

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Williams_Tad-5-Vez_zeleneho_and
dela_2.PDB

PDB Name: Williams_Tad-5-Vez_zeleneho_and
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.3.2004
Modification Date: 21.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tad Williams

5.
Věž zeleného anděla
Kniha druhá

Autorova poznámka

A smrt nebude mít moci žádné.
Mrtví a svlečení splynou
s mužem ve větru, na měsíci v západu;
až budou jejich kosti obrány a čisté kosti zmizí,
budou mít hvězdy na dosah ruky;
ač zešílí, všichni se uzdraví zas,
ač v hlubinách utonou, obživnou včas;
milenci pominou, láska však ne;
A smrt nebude mít moci žádné.

DYLAN THOMAS
(ze sbírky "A smrt nebude mít moci žádné")

Rci celou pravdu, leč po kapkách jen,
v oklikách úspěch tkví,
přespříliš jasný je pro náš mdlý zrak
pravdy třpyt zářivý.

Jak zášleh blesku dětem ztlumený
laskavým výkladem
pozdvolna pravda smí oslnit, pak
nebudeš oslepen.

EMILY DICKINSON

Je mnoho těch, kteří mi s těmito knihami nesmírně pomohli, od různých nápadů a morální podpory až po zásadní logistické připomínky. Eva Cummingová, Nancy Deming - Williamsová, Arthur Ross Evans, Andrew Harris, Paul Hudspeth, Peter Stampfel, Doug Werner, Michael Whelan, skvělí lidé od DAW Books a všichni mí přátelé z Genier tvoří pouze malý (leč významný) vzorek těch, kteří mi po-mohli dokončit "příběh, který mi spolkl kus života". Zvláštní poděkování za pomoc na posledním svazku rozbujelého eposu patří Mary Freyové, která věnovala strašidelné množství energie a času čtení a - nenapadá mě vhodnější slovo - analyzování monstrózního rukopisu. Dodala mi neuvěřitelnou vzpruhu, když jsem ji opravdu potřeboval. Samozřejmě, že i přínos mých redaktorek, Sheily Gilbertové a Betsy Wollheimové, je nezměrný. Jejich proviněním je ohromná péče a tato kniha je tedy konečně jejich zaslouženým trestem. Všem výše zmíněným i všem dalším nejmenovaným, leč nikoliv zapomenutým přátelům a příznivcům, bych chtěl ze srdce poděkovat.

Stručný obsah Trůnu z dračích kos-tí
Hayholt po eóny patřil nesmrtelným Sithům, ti ale prchli z hradu před útokem lidí. Lidé této největší z tvrzí vládli dlouho, a vládli i zbytku Východního Ardu. Kněz Jan, Nejvyšší král všech lidských národů, je jeho zatím posledním

panem; po mládí, plném vítězství a slávy, vládl po desetiletí z trůnu z dračích kostí, vyrobeného z kostry draka Shurakaie.

Simon, čtrnáctiletý nemotora, je jedním z pomocníků v hayholt-ských kuchyních. Rodiče mu zemřeli a tak jeho skutečnou rodinu tvoří komorné a jejich přísná velitelka, Dračice Ráchel. Kdykoliv se Simon může vymluvit z práce v kuchyni, odkrádá se do komnat doktora Morgeneše, podivínského hradního lékaře, které jsou plné nejrozto-divnějších věcí. Když starý muž vyzve Simona, aby se stal jeho uč-něm, mladík jása - až do chvíle, kdy zjistí, že Morgenes dává před kouzly přednost učením čtení a psaní.

Prastarý král Jan brzy umírá a k převzetí trůnu se připravuje starší z jeho dvou synů Eliáš. Jošua, Eliášův zachmuřený bratr, kterému kvůli zranění, při němž přišel o paži, přezdívali Jednoruký, se s bu-doucím králem ostře pohádá kvůli Pryratovi, knězi nedobré pověsti, jenž je jedním z nejbližších Eliášových rádců. Bratrský spor vrhne na hrad i na zemi stín temného mračna neblahé předtuchy.

Eliášovo panování začíná dobře, ale tu přichází sucho a několik národů Východního Ardu sužuje mor.

Po silnicích se brzy potulují lapkové a z odlehlých vesnic se začí-nají ztrácet lidé. Řád věcí se hroutí, královi poddaní ztrácejí důvěru v zákon, ale monarchu a jeho přátele jako by to vůbec netrápilo. V době, kdy se královstvím začíná ozývat nespokojené reptání, mizí Eliášův bratr Jošua; podle některých proto, že strožil spiknutí.

Bezvládlí, které panuje za Eliáše, mnohé rozčiluje; mezi jinými vévodu Isgrimmura z Rimmersgardu a hraběte Eolaira, vyslance ze západní země Hernystiru. Úzkost cítí dokonce i Eliášova vlastní dcera Miriamele; zvláště se bojí Pryrata, otcova důvěrníka a porad-ce.

Mezitím si Simon vede jakž takž jako Morgenesův pomocník. Oba se rychle spřátelí, a to navzdory Simonově povaze prost-áčka a doktorově neochotě učit Simona cokoliv, co by byl jen vzdáleně při-pomínalo kouzla. Když se Simon jednou opět propletá tajnými chod-bami hayholtského labyrintu, objevuje tajný vchod a je téměř polapen Pryratem. Upláchne mu a vstupuje do tajné podzemní komory, v níž nachází Jošua, jenž je tu držen v zajetí, aby byl připraven k obětování při jakémsi strašlivém rituálu, který plánuje Pryrates. Simon tam při-vádí Morgeneše; oba pak Jošua osvobozují a odnášejí jej do doktoro-vých komnat, odkud Jošua prchá na svobodu tunelem, který vede pod prastarým hradem. Poté, co Morgenes vyše ke svým záhadným přá-telům ptačí posly se zprávou o posledních událostech, přichází jej i Simona zatknout král s Pryratem. Morgenes je v boji s Pryratem zabít, ale Simon díky jeho oběti může uniknout tunelem.

Zpola šílený Simon prochází půlnočními chodbami pod hradem, jenž v sobě skrývá trosky starého paláce Sithů. Vynořuje se na hřbito-vě za městskými zdmi a je přiváben světlem ohně. Stává se svědkem příšerné scény: Pryrates a král Eliáš se účastní rituálu s černě oděnými stvořeními s bílými obličejí. Bledé stvůry dají Eliášovi prapodivný šedý meč strašlivé síly, jménem Žal. Simon prchá.

Vede bledý život na okraji velkého lesa Starosrce a po několika týdnech je téměř mrtvý hladu a vyčerpáním - a přece stále tak daleko od svého cíle, Jošuvy pevnosti Naglimund. Když jde žebrať do lesní chatrče, nachází v pasti lapenou podivnou bytost - jednoho ze Sithů, člena rasy, o níž se myslelo, že patří jen do mýtů, nebo přinejmenším již dávno vymřela. Zálesák, majitel chatrče, se vrací, ale než může bezmocného Sithu zabít, sráží jej Simon k zemi. Sotva je Sitha osvo-bozen, utíká a zastaví se jen proto, aby po Simonovi mohl střelit bílý šíp. Pak zmizí. Neznámý hlas Simonovi říká, aby si bílý šíp nechal, že to je sithijský dar.

Nový příchodí je mužik trpasličího vzrůstu, troll jménem Binabik, který jezdí na velkém šedém vlku. Poví Simonovi, že jde jen náhodou kolem a že chlapce doprovodí do Naglimundu. Simon a Binabik po cestě na Naglimund přestojí mnohá dobrodružství a podivné události; zjistí, že narazili na hrozbu větší, než je král a jeho rádce, kteří byli oloupeni o zajatce. Nakonec, když je pronásledují nezemští bílí psi s cejchem Bouřného štítu, hory zlé pověsti, která se tyčí daleko na seve-ru, jsou nuceni uprchnout do úkrytu lesního domu Geloě, tajemné vědmy s pověstí čarodějnice, která po diskusi s nimi přisvědčuje, že se do osudu království Kněze Jana nějak zapletli Normové, rozvadění příbuzní Sithů.

Cestou do Naglimundu jim hrozí lidští i jiní pronásledovatelé. Poté, co Binabika zasáhne šíp, musí se s ním Simon a jeden ze za-chráněných cestovatelů - služebná dívka - lopotit lesem. Tam je na-padá huňatý obr. V poslední chvíli jsou zachráněni Jošua a jeho lo-veckou družinou.

Princ je odváží na Naglimund; kde Binabikovi ošetří rány a kde se potvrzuje, že se Simon skutečně zapletl do děsivého víru událostí. Brzy přichází Eliáš a obléhá Jošuu hrad. Simonovou společnicí - komornou - ve skutečnosti je princezna Miriamele, která putovala na zapřenou, protože prchala před svým otcem, o jehož přítelství si díky Pryratovu vlivu dělá starosti. Z celého severu a odjinud proudí za Jo-šua do Naglimundu lidé, hledající ochranu před šíleným králem. Pak, když princ a ostatní diskutují o nadcházejícím boji, objevuje se v zasedacím sále podivný starý Rimmeřan jménem Jarnauga. Je členem Bratrstva Svitku, skupiny učenců a zasvěcenců, k nimž patřili i Morgenes a Binabikův pán. Jarnauga přináší další chmurné novinky. Říká, že jejich nepřítelem není jen Eliáš; králi pomáhá Ineluki, Král bouří, jenž byl kdysi sithijským princem, ale je už pět století mrtev a jeho nehmotná duše nyní vládne z Bouřné hory Nornům, sinalým při-buzným vyhnáných Sithů.

Právě strašlivé kouzlo šedého meče Žalu zapříčinilo, spolu s úto-kem lidí na Sithy, Inelukiho smrt. Bratrstvo Svitku věří, že Žal dostal Eliáš a že tento dar představuje první krok v nějakém nerozluštitelném plánu pomsty, plánu, který uvrhne zemi do rukou nemrtvého Krále bouří. Jediná naděje pochází z prorocké básně, která jako by naznačo-vala, že "tři meče" by mohly mocné Inelukiho kouzlo odvrátit.

Jedním z mečů je Žal Krále bouří, který už padl do rukou jejich nepřítele krále Eliáše. Další je rimmerská zbraň Minneyar, jež kdysi také zůstávala na Hayholtu, její současný výskyt ale není znám. Tře-tím je Trn, černý meč sira Camarise, největšího rytíře dvora krále Jana. Jarnauga a ostatní mají za to, že jej lze vystopovat někde na mrazivém severu. Kvůli této chabé naději vysílá Jošua na výpravu za Trnem Binabika, Simona a několik vojáků, přestože se Naglimund připravuje na obléhání.

Narůstající krize zasahuje i další. Princezna Miriamele, znechu-cená tím, jak se ji strýc Jošua snaží chránit, utíká v přestrojení z Na-glimundu ve společnosti záhadného mnicha Cadracha. Doufá, že se dostane do jižního Nabbanu a přesvědčí své tamější příbuzné, aby Jošuvovi pomohli. Starý vévoda Isgrimmur na Jošuvovo naléhání změní svůj velmi snadno rozpoznatelný zevnějšek a vydá se uprchlíky pro-následovat.

Wranský učenec Tiamak, který přebývá v bažinách, obdrží od svého dávného učitele Morgenese podivnou zprávu, která mluví o nadcházejících zlých časech a naznačuje, že v nich Tiamak sehráje svou roli. Maegwin, dcera hernystirského krále, bezmocně sleduje, jak její rodinu a zem vtahují výhrůžky Nejvyššího krále Eliáše do války.

Binabika, Simona a jejich druhy přepadne se svými služebníky Ingen Jegger, lovčí z Bouřného štítu. Spasí je náhle se zjevivší Sitha Jiriki, kterého předtím Simon zachránil ze zálesákovy pasti. Když se dozví o jejich pátrání po Trnu, rozhodne se je Jiriki doprovázet k Ur-mheimským horám, bájnému přibytku velkých draků.

V době, kdy Simon a ostatní dorazí k horám, přivádí král Eliáš k Jošuvu hradu Naglimundu obléhací armádu, a i když jsou první úto-ky odrazeny, obránci trpí obrovskými ztrátami. Nakonec se zdá, že se Eliášovy síly stahují a obléhání vzdávají, ale než mohou obyvatelé pevnosti začít oslavovat, na severním obzoru se objevuje příšerná bou-ře a snáší se na Naglimund. Bouře je pláštíkem, pod nímž cestuje Inelukiho strašlivá armáda Nornů a obrů. Poté, co Rudá ruka, hlavní Inelukiho služebník, rozboří brány Naglimundu, začíná hrozný masa-kr. Jošuvovi a několika dalším se z trosek hradu daří prchnout. Než se uchýlí do velkého lesa, princ Jošua proklíná Eliáše za jeho neuvážené spojenectví s Králem bouří a přísahá, že si vezme korunu svého otce.

Simon a jeho přátelé vystoupí na Urmsheim a procházejí velkými nebezpečími, až objeví Udunův strom, titánský zamrzlý vodopád. V jeskyni, podobné hrobce, nacházejí Trn. Než si jej mohou vzít a odejít, znovu se objevuje Ingen Jegger a znovu je se svou jednotkou vojáků napadá. Boj probouzí Igjarjuka, bílého draka, jenž po léta spal pod ledem. Na obou stranách je zabito mnoho mužů. Na místě zůstává sám Simon, a protože se ocitá na hraně útesu, nemá kam utéct; když se k němu ledový červ spouští, Simon zvedá meč a mávne jím. Zalévá jej vřelá dračí krev a on upadá do bezvědomí.

Budí se v jeskyni v trolích horách Yqanuc. Jiriki a Haestan, er-kynský voják, jej léčí. Trn tak sice byl na Urmsheimu získán, ale Bi-nabik je i s Rimmeřanem Sludigem uvězněn příslušníky vlastní rasy a hrozí jim trest smrti. Simon byl dračí krví zjizven a zbělal mu silný pramen vlasů. Jiriki mu dává jméno "Bělokadeřný" a říká Simonovi, že ať už je to k dobrému nebo špatnému, byl neodvolatelně pozname-nán.

Stručný obsah Kámene rozluky

Simon, Sitha Jiriki a voják Haestan jsou váženými hosty v hor-ském městě maličkých qanuckých trollů. Ale se Sludigem - jehož rimmerský národ je odvěkým nepřítelem trollů - a se Simonovým qanuckým přítelem Binabikem není zacházeno tak dobře; Binabikův lid je oba drží v zajetí a hrozí jim trest smrti. Na audienci u Pastýře a Lovčí, vládců Quanucu, vyjde najevo, že Binabik není obviňován pou-ze z opuštění vlastního kmene, ale též z porušení slibu manželství, který dal Sisqi, nejmladší dceři vládnoucího rodu. Simon prosí Jirikiho o přimluvu, ale Sitha má povinnosti k vlastní rodině a v žádném pří-padě nechce zasahovat do trollích soudů. Krátce před blížící se popra-vou Jiriki odjíždí domů.

Přestože je Sisqi rozhořčená Binabikovou zdanlivou zradou, ne-chce, aby zemřel. Se Simonem a Haestanem zosnuje útek obou vězňů, ale když v jeskyni Binabikova učitele hledají svitek, jenž jim má pro-zradit, kde hledat místo jménem Kámen rozluky - o němž se Simon dozvěděl ve snu - jsou rozzlobenými vládci Qanuců znovu lapeni. Ale závěť Binabikova učitele potvrzuje jeho příběh, kterým omlouval svou nepřítomnost, a varování přesvědčí Pastýře a Lovčí, že celé zemi hrozí nebezpečí, které dosud přehlíželi. Po krátkém rozhodování jsou vězni omilostněni, dostávají povolení opustit Yqanuc a odvézt mocný meč Trn princovi Jošuvovi, který odešel do vyhnanství. Na cestě z hor je do-provází Sisqi s dalšími trolly.

Princ Jošua s malou skupinkou svých příznivců unikne ze zniče-ného Naglimundu a bloudí po lese Starosrce, pronásledován Norny Krále bouří. Musí se bránit nejen šípům a kopím, ale též černé magii; setkají se však s lesní ženou Geloě a s Leleth, němým děvčátkem, kte-ré Simon vyrval ze spárů psům z Bouřné smečky. Podivná dvojice vede princovu družinu lesem na místo, které kdysi patřilo Sithům a kam se Norni neodváží ze strachu, že by porušili prastarou Smlouvu. Geloě jim poté řekne, že by se měli vydat dál, na další místo, které je Sithům ještě posvátnější, ke Kameni rozluky, kam předtím poslala i Simona, když se s ním spojila ve snu.

Miriamele, dcera Nejvyššího krále Eliáše a Jošuvova neteř, cestuje na jih v naději, že mezi příbuznými na nabbanském dvoře získá pro Jošuu spojence; doprovází ji zhýralý mnich Cadrach.

Zajme je hrabě Streáwe z Perdrinu, vychytralý a hrabivý muž, který Miriamele oznámí, že ji předá nejmenovanému člověku, jemuž dluží laskavost. K Miriamelině radosti je oním neznámým její přítel otec Dinivan, tajemník lektora Ranessina, hlavního představitele Mat-ky církve. Dinivan je i členem Bratrstva Svitku a doufá, že Miriamele přesvědčí lektora, aby odsoudil Eliáše a jeho rádce, odpadlého kněze Pryrata. Matka církev je pod velkým tlakem; nejen ze strany Eliáše, který požaduje, aby se nemíchala do jeho záležitostí, ale i ze strany Ohnivých tanečníků, náboženských fanatiků, kteří tvrdí, že je ve snech navštěvuje Král bouří. Ranessin Miriamele vyslechne a je zřejmé, že v něm její vyprávění vyvolalo velké starosti.

Simona a jeho společníky napadnou při sestupu z hor sněžní obří. Voják Haestan a mnoho trollů padne v boji. Později, když Simon přemýšlí o nespravedlnosti života a smrti, z nepozornosti oživí Jiriki-ho zrcadlo, které mu Sitha dal, aby ho mohl přivolat, a na Cestě snů se setká nejprve s matriarchou Sithů Amerasu a poté se strašlivou krá-lovnou Nornů Utuk'ku. Amerasu se snaží proniknout do plánů Utuk'ku a Krále bouří a na Cestě snů pátrá po spojencích a po vědo-mostech.

Jošua a zbytek jeho družiny konečně vyjdou z lesa na stepi Hor-ního Thrithingu, kde jsou téměř okamžitě zajati nomádským klanem, vedeným velkým thénem Fikolmijem, otcem Jošuvy milenky Vorže-vy.

Fikolmij je rozvztekl ztrátou dcery a poté, co Jošuu hrubě ztluč-e, zosnuje souboj, v němž má být princ zabit; jeho

plán však nevyjde a Jošua přežije. Fikolmij je přinucen vyplatit prince, s nímž uzavřel sázku, koňmi pro něj i jeho družinu. Jošua, na nějž silně doléhá za-hanbení, které cítí Vorževa, se se svou milou před zraky Fikolmije a celého jeho klanu ožení. Když velký thén zlomyslně oznámí, že se blíží vojáci krále Eliáše, aby Jošuvu skupinu zajali, princ se svými společníky prchá na východ ke Kamení rozluky.

V dalekém Hernystiru je Maegwin poslední členkou své rodové linie. Její otec král i bratr Gwythinn byli zabiti při boji s Eliášovým nohsledem Skalim, a ona se i se svým lidem uchýlila do jeskyní Gri-anspogských hor. Maegwin trápí podivné sny, které ji lákají do sta-rých dolů a jeskyní pod horami. Hrabě Eolair, nejvěrnější vazal jejího otce, ji jde hledat a společně objeví ohromné podzemní město Mezu-tu'a.

Maegwin je přesvědčena, že tu žijí Sithové a že přijdou Hernysti-řanům na pomoc, jak tomu bylo i v dávné minulosti, ale v chátrajícím městě naleznou pouze permončiky, podivné, plaché obyvatele podze-mí, kteří jsou vzdálenými příbuznými nesmrtelných. Permončici, jež jsou kromě kamenorezbařů i zdatnými kovotepci, jim prozradí, že meč Minneyar, po němž pátrají Jošuví lidé, je ve skutečnosti zbraň, zná-má pod jménem Jasný osten a pohřbená s Knězem Janem, otcem Jo-šuy a Eliáše. Tato zpráva má pro Maegwin pramalý význam, protože ona snila o tom, že svým lidem přivede opravdovou pomoc. Navíc ji trápí láska k Eolairovi, kterou pokládá za pošetilou; proto si pro něj vymyslí úkol - aby předal zprávu o Minneyaru spolu s mapami cho-deb vykopaných permončiky, včetně tunelů pod Hayholtem, Jošuví a jeho skupině. Eolair je zmaten a rozhořčen, že je poslán pryč, ale uposlechné.

Simon s Binabikem a Sludigem nechají Sisqi a ostatní trolly u paty hor a pokračují zasněženou prázdnou Bílé pustiny. Na severním okraji velkého lesa naleznou staré opatství, obydlené dětmi a starší dívkou, která o ně pečuje, jménem Skodi. Zůstanou na noc, jsou rádi, že se vyspí v teple, ale ukáže se, že Skodi není taková, jak by se na první pohled zdálo: ve tmě všechny tři s pomocí kouzel uvězní a poté začne obřad, jímž zamýšlí vyvolat Krále bouří a ukázat mu, že se zmocnila meče Trnu. Zjeví se jí jeden z nemrtvých členů Rudé ruky, vtom však jedno dítě poruší rituál a přivolá ohromné množství kopá-čů. Skodi i děti přijdou o život, ale Simon i jeho druhové se zachrání, hlavně díky Binabikově divoké vlčici Qantace. Jenže Simon, zpola šilený z hlasu Rudé ruky, který mu neustále zní v hlavě, odcválá od svých druhů, narazí do stromu a ztratí vědomí... Skutálí se do úzké rokliny a Binabik se Sludigem ho nedokáží najít. Nakonec naplnění žalem vezmou meč Trn a pokračují v cestě ke Kamení rozluky bez Simona.

Kromě Miriamele a Cadracha přijeli do lektorova paláce v Nab-banu i další lidé. Jedním z nich je Jošuův spojenec vévoda Isgrimmur, který pátrá po Miriamele. Dalším je Pryrates, jenž lektorovi přivezl ultimátum Nejvyššího krále. Lektor rozzlobeně vyloučí krále i Pryrata z církve; králův vyslanec odchází od večere s hrozbami na rtech.

Té noci se Pryrates promění s pomocí kouzla, které dostal od slu-žebníků Krále bouří, a stane se z něj temná věc. Zabije Dinivana a poté brutálně zavraždí i lektora. Pak zapálí palác, aby veškeré pode-zření obrátil na Ohnivě tanečníky.

Cadrach, který se Pryrata nesmírně bojí a celou noc přemlouvá Miriamele k odchodu, princeznu nakonec omráčí a odtáhne ji pryč. Isgrimmur najde umírajícího Dinivana a do-stane od něj znak Bratrstva Svitku pro Wranňana Tiamaka a instrukce, aby odjel do hostince Pelippina mísa v Kwantipulu, města na okraji mokřin na jih od Nabbanu.

Tiamak mezitím dostal od Dinivana zprávu a je na cestě do Kwantipulu, jeho cestu však téměř ukončí setkání s krokodýlem. Zra-něný a v horečce dorazí do Pelippiny mísy, kde se mu dostane nevlíd-ného přijetí od nové majitelky hostince.

Miriamele se probírá, aby shledala, že ji Cadrach odvedl do pod-palubí jakési lodi. Zatímco opilý mnich spal, loď vyrazila na moře. Záhy je objeven Niskie Gan Itai, jejíž prací je chránit loď před nebez-pečnými mořskými tvory zvanými kilpa. Ačkoliv jí černí pasažéři v zásadě nevadí, přesto je ohlásí majiteli lodě, mladému nabbanskému šlechtici jménem Aspitis Preves.

Daleko na severu se Simon probírá ze snu, v němž se objevila sithijská žena Amerasu a který mu prozradí, že Král bouří Ineluki je její syn. Simon je ztracen v jednotvárném zasněženém lese Starosrci. Pokusí se použít Jirikiho zrcadlo, aby přivolal pomoc, ale na jeho prosby nikdo neodpovídá. Nakonec se vydá směrem, který mu připadá nejsprávnější, přestože ví, že má na překonání desítek mil zimního lesa jen mizivou šanci. Naživu se udržuje pomocí kořínků a brouků, zdá se ale, že ho čeká jen naprosté šilenství nebo smrt hladem. Koneč-ně je zachráněn příchodem Jirikiho sestry Aditu, která se objevila v odpověď na jeho volání do kouzelného zrcadla. Použije jakési kouzla, které jako by proměnilo zimu v léto, a když skončí, vstoupí oba do skryté sithijské pevnosti Jao é-Tinuka,i'i. Je to místo plné krásy a nad-časovosti. Setkání s Jirikim je nesmírně radostné, poté, co je Simon odveden k rodičům Jirikiho a Aditu, Likimeyi a Shim'o-narimu, radost se mění v hrůzu. Vůdci Sithů mu sdělí, že do Jao é-Tinukai'i nebyl nikdy vpuštěn žádný smrtelný a že Simon musí zůstat navždy.

Jošua a jeho družina jsou pronásledováni do severních stepí, ale když se obrátí k zoufalému odporu, zjistí, že jejich pronásledovatelé nejsou Eliášovi vojáci, ale Thrithingští, kteří odešli od Fikolmijova klanu, aby se připojili k princovi. Společně pod vedením Geloě ko-nečně dorazí k Sesuad'ra, Kamení rozluky, vysokému skalnatému vrchu uprostřed širokého údolí. Právě tady byla uzavřena dohoda mezi Sithy a Norny, právě tady se oba rody rozešly. Jošuví lidé se těší z toho, že konečně našli alespoň na čas bezpečné útočiště. Také dou-fají, že přijdou na to, jaké vlastnosti tří Velkých mečů jim pomohou porazit Eliáše a Krále bouří, jak je slíbeno v prastaré básni kněze Nis-sese.

Zdá se, že šilenství krále Eliáše, pána Hayholtu, je stále vážnější a kníže Guthwulf, bývalý králův oblíbenec, začíná pochybovat o jeho schopnosti vládnout. Když ho Eliáš přinutí dotknout se svého šedého meče Žalu, je Guthwulf téměř pohlcen jeho vnitřní silou a od té doby se již nikdy necítí tak dobře jako dřív. Dračice Ráchel, hlavní komor-ná, je dalším hayholtským starousedlíkem, zmateným děním kolem. Zjistí, že kněz Pryrates je zodpovědný za údajnou Simonovu smrt a rozhodne se, že se něco musí stát. Když se Pryrates vrátí z Nabbanu, bodne ho do zad. Kněz již vládne takovou mocí, že je pouze lehce raněn, ale když se na Ráchel otočí, aby ji zasáhl svým kouzlem, objeví se Guthwulf a je oslepen. Ráchel v nastalém zmatku unikne.

Miriamele a Cadrach řekli majiteli lodi Aspitovi, že dívka je dce-rou jednoho nižšího šlechtice a díky tomu je s nimi

zacházeno vlídně; zvláště Miriamele se dostává zvláštních pozorností. Cadrach je stále mrzutější a když se pokusí o útěk, dá ho Aspitis uvrhnout do želez. Miriamele, která se cítí bezmocná a opuštěná, dovolí Aspitovi, aby ji svedl. Isgrimmur mezitím po značných útrapách dorazil do Kwantipulu. V hostinci najde Tiamaka, ale po Miriamele není ani stopy. Jeho roz-čarování je rychle zapomenuto, když shledá, že slabomyslný stařec, který v hostinci pracuje jako vrátný, je Camaris, největší rytíř doby krále Jana, muž, jemuž kdysi patřil Trn. Camaris byl již čtyřicet let pokládán za mrtvého, ale co se mu skutečně přihodilo, zůstává zahale-no tajemstvím, protože starý rytíř má asi tolik rozumu jako malé děc-ko.

Binabik se Sludigem uniknou pronásledování sněžných obrů jen díky tomu, že si postaví vor a přeplují přes jezero, vzniklé zatopením údolí kolem Kamene rozluky.

Simonovo uvěznění v Jao é-Tinukai'i je spíše nudné než děsivé, ale přesto se o své přátele v ohrožení strachuje. Zavolá si jej První pramáti Sithů - Amerasu - a Jiriki ho dovede k jejímu podivnému domu. Amerasu prozkoumá Simonovu paměť, zda nenalezne něco, co by jí pomohlo objasnit záměry Krále bouří, a pošle ho pryč.

Po několika dnech je Simon pozván na shromáždění všech Sithů. Amerasu oznamuje, že jim poví, co se dozvěděla o Inelukim; nejdříve ovšem svým lidem vytkne jejich neochotu k boji a jejich nezdravou posedlost vzpomínkami a smrtí. Přinese jednoho ze Svědků, předmět, který, podobně jako Jirikiho zrcadlo, umožňuje přístup na Stezku snů. Amerasu se právě chystá ukázat Simonovi i Sithům, co dělají Král bouří a královna Nornů, ale místo toho se objeví samotná Utuk'ku a obviňuje Amerasu z lásky ke smrtelným a z přílišné zvědavosti. Ze Svědka vystoupí jeden příslušník Rudé ruky a zatímco se Jiriki a další Sithové potýkají s plamenným duchem, vrazí do Jao é-Tinukai'i Ingen Jegger, lovcí královny Nornů, a Amerasu zavraždí. Umlčí ji tak dřív, než se může podělit o svá zjištění.

Ingen je zabit a Rudá ruka zahnána, byly ale napáchány velké škody. Všichni Sithové truchlí a Jirikiho rodiče ruší svůj rozsudek nad Simonem. Posílají ho za doprovodu Aditu z Jao é-Tinukai'i. Při od-chodu chlapec zaznamená, že věčné léto, panující v sithijském městě, výrazně ochladlo.

Na okraji lesa ho Aditu posadí do loďky a předá mu balíček od Amerasu, který má odnést Jošuvovi. Simon pak pluje přes jezero ke Kamení rozluky, kde se setká s přáteli. Na krátkou dobu tu budou před silící bouří všichni v bezpečí.

Stručný obsah Věže zeleného anděla - první části

Kníže Jošua a jeho přátelé - mezi nimi Simon, Geloë, Binabik a Strangyeard - jsou na Sesuad're, Kamení rozluky, který se stal jejich tvrzí. Osada dostává název Nový Gadrinsett. Simon byl pasován na rytíře. Během nočního bdění, které předchází této slavnosti, má vize, v nichž vidí moment rozloučení Nornů a Sithů před mnoha věky. Geloë, Binabik a Simon ještě jednou vcházejí na Cestu snů. Geloë se dostává k Tiamakovi a ukazuje mu místo, kde se nachází a kde se i on může schovat. Wranňan spolu s Isgrimmurem, který stále hledá Miriamele, bydlí v hospodě Pelippina mísa v Kwantipulu.

Jošua a jeho lidé se připravují na válku s přicházejícími vojsky krále Eliáše, která vede Fengbald. Na Kámen rozluky přichází Sisqi s oddílem trollů. Simon se mimoděk dostává na Cestu snů a domlouvá se se svým přítelem Jirikim, sithijským princem, ale ten mu nemůže slíbit pomoc Sithů při obraně vrcholku. Nakonec přichází Fengbald a zaútočí na Sesuad'ru. V urputné bitvě na zamrzlém jezeru je na obou stranách mnoho mrtvých, mezi jinými padne Deornoth, nejvěrnější rytíř prince Jošuy. Fengbald se snaží lstí dobýt pahorek, ale sám se dostává do pastí a hyne pod ledem, když nakonec bitvu prohrál.

V tu dobu jsou princezna Miriamele a mnich Cadrach stále na Oblaku Eadne, lodi knížete Aspitise.

Can Itai, Niskie, která hlídá loď před kilpami, ví, kdo doopravdy je Miriamele a rozhodne se jí pomoci, když vidí, že Aspitis se chce s princeznou oženit proti její vůli. Svým zpěvem Niskie přivábí na pa-lubu kilpy, které zaútočí na posádku lodi. Miriamele a Cadrach utíkají na člunu.

Oba se dostávají do hospody Pelippina mísa, kde se setkávají s knížetem Isgrimmurem a Wranňanem Tiamakem. Tiamak vypráví o místu, které viděl ve snu a do kterého - podle jeho názoru - se musí vydat. Nemají mnoho času na přemýšlení, když tu se objeví Aspitis. Hrabě přežil s částí posádky útok kilp a v touze po pomstě stíhá Miri-amele. Utíkají močály Wranu. Tiamak a jeho přátelé přicházejí do Wranňanovy rodné vesnice, ale nenacházejí v ní nikoho. Jsou nesmírně vyděšení, protože na ně útočí ghanti, hmyzí stvoření, dříve neškod-ná, ale teď agresivní. Tiamak je ghanty chycen a uvězněn v jejich hnízdě.

Část druhá

Klikatá cesta

17. Noc ohňů

"Nevím, jestli chci jít, Simone." Jeremiáš s kusem hadru a brous-kem dělal, co mohl, aby vyčistil Simonův meč.

"Však nemusíš." Když si Simon natahoval boty, zasténal bolestí. Od bitvy na zamrzlém jezeře uplynuly tři dny, každíčeký sval v těle ale měl namožený, jako by do něj bušili perlíkem na kovářině. "Jenom chce, abych to udělal." Zdálo se, že se Jeremiášovi ulevilo, svobodu ale nehodlal přijmout tak jednoduše. "Ale neměl by s tebou jít tvůj panoš, když tě princ zavolá? Co když něco zapomeš? Kdo pro to půjde?"

Simon se zasmál, ale hned toho nechal, protože ho prudce bodlo pod žebry. Den po bitvě byl sotva schopen se postavit. Měl pocit, že má místo těla pytel s rozbitým nádobím. I teď se ještě pohyboval jako sešlý stařec. "Prostě si to budu muset přinést sám - nebo pro tebe po-šlu. Neboj se. Tady se na to tak nekouká, to bys měl vědět - jako všichni. Tohle není královský dvůr jako na Hayholtu."

Jeremiáš si zblízka prohlížel ostří meče a pak zavrtěl hlavou. "To říkáš ty, Simone, nikdy ale nevíš, kdy na tebe začnou princové zahlí-žet. Nevíš, kdy se v nich probudí krev a najednou se začnou chovat královsky."

"Tak to budu muset risknout. Teď mi už dej ten ztracený meč, nebo ho zbrousíš na třísku."

Jeremiáš ustrašeně vzhledl. Od svého příchodu do Nového Gad-rinsettu trochu přibral, ale jídla bylo málo, takže mu do

toho zavalité-ho chlapce, se kterým Simon vyrůstal, pořád hodně scházelo; v očích se mu zahnízdil bolestný výraz a Simon měl obavy, že se jej hned tak nezbaví. "Nikdy bych tvůj meč nepoškodil," prohlásil vážně. "Ech, u božího zubu," zaklel Simon s vycvičenou lhostejností ostříleného vojáka. "Dělal jsem si legraci. Tak to sem dej. Musím jít."

Jeremiáš se na něj bohorovně zahleděl. "K té legraci jenom jedna poznámka, Simone - měla by být legrační." Navzdory úsměvu, jenž mu pohrával na rtech, podával Simonovi meč s velkou opatrností. "Ale neboj se, až budeš jednou náhodou vtipný, dám ti vědět, slibuji."

Na Simonovu duchaplnou odpověď - kterou ale ještě tak docela nezformuloval - nedošlo, protože se vchod stanu náhle rozhrnul. Na prahu stála drobná, tichá postava.

"Leleth!" zvolal Jeremiáš. "Pojď dál. Chceš se jít se mnou projít? Nebo ti mám dovyprávět ten příběh o Jackovi Munwodeovi a medvě-dovi?"

Dívka popošla dovnitř, což byl její způsob přitakání. Oči, které na okamžik obrátila k Simonovi, měla až znepokojivě dospělé. Vzpo-mněl si, jak vypadala na Cestě snů - svobodné stvoření, vznášející se, jásající - a zmocnil se jej nevysvětlitelný pocit viny, jako by nějak napomáhal při jejím věznění.

"No, tak já jdu," řekl. "Dávej pozor na Jeremiáše, Leleth. Nene-chej ho hrát si s ničím ostrým."

Jeremiáš po něm hodil kusem látky, kterou leštil meč.

Venku se Simon zhluboka nadechl. Bylo chladno, ale snad o něco tepleji než před pás dny, jako by kdesi hledalo svou cestičku Jaro.

Jenom jsme porazili Fengbald, připomněl si. Krále bouří jsme se ani nedotkli. Takže asi není moc pravděpodobné, že bychom zimu zahnali.

Ta myšlenka však vyvolala další otázku. Proč neposlal Král bouří Fengbaldovi pomoc jako Eliášovi při obléhání Naglimundu? Vyprá-vění přeživších o hrůzách normského útoku měl Simon v hlavě právě tak živé jako vzpomínky na vlastní dobrodružství. Pokud jsou meče tak důležité a pokud Hikeda'ya vědí, že Jošua má jeden z nich - což bylo podle Deornotha i prince takřka jisté - proč se obránci Sesuad'ra nesetkali s armádou sněžných obrů a ozbrojených Nornů? Má s tím co dělat Kámen samotný?

Možná je to proto, že to tu patřilo Sithům. Ale zaútočit na Jao é-Tinukai' se nebáli.

Zavrtěl hlavou. O tyto myšlenky se bude muset podělit s Binabi-kem a Geloě, byť si byl jistý, že je to už také napadlo. Nebo ne? Mož-ná je příliš skličující přidat k hromadě nevyřešených hádanek další. Simona už unavovaly otázky bez odpovědí.

Pomalu se ubíral tenkou, křupavou vrstvou sněhu přes Ohňovou zahradu k Domu rozchodu. S potěšením s Jeremiášem dováděl, neboť se zdálo, že to jeho přítele zbavuje starostí a zahání ošklivé vzpomín-ky. Jemu samotnému ale do skoku nebylo. Poslední noci se mu zdálo o hrůzách bitvy, o prýstící krvi a řčení koní. Ted' jde na schůzku s Jošou, který je ještě mnohem zasmušilejší. Simon se na to ani trochu netěšil.

Zastavil se. Kolem hlavy se mu vznášel oblak sraženého dechu. Vzhlédl ke zborcené kupoli Pozorovatelný. Kdyby se jen odvážil opět pohlédnout do zrcadla a pokusit se promluvit s Jirikim! Ale skuteč-nost, že se Sithové i přes těžkou situaci obránců neobjevili, znamená-la, že Jiriki má v hlavě důležitější věci než záležitosti smrtelných. Si-tha Simona navíc výslovně varoval, že Cesta snů je nanejvýš nebez-pečná. Kdyby se o ni pokusil, možná, že by na Sesuad'ra nějak upo-zornil Krále bouří - třeba by jej nějak vyvedl z lhostejnosti, která byla nejspíš tím hlavním důvodem jejich neuvěřitelného vítězství.

Nyní je mužem, nebo by jím alespoň měl být. Už žádné snilkov-ské hlouposti, řekl si. V sázce je příliš, příliš mnoho.

V Domě rozchodu panovalo šero: v držácích na zdech hořelo jen několik loučí a velký sál tonul ve stínech. Jošua stál u katafalku.

"Děkuji, žeš přišel, Simone." Princ na kratičkou chvilku zdvihl oči a vzápětí se znovu zahleděl na Deornothovo tělo, položené na ka-menném podstavci a ovinuté praporcem se znakem Stromu a Draka. Vypadalo to, jako by rytíř spal pod přikrývkou. "Binabik s Geloě jsou vzadu," princ ukázal ke dvojici vedle ohniště u zadní stěny. "Hned budu u vás." Simon se k nim vydal. Našlapoval opatrně, aby nějakým hlasitým šramotem neporušil posvátné ticho. Troll s lesní vědmou potichu roz-právěli.

"Buď pozdraven, příteli Simone," přivítal jej Binabik. "Pojď, po-sad' se a hřej se."

Simon se usadil se zkříženýma nohama na kamennou podlahu, pak se posunul blíže k teplu. "Vypadá ještě smutněji než včera," za-septal.

Troll se ohlédl po Jošovi. "Zasáhlo jej to vši vahou. Připadá mu, že všichni, které miloval a o jejichž bezpečí se strachoval, zemřeli s Deornothem."

Geloě mírně pohoršeně mlaskla. "Nemůžeš bojovat beze ztrát. Deornoth byl dobrý muž, ale zemřeli i další."

"Jošua nyní, myslím, truchlí za všechny - po svém." Troll pokrčil rameny. "Jsem si jistý, že se brzy vzbudí."

Čarodějka přikývla. "To jistě, máme ale málo času. Musíme ude-řit, dokud je výhoda na naší straně."

Simon na ni zvědavě pohlédl. Geloě stále působila dojmem do-konale neurčitěho věku, jako by však ztratila svou nezměrnou sebejis-totu. Což by nebylo nijak překvapivé: uplynulý rok byl vskutku hroz-ný. "Chtěl jsem se tě na něco zeptat, Geloě. Věděla jsi to o Fengbal-dovi?"

Obrátila k němu žluté oči. "Jestli jsem věděla, že pošle do boje někoho ve svém brnění, aby nás zmátl? Ne. Věděla jsem však, že se Jošua spojil s Helfgrimem, starostou. Nevěděla jsem, jestli Fengbald návnadu spolkne."

"Obávám se, že i já to věděl, Simone," ozval se Binabik.

"Mé pomoci bylo zapotřebí při přípravě ledu. Vykonali jsme to spolu s několika qanuckými soukmenovci."

Simon cítil, jak mu do tváře stoupá červeň. "Takže to kromě mě věděli všichni."

Geloë zavrtěla hlavou. "Ne, Simone. Kromě Helfgrima, Jošua a mne to byli pouze Binabik, Deornoth, Freosel a trollové, kteří pomá-hali s přípravou pasti - pouze ti to věděli. Byla to naše poslední naděje a nechtěli jsme podstoupit sebemenší riziko, že by se to k Fengbaldovi doneslo byť jen jako nejasná zvěst."

"To jste mi nevěřili?"

Binabik mu položil ruku na rameno. "Důvěra není přesně tím, o co šlo, Simone. Ty nebo další, kdo bojovali na ledě, jste mohli být zajati. I ti nejstatečnější prozradí vše, co vědí, když jsou vystaveni mučení - a Fengbald se ničeho takového neštít. Čím méně lidí to vědělo, tím větší byly šance, že se tajemství neprozradí. Kdyby bylo nutno sdělit to tobě nebo dalším, neváhali bychom."

"Binabik má pravdu, Simone." Jošua se k nim během hovoru neslyšně přiblížil. Plameny vrhaly jeho stín na strop jako osamělý, prázdný pruh temnoty. "Důvěřuji ti právě tak jako komukoliv dalšímu - tedy komukoliv, kdo je naživu." Po tváři mu přeběhl stín. "Nařídil jsem, aby se o tom dozvěděli pouze ti, jejichž pomoc byla při přípravě plánu nezbytná. Vím, že to chápeš."

Simon polkl. "Jistě, princí Jošuo."

Jošua se posadil na kus kamene a nepřítomně se zahleděl do mi-hotavého plamene. "Dosáhli jsme velkého vítězství - je to vlastně zázrak. Ale cena za něj je tak strašná..."

"Za uchování nevinných životů není žádná cena příliš vysoká," namítla Geloë.

"Snad. Ale byla tu možnost, že by Fengbald nechal ženy a děti jít..."

"Ale teď jsou naživu a svobodné," odpověděla Geloë úsečně. "A mnoho mužů rovněž. A my dosáhli neočekávaného vítězství."

Na Jošuvých rtech zahrál náznak úsměvu. "Zaujmeš místo Deornotha, valado Geloë? Protože přesně tohle dělal - upomínal mě, když jsem se příliš zadumal."

"Nemohu jej nahradit, Jošuo, ale myslím, že bychom se za vítěz-ství neměli omlouvat. Truchlení je pochopitelné na místě. Nechceme tě o něj připravit."

"To jistě ne." Princ se na ni chvilku díval, pak se pomatu otočila obhlédl velký sál. "Musíme vzdát mrtvým čest."

U vchodu se ozvalo zašramocení. Stál tam Sludig s párem sedlo-vých brašen, přehozeným přes silnou paži. Při pohledu na úsilí, které se Rimmeřanovi zračilo ve tváři, Simon zapřemítal, jestli nejsou plné kamení. "Princi Jošuo?"

Princ se ohlédl. "Ano, Sludigu?"

"Našli jsme pouze tyto. Jsou označené Fengbaldovým znakem. Také jsou úplně promočené. Neotvíral jsem je."

"Polož je sem k ohni. Pak se, prosím, posad' a pohovoř si s námi. Nesmírně jsi nám všem pomohl, Sludigu."

Rimmeřan krátce kývl. "Děkuji, princí Jošuo. Mám pro tebe ještě jednu zvěst. Zajatci budou mluvit - alespoň to říkal Freosel."

"Aha." Jošua přikývl. "A Freosel bezpochyby ví, co říká. Je drs-ný, ale velmi chytrý. Trochu připomíná našeho starého přítele Ein-skaldira, což, Sludigu?"

"Jak pravíš, Výsosti." Sludig vypadal, že mu hovor s princem ne-ní příliš příjemný. Konečně se dočkal pochval a ocenění, po nichž patrně bažil, ale nezdálo se, že by jej to těšilo, pomyslel si Simon.

Jošua Simonovi položil ruku na rameno. "Pak tedy asi musím jít konat svou povinnost. Půjdeš se mnou, Simone?"

"Samozřejmě, princí Jošuo."

"Dobrá." Jošua pokynul ostatním. "Kdybyste byli tak laskaví a navštívili mě po večeři. Musíme toho ještě mnoho probrat."

Když se blížili ke dveřím, vsunul Jošua pahýl pravého zápěstí pod Simonův loket a vedl jej ke katafalku, na němž spočíval Deorno-th. Simon si bezděky všiml, že princ je o něco menší než on sám. Už to bylo dávno, co stál takhle blízko vedle Jošua, ale pořád ho to pře-kvapovalo. On, Simon, je vysoký - a ne jenom mezi mladíky, ale i mezi muži. Bylo to zvláštní pomyšlení.

Před podstavcem zůstali stát. Simon zachovával uctivé ticho, ale nejraději by hned šel dál. Tak blízko rytířova mrtvého těla se necítil dobře. Bledá, hranatá tvář vypadala spíš jako socha vyřezaná z mýdla než jako Deornoth, jak si ho pamatoval. Kůže na obličejí, zvláště na víčkách a nose, byla bezkrevná a průsvitná.

"Neznal jsi ho tak dobře, Simone. Byl to ten nejlepší z lidí."

Simon polkl. V ústech mu vyschlo. Mrtví jsou tak... tak mrtví. A jednoho dne tak bude vypadat i Jošua, Binabik, Sludig, každý v No-vém Gadrinsettu. Dokonce i já, uvědomil si s pocitem nechutí. Jaké to asi je? "Byl ke mně vždy velmi laskavý, Výsosti."

"Jinak to ani neuměl. Byl to ten nejoprávdovější rytíř, jakého jsem znal."

Čím víc Jošua o Deornothovi v posledních dnech mluvil, tím víc Simonovi docházelo, že jej vlastně vůbec neznal.

Připadal mu jako přímočarý muž, tichý a klidný, ale sotva pravý příklad opravdového rytířství, jak o tom hovořil Jošua. Něco jako Camaris moderní doby.

"Zemřel statečně." Zaznělo to jako neobratný projev soustrasti, ale Jošua se usmál.

"To je pravda. Škoda, že jste se Sludigem nedorazili dřív, ale dě-lali jste, co jste mohli." Jošuoův výraz se náhle změnil, jako když jarní oblohu zakryjí mraky. "Tím nechci naznačit, že byste nějak selhali, Simone. Prosím, odpusť - ve svém zármutku nepřemýšlím o tom, co říkám. Deornoth by mě za to vyplísnil. Ach, Bože, jak mi bude chy-bět. Myslím, že byl mým nejlepším přítelem, ačkoliv jsem to až do jeho smrti nevěděl."

Simona se zmocnily ještě větší rozpaky, neboť v princových očích spatřil slzy. Rád by se odvrátil, ale náhle se mu vybavili Sithové i to, co říkal Strangyeard. Možná to jsou ti největší a nejvyšší, kdo trpí nejhlubším žalem. Proč by se měl někdo za takový smutek stydět?

Simon natáhl ruku a uchopil prince za loket. "Pojď, Jošuo. Pro-jdeme se. Vyprávěj mi o Deornothovi, neboť já jsem

neměl příležitost ho opravdu poznat."

Princ odtrhl oči z rytířovy alabastrové tváře. "Ano, jistě. Projde-me se."

Nechal Simona, aby jej vedl ven ze dveří, do horského větru.

"... a on přišel a ještě se omluvil!" Jošua se zasmál, byt ten smích nezněl vesele. "Jako by to byl on, kdo se provinil. Ubohý, věrný De-ornoth." Potřásl hlavou a otřel si oči. "Aedone! Proč mě neustále dusí ten mrak lítosti, Simone? Bud' žádám o odpuštění já, nebo někdo z mých blízkých - jaký div, že mě Eliáš pokládá za pomateného. Ně-kdy si dokonce myslím, že má pravdu."

Simon potlačil úsměv. "Třeba je potíže v tom, že se často dělíš o své myšlenky s lidmi, které dobře neznáš - jako třeba se zběhlými kuchtyky."

Jošua na něj vrhl přísný pohled, pak se zasmál, a tentokrát to zně-lo o poznání veseleji. "Možná máš pravdu, Simone. Lidé chtějí mít své prince silné a neoblomné, je to tak?" Ušklíbl se. "Ó, milosrdný Usiree, našli by někoho méně vhodného, než jsem já?" Zdvihl zrak a rozhlédl se po planině plné stanů. "Ach bože, nějak jsem se zapovídal. Kde je ta jeskyně se zajatci?"

"Tamhle." Simon ukázal na skalnatý výběžek hned za vnější hradbou Sesuad'ra, jež byla za povlávajícími plachtami stanů sotva vidět. Jošua změnil směr a Simon šel za ním; pohyboval se zvolna, aby šetřil své rány.

"Trochu jsme si zašli," pokračoval princ, "nejen kvůli cestě za za-jatci. Chtěl jsem, abys šel se mnou, abych se tě na něco zeptal."

"Ano?" Simon zpozorněl. Co by od něj princ mohl chtít?

"Chtěl bych naše mrtvé pohřbít na této hoře." Jošua máchl rukou přes celou šířku vrcholové pláně Sesuad'ra.

"Ze všech lidí, co tu jsou, znáš, myslím, Sithy nejlíp - nebo spíš nejbliž, protože Binabik i Geloë o nich také vědí mnoho. Myslíš, že by to dovolili? Nakonec, patří jim to tu."

Simon se na chvíli zamyslel. "Dovolili? Nedokážu si představit, že by v tom nějak bránili, pokud se ptáš na tohle."

Nešťastně se usmál. "Neukázali se, ani aby to tu bránili, takže se asi sotva přihnou s ar-mádou, aby nám zabránili pochovat naše mrtvé."

Kráčeli mlčky. Simon ještě přemýšlel, a pak opět promluvil. "Ne, nemyslím, že by něco namítali - ne, že bych si vyhrazoval právo ho-vořit za ně," dodal rychle. "Nakonec, Jiriki pohřbil svého druha An'naiho s Grimmricem, nahoře na Urmsheimu." Dny strávené na dra-čí hoře mu nyní připadaly tolik vzdálené, jako by je prožil nějaký jiný Simon, vzdálený příbuzný. Prohnětl si svaly v bolestivě ztuhlé paži a vzdychl. "Jenže, jak jsem řekl, za Sithy mluvit nemohu. Jak jsem tam byl dlouho - pár měsíců? A pořád nemám žádnou naději jim porozumět."

Jošua na něj upřeně hleděl. "Jaké to bylo žít s nimi, Simone? A jak vypadalo jejich město - Jao...?"

"Jao é-Tinukai'i." Simon byl nemálo hrdý, jak snadno mu ty ob-tížné slabiky splynuly ze rtů. "Byl bych hrozně rád, kdybych to uměl popsat, Jošuo. Je to podobné, jako popisovat sen - můžeš vysvětlit, co se stalo, ale nemůžeš přimět druhé, aby pochopili, jak ses při tom cítil. Jsou staří, Výsosti, velmi, velmi staří. Ale když je vidíš, jsou mladí a zdraví a... a krásní." Vzpomněl si na Jirikiho sestru Aditu, její nád-herné, jasné oči dravce, úsměv plný skrytého pobavení. "Mají plné prá-vo nenávidět nás, Jošuo - alespoň myslím - ale místo toho, jako by... jako bychom je mátlí. Stejně bychom se asi cítili my, kdyby ovce náhle povstaly a vyhnaly nás z našich měst."

Jošua se zasmál. "Ovce, Simone? Říkáš snad, že nabbanští impe-rátoři a král Fingil z Rimmersgardu... a můj otec, když už jsme u to-ho... byli chlupaté, bezbranné bytosti?"

Simon zavrtěl hlavou. "Ne, chtěl jsem jen říct, že asi tak se od Si-thů lišíme. Nechápu nás o nic víc, než my chápeme je. Jiriki a jeho babička Amerasu možná nejsou až tolik jiní - v každém případě se ke mně chovali laskavě a s porozuměním - ale ostatní Sithové..." zarazil se, nevěda jak dál. "Nevím, jak to vysvětlit."

Jošua se na něj klidně podíval. "Jaké bylo jejich město?"

"Už jsem se to pokoušel popsat, když jsem se sem dostal. Říkal jsem, že vypadalo jako obrovská loď, ale zároveň jako duha u paty vodopádu. Je to hrozné, ale pořád to neumím vyjádřit líp. Je postavené z látky, natažené mezi stromy, ale přitom vypadá pevně - jako které-koliv jiné město, co jsem viděl. Zároveň by ho však nejspíš mohli kdykoliv sbalit a přesunout jinam." Bezmocně se zasmál. "Jak vidíš, nedostává se mi slov."

"Myslím, že to popisuješ velmi dobře, Simone." Princ vypadal zasněně. "Ach, jak bych si přál Sithy jednoho dne opravdu poznat. Nepochopím, proč je můj otec tak nenáviděl a proč se jich tolik bál. Jak obsáhlou historii a tradici mají!"

Došli ke vchodu do jeskyně, zahrazeného narychlo sbitou mříží z těžkých fošen. Strážný - jeden z Hotvigových Thrithingňanů - poode-šel od košíku se žhavými uhlíky, nad nimiž si hrál ruce, aby zdvihl bránu a pustil je dovnitř. Za ní stáli další strážníci, směsice Thrithingských a Freoselových Erkyňanů. Uctivě prince i Simona - k jeho údivu - pozdravili. Z jeskyně vyšel Freosel, jenž si mnul ruce.

"Výsosti... a sire Seomane," řekl s mírným úklonem hlavy. "Myslím, že už je vhodný čas. Začínají být nervózní. Jestli budem ještě čekat, můžem mít - s prominutím - problémy."

"Věřím tvému úsudku, Freosele," přikývl Jošua. "Zaved' mě k nim."

Vnitřek jeskyně, skrytý za ohybem chodby, byl rozdělen dalšími řadami kůlů a širokou uličkou na dva oddíly.

"Pořvávaj na sebe přes celou jeskyni." Freosel se ušklíbl, čímž odhalil mezeru v zubech. "Obviňujou jeden druhého a tak. Nenechaj se vyspat. Ušetřili nám tím práci, to je fakt."

Jošua přikývl. Postoupili k dřevěné kleci nalevo. "Neříkej nic," přikázal mu. "Jen poslouvej."

V potmělé, loučemi osvětlené jeskyni dalo Simonovi zprvu práci její obyvatele vůbec rozeznat. Pach moči a nemytých těl - a to byl Simon přesvědčen, že něco takového už ani nedokáže vnímat - byl velmi silný.

"Chci mluvit s vaším kapitánem," zavolal Jošua. Mezi stíny se cosi pomalu pohnulo a k mříži přistoupil voják v

potrhaném zeleném plášti Erkyenské gardy.

"To jsem já, Výsosti."

Jošua si ho změřil. "Sceldwine? Jsi to ty?"

V mužově hlase nebylo možné přeslechnout rozpaky.

"Jsem to já, princí Jošuo."

"Dobrá." Zdálo se, že to Jošuu maličko vyvedlo z míry. "Nikdy se mi ani nesnilo, že se shledáme za takových okolností."

"Mně také ne, Výsosti. Neočekával jsem ani, že budu poslán proti tobě, pane. Jaká hanba..."

Freosel ho zarazil. "Neposlouchej ho, Jošuo," ušklíbl se. "On i jeho vrazi řeknou cokoli, jen aby si zachránili krky."

Udeřil silnou rukou do dřevěné mříže, až se otřásla. "My, co jsme zbyli, jsme neza-pomněli, co udělali takoví jako ty ve Falshiru."

Sceldwin se nejprve polekaně stáhl, teď se však vrátil k mříži a naklonil se, aby lépe viděl. Jeho bledá tvář, vystavená světlu pochod-ní, byla bledá a ztrhaná. "Žádného z nás to netěšilo." Otočil se k Jošu-ovi. "A proti tobě jsme také nechtěli jít, princí Jošuo. Musíš nám vě-řit."

Jošua se chystal promluvit, ale Freosel ho kupodivu přerušil. "Tohle tví lidi nespolknou, Jošuo. Todle není Hayholt ani Naglimund. My těmhle grázlům nevěříme. Jestli je necháš naživu, budou problé-my."

Mezi vězni to zašumělo; bylo zcela zřetelné, že mají strach.

"Já je nechci popravít, Freosele," namítl Jošua. "Jsou ve službě u mého bratra. Měli snad na vybranou?"

"Kdo si dnes může vybírat?" odekl Freosel. "Vybrali si špatně. Na rukách mají naši krev. Zab je a bude to. Ať si s výběrem dělá sta-rosti Bůh."

Jošua si povzdychl. "Co ty na to, Sceldwine? Proč bych vás měl nechávat naživu?"

Voják chvíli nevěděl, co říct. "Protože jsme pouzí bojovníci, kteří slouží svému králi, Výsosti. Žádný jiný důvod neznám." Díval se ven mezi kůly.

Jošua pokynul Freoselovi a Simonovi a odstoupil od palisády do-prostřed jeskyně, z doslechu vězňů.

"Tak co?" zeptal se.

Simon zavrtěl hlavou. "Zabít je, princí? Já ne."

Jošua zdvihl ruku. "Ne, ne. Pochopitelně, že je nezabiji." Obrátil se k Freoselovi, který se vesele šklebil. "Freosel je zpracovává už dva dny. Jsou přesvědčeni, že chceme jejich hlavy a že osadníci z Nového Gadrinsettu požadují, aby byli pověšeni před Domem rozchodu. Chceme je pouze dostat do správné nálady."

Simona to roztrpčilo: opět se nechal zmást. "Co tedy uděláš?"

"Dávej pozor." Ještě chvíli setrval na místě, pak nasadil slav-nostní výraz a pomalu se vrátil ke mříži a k nervózním zajatcům. "Sceldwine," prohlásil, "možná toho budu litovat, ale nechám tebe i tvé muže naživu."

Zamračený Freosel vyrazil podrážděné odfrknutí a odkráčel. Z klece se ozval ulehčený povzdech zajatců.

"Jenže," Jošua zdvihl prst, "nebudeme vás tady jen tak zbůhdar-ma držet a krmit. Za svoje životy zaplatíte práci. Jinak by mi lidé po-věsili mě - už tak nebudou rádi, že jsem je připravil o vaši popravu. Pokud se ukáže, že vám můžeme věřit, možná vás necháme bojovat po našem boku, až vyženeme mého šileného bratra z Trůnu z dračích kostí."

Sceldwin uchopil mříže oběma rukama. "Budeme za tebe bojo-vat, Jošuo. Žádný jiný by se k nám v této hrozné době tak laskavě ne-zachoval." Jeho spoluvojovníci se ozvali několika nesouvislými vý-křiky souhlasu.

"Dobrá tedy. Promyslím si, jak to bude možné provést." Jošua str-nule pokývl hlavou a obrátil se k zajatcům zády.

Simon jej opět následoval doprostřed jeskyně.

"U Vykupitele," zajásal tiše Jošua, "jestli za nás budou opravdu bojovat, tak je to namouduši vynikající! Stovka vycvičených vojáků navíc. A pokud se to roznese, mohou se k nám přidat i další zběhové."

Simon se usmál. "Byl jsi velmi přesvědčivý. A Freosel také."

Jošua vypadal spokojeně. "V hejtmanově rodině bylo možná pár kočovných herců. A já - princové jsou přece rození lháři, to nevíš?" Opět zvažněl. "A teď se musím vypořádat se žoldnéři."

"Jim stejné podmínky nenabídneš, že ne?" zeptal se polekaně Si-mon.

"Proč bych neměl?"

"Protože... protože s těmi, kdo bojují za peníze, je to jiné."

"Všichni vojáci bojují za peníze," namítl Jošua tiše.

"Tak to nemyslím. Slyšel jsi, co říkal Sceldwin. Bojovali, protože mysleli, že musí - to je alespoň zčásti pravda. Tihle Thrithingňané bojovali, protože jim Fengbald zaplatil. Ty jim můžeš zaplatit pouze jejich životy."

"Což není zrovna nezanedbatelná částka," podotkl Jošua.

"Ale až budou mít v ruce zbraně, budou se na to ohlížet? Jsou jiní než vojáci Erkyenské gardy, Jošuo, a jestli chceš vybudovat jiné krá-lovství než má tvůj bratr, pak nemůžeš stavět na lidech, jako jsou žoldnéři." Náhle se zarazil, když s hrůzou zjistil, že poučuje prince. "Já se omlouvám," vykotal. "Nemám právo takhle hovořit."

Jošua ho pozoroval se zdviženým obočím. "Nezmýlili se v tobě, Simone," řekl pomalu. "Pod tvými zrzavými vlasy se schovává dobrá hlava." Položil mu ruku na rameno. "Stejně jsem se s nimi nechtěl ba-vit, dokud se mnou nebude Hotvig. Důkladně popřemýšlím o tom, co jsi mi řekl."

"Doufám, že mi odpustíš mou přímost," omlouval se rozpačitě Simon. "Jsi ke mně velmi laskavý."

"Věřím tvým úvahám, stejně jako Freoselovým. Člověk, který nenaslouchá upřímně míněným radám, je blázen.

Samozřejmě, člověk, který slepě přijímá jakoukoliv radu, je blázen ještě větší." Stiskl Si-monovi paži. "Pojď, půjdeme nazpět. Rád bych se o Síthech dozvěděl víc."

Bylo zvláštní používat Jirikiho zrcadlo k něčemu tak obyčejnému jako je zarovnávaní vousů, ale Sludig Simonovi sdělil -

nijak zvlášť šetrně - , že vypadá neupraveně. Sithijské zrcadlo, opřené o kámen, odráželo slábnoucí světlo odpoledne. Ve vzduchu se vznášela lehká mlha, kvůli které musel Simon zrcadlo co chvíli otírat rukávem. Pro-tože s úpravou vousů neměl zkušenosti a používal pouze svůj kostěný nůž - od Sludiga by si byl mohl vypůjčit ostřejší ocelovou čepel, ale Rimmeřan by pak jistě postával poblíž a trousil poznámky - , podařilo se mu spíš několikrát se pořádně zatahat. Náhle se objevily tři dívky a zamířily k němu.

Simon je všechny vídal v Novém Gadrinsettu - se dvěma z nich dokonce tančil onoho večera, kdy se stal rytířem, a ta hubená mu ušila košili. Připadaly mu hrozně mladičké, ačkoli sám byl sotva o rok starší než kterákoliv z nich. Jedna z nich, tmavooká dívka, jejíž zaoblená postava a kučeravé vlasy mu připomínaly pokojskou Hepzibu, mu připadala docela přitažlivá.

"Co to děláš, sire Seomane?" zeptala se ta hubená. Měla velké, vážné oči, které zakrývala dlouhými řasami, kdykoliv se na ni Simon díval o něco déle.

"Holím se," odpověděl mrzutě. Sir Seoman, jen co je pravda! Dělají si z něj snad legraci?

"Ach, ne, nehol si je!" ozvala se ta kučeravá. "Vypadáš s nimi tak vznešeně."

"Ne, nehol se!" přizvukovala jí ta druhá.

Třetí, malá dívka s rovnými světlými vlasy a několika pupínky na tváři, zavrtěla hlavou. "Nehol."

"Jenom si je zkracuji." Pobavila je ženská pošetilst. Před pou-hými pár dny přicházeli při obraně hory o život lidé!

Lidé, které tyto dívky s největší pravděpodobností znaly. A teď ho otravují kvůli vou-sům. Jak můžou být tak lehkovážné? "Opravdu vám to připadá... vzne-šené?" zeptal se.

"Ach, ano," vyhrkla kučeravá a začervenala se. "Tedy, vypadáš s nimi... muž s nimi vypadá starší."

"Takže si myslíš, že bych měl vypadat starší?" zeptal se, jak nej-přísněji dokázal.

"Ne!" odpověděla honem. "Ale je to hezké."

"Říká se, že jsi se bil velmi odvážně, sire Seomane," ozvala se hubená dívka.

Pokrčil rameny. "Bojovali jsme za náš domov... za naše životy. Jen jsem se snažil, aby mě nezabili."

"Právě tak by to řekl Camaris," vzdychla ta hubená.

Simon se hlasitě zasmál. "Ale já žádný Camaris nejsem. Ani tro-šičku."

Malá dívka mezitím postoupila dopředu a důkladně si prohlížela Simonovo zrcadlo. "Je tohle to kouzelné zrcadlo?" zajímala se.

"Kouzelné zrcadlo?"

"Říká se..." Zmlkla a ohlížela se bezradně po kamarádkách.

Hubená jí přispěchala na pomoc. "Říká se, že jsi přítelem kouzel-ných bytostí. Že přijdou, když je zavoláš svým kouzelným zrcadlem."

Simon se opět usmál, tentokrát trochu váhavě. Útržky pravdy smíšené s hloupostmi. Jak k tomu došlo? A kdo to o něm všechno povídá? Bylo to zvláštní. "Ne, to není tak úplně pravda. Dal mi ho jeden ze Sithů, to ano, ale oni nepřijdou, když je jen tak zavolám. Ji-nak bychom proti vévodovi Fengbaldovi nebojovali sami, že ne?"

"Může ti kouzelné zrcadlo splnit nějaká přání?" zeptala se kuče-ravá.

"Ne," odpověděl Simon rozhodně. "Žádné mi nikdy nevyplnilo." Odmčel se, když si vybavil, jak jej Aditu zachránila z mrazivých stí-nů Starosrce. "Tedy, nic takového doopravdy nedělá," dokončil. Tak-že i on směšuje pravdu se lží. Ale jak by jim kdy dokázal vysvětlit šílené události uplynulého roku, aby to pochopily?

"Modlily jsme se, abys nám přivedl spojení, sire Seomane," řek-la s vážnou tváří hubená. "Tolik jsme se bály."

Při pohledu do bledého obličeje Simon věděl, že mluví pravdu. Sa-mozřejmě, že byly rozrušené - znamená to snad, že by neměly být rády, že jsou naživu? To přece není to samé jako lehkovážnost. Nebo by se měly utápět v žalu jako Jošua?

"Já se také bál," řekl. "Měli jsme štěstí."

Chvilí bylo ticho. Kučeravá si upravila plášť, který se otevřel a odhalil růžovou kůži dívčina krku. Opravdu se otepluje, uvědomil si Simon. Už značnou dobu stál bez pohnutí, aniž by se jedinkrát zachvěl chladem. Vzhlédl k obloze, jako by doufal, že spatří nějaký důkaz ustupující zimy.

"Máš nějakou paní?" zeptala se náhle kučeravá.

"Co jestli mám?" opáčil, ačkoliv ji dobře slyšel.

"Paní," opakovala a silně se zapýřila. Simon s odpovědí chvíli otálel. "Vlastně ne." Všechny tři na něj zaníceně hleděly jako nedo-čkavá štěňata, a on cítil, jak se mu do tváří vkrádá ruměnec. "Ne, vlastně ne." Svíral svůj qanucký nůž tak silně, že jej začaly bolet prs-ty.

"Aha," kývla kučeravá. "Asi bychom tě neměly dál rušit v práci, sire Seomane." Její hubená přítelkyně ji zatahala za loket, ale ona si jí nevšímalá. "Přijdeš k velkému ohni?"

"Ohni?" Simon nakrabil čelo.

"Oslava. No, a smuteční hostina také. Uprostřed osady." Ukázala ke shluku stanů Nového Gadrinsettu. "Zítra večer."

"Nevěděl jsem o tom. Ano, asi přijdu." Znovu se usmál. Jsou to nakonec docela chápavé mladé ženy, když s nimi člověk chvíli ho-voří. "A ještě jednou děkuji za tu košili," obrátil se k hubené.

Rychle zamrkala. "Třeba si ji zítra vezmeš na sebe."

Dívky se rozloučily, otočily se a odcházely přes návrší, s hlavami u sebe, brebentily a smály se. Simon pocítil kratičké rozhořčení při pomýšlení, že by se třeba mohly smát jemu, ale pak ho to přešlo. Vy-padalo to, že se jim líbí, ne? Pokud ví, dívky se prostě takhle chovají.

Opět se chopil zrcadla, rozhodnut dokončit úpravu vousu, než slunce zapadne. Takže slavnostní oheň...?

Přemýšlel, jestli si má s sebou vzít meč.

Přemýšlel o tom, co řekl. Byla to samozřejmě pravda, nemá žád-nou milovanou paní, tak, jak rytíři mívají - dokonce i tak

obyčejní, jako je on. Přesto však nemohl nepomyslet na Miriamle. Jak dlouho ji už neviděl? Na prstech odpočítával měsíce: červen, červeněn, žat-ven, nadhlaven, vinobran... skoro půl roku! Snadno se dá uhodnout, že na něj již zapomněla.

Ale on na ni nezapomněl. Byly chvíle, zvláštní, téměř strašidelné okamžiky, kdy byl přesvědčen, že ji přitahuje stejně, jako ona přitahuje jeho. Když se na něj dívala, jako by se snažila zapamatovat si každý jeho rys, její oči mu připadaly tak velké. Nebo si to jen představoval? Samozřejmě, prožili spolu divoké, takřka neuvěřitelné dobrodružství a ona jej skoro jistě považovala za přítele... měla ho však i za cosi víc než za přítele?

Vybavil se mu její obraz, jak ji viděl na Naglimundu. Měla na sobě blankytně modré šaty a jemu v té chvíli připadala až hrozivě doko-nalá - tak odlišná od té otrhané služebné, jež mu spala na rameni. A přitom v těch modrých šatech to byla tatáž dívka. Když se setkali na nádvoří, byla jaksi zakřiknutá - bylo to však ze studu, že jej tak okla-mala, nebo ze strachu, že je její skutečná totožnost od sebe vzdálí?

I na Hayholtu ji zahlédl, na věži; její vlasy připomínaly zlatou zá-plavu. Simon, ubohý kuchtík, na ni hleděl a cítil se jako brouk z pod-zemí, na něhož dopadl záblesk slunce. A její tvář, tak živá, tak pro-měnlivá, plná hněvu i smíchu, těkavější než tvář kterékoliv ženy, kte-rou kdy znal...

Jenže takovéto snění je k ničemu, řekl si. Je vrcholně nepravdě-podobné, že by na něj vzpomínala jinak než jako na kamarádkého kuchtíka, jako když děti šlechty vyrůstají společně s dětmi služebnic-tva, na které však zapomenou, sotva dospějí. A navíc, i kdyby k němu něco cítila, nic by z toho stejně nebylo. Tak to prostě je, tak se to nau-čil.

Jenže už se světem protloukal dost dlouho a viděl tolik podivnos-tí, že nedotknutelné skutečnosti, o nichž mu vyprávěla Ráchel, mu už nepřipadaly tak stálé. Jak se vůbec liší obyčejní lidé od šlechty s královskou krví? Jošua je laskavý, chytrý a upřímný muž - Simon nepochyboval, že by z něj byl dobrý král -, ale jeho bratr Eliáš před-vedl, že je zrůda. Mohl by si jakýkoliv rolník, sebraný přímo z pole, vést ještě hůř? Co je na královské krvi tak posvátné? Když tak o tom přemýšlí, copak snad sám král Jan nevzešel z rolnické rodiny - nebo rodiny na stejné úrovni?

Náhle ho napadlo něco hrozného: co když bude král Eliáš pora-žen, ale Jošua zahyne? Co když se Miriamle nevrátí? Pak bude muset být králem nebo královnou někdo jiný. Simon se ve světských záleži-tostech příliš nevyznal - alespoň ne v těch, s nimiž se na svých spleti-tých cestách za posledního půl roku nesetkal. Existují další s králov-skou krví, kteří by vystoupili se svým nárokem na trůn z dračích kos-tí? Ten člověk v Nabbanu, Bigaris, nebo jak se jmenuje? Nějaký dědic Llutha, mrtvého krále Hernystiru? Nebo třeba starý Isgrimmur, pokud se vrátí. Toho si Simon alespoň váží.

Prchavá myšlenka najednou plála jako žhavý uhlík. Proč by ne-mohl mít on sám stejnou šanci jako kdokoliv další? Jestli se svět obrá-tí vzhůru nohama a jestli už nebudou žádní nástupci, proč by to ne-mohl být erkynský rytíř - který bojoval s drakem jako král Jan a který byl poznamenán dračí krví? Ten, který se dostal do zapovězené země Sithů a spřátelil se s trolly z Yiqanucu? Pak by byl dost dobrý i pro princeznu - nebo kohokoliv jiného!

Simon hleděl na vlastní odraz, na bělostnou kadeř, podobnou stříkanci barvy, na dlouhou jizvu a neposlušně rozčepýřený vous.

Vždyť se na sebe podívej, pomyslel si a zničehonic se nahlas ro-zesmál. Král Simon Veliký! To by mohl z Ráchel udělat vévodkyni nabbanskou, nebo toho mnicha, Cadracha, lektorem Matky církve. Zrovna tak by mohl čekat, že se za poledne rozzáří hvězdy!

A stejně, kdo by chtěl být králem?

Protože to byla pravda: pro toho, kdo by na trůnu vystřídal Eliáše, viděl Simon pouze bolest, i kdyby byl Král bouří poražen, což bylo tak nepravděpodobné, že se o tom nedalo ani uvažovat; celá země bude v troskách, lidé vyhladovělí a promrzlí. Nebudou žádné turnaje, žádná procesí, žádné odlesky slunce na vyleštěných brněních, mnoho, mnoho let. Ne, pomyslel si hořce, příštím králem by měl být někdo jako Bar-nabáš, kaplan z Hayholtu - někdo, kdo zná zkušenosti s pohřbíváním mrtvých.

Zasunul zrcadlo do kapsy pláště, posadil se na kámen a díval se, jak se slunce sklání za vrcholky stromů.

Vorževa našla manžela v Domě rozchodu. Dlouhý sál byl prázdný, až na Jošua a bledé Deornothovo tělo. Sám princ vypadal jako bez života, stojí bez hnutí vedle oltáře s mrtvým přítelem.

"Jošuo?"

Princ se pomalu otočil, jako by se probouzel ze sna.

"Ano, paní?"

"Trávíš tu příliš mnoho času. Den již končí."

Usmál se. "Teď jsem přišel. Procházel jsem se se Simonem a měl jsem ještě další povinnosti."

Vorževa zavrtěla hlavou. "Přišel jsi jsem již před dlouhou chvílí, i když si to nepamatuješ. Byl jsi tu skoro celé odpoledne."

Jošuuův úsměv pohasl. "Opravdu?" Otočil se k Deornothovi. "Mám pocit, nevím, že není správné nechávat ho o samotě. Pořád se o mne staral."

Přistoupila k němu a vzala ho za ruku. "Já vím. Pojd', projdeme se."

"Dobře." Jošua se natáhl a pohladil rubáš, natažený přes Deor-nothovu hrud'.

Když Jošua se svými lidmi poprvé přišel na Sesuad'ra, byl Dům rozchodu pouhou prázdnou skořápkou. Pak osadníci vyrobili okenice na okna a těžké dřevěné dveře, aby v sále vytvořili prostor, kde by se mohly řešit záležitosti Nového Gadrinsettu v teple a soukromí. Stále v tom však bylo cosi provizorního - neumělé doplňky současných oby-vatelů vytvářely s půvabným uměním Sithů podivný kontrast. Jošua při chůzi k jednomu ze východů, ven do padajícího soumraku, přejížděl rukou po spletitych reliéfech na stěně.

Stěny zahrady byly pobořené, kamenné cestičky rozbité. Několik otužilých růžových keřů přežilo útrapy zimy, a třebaže

to bude trvat mnoho měsíců či snad let, než znovu rozkvetou, jejich tmavé listy a šedé, trnité stonky vypadaly silně a životaschopně. Člověku se do mys-li dralo pomyslení, jak dlouho tu již rostou a kdo je zasadil.

Vorževa s Jošuaou prošli kolem pokrouceného kmene velké boro-vice, vyrůstající z pukliny ve zdi. Hasnoucí slunce, podobné rudé šmouze, jako by jí uvízlo ve větvích.

"Stále na ni myslíš?" zeptala se náhle Vorževa.

"Cože?" Jošua byl myšlenkami jinde. "Na koho?"

"Na tu druhou. Na tu, cos miloval, na ženu tvého bratra."

Princ naklonil hlavu. "Hylissa. Ne, ne moc často. Dnes musím myslet na jiné věci." Položil ji ruku kolem ramen. "Mám teď rodinu, která potřebuje mou péči."

Vorževa na něj vrhla podezřívavý pohled, pak spokojeně přikýv-la. "Ano, to máš."

"A nejen rodinu, ale i všechny mé lidi, zdá se."

Vyrazila tiché, zoufalé zaupění. "Nemůžeš být manželem všech, otcem každého."

"Jistěže ne. Ale musím být princ, ať se mi to líbí nebo ne."

Chvilí kráčeli mlčky, naslouchající drsné písni osamělého ptáka v rozkomíhaných větvích. Vítr byl chladný, ale už ne tak kousavý jako v minulých dnech, což mohl být právě důvod ptačího zpěvu.

Vorževa přitiskla hlavu k Jošuaově rameni tak, že mu kolem obli-čeje poletovaly její vlasy. "Co budeme dělat teď?" zeptala se. "Když je po bitvě?"

Jošua ji dovedl ke kamenné lavici, na jedné straně již rozdrobené, ale stále ještě pevné. Ometli pár tajících vloček sněhu a posadili se. "Nevím," přiznal. "Myslím, že nadešel čas k dalšímu sněmu. Je toho třeba mnoho rozhodnout. Nevím přesně, co by bylo nejmoudřejší. Neměli bychom čekat dlouho poté... poté, co pohněme padlé."

Vorževa se na něj překvapeně podívala. "Co tím myslíš, Jošuo? Proč tolik spěchu?"

Princ si zkoumal čáry na své dlani. "Protože je možné, že pokud neudeříme nyní, přijdeme o důležitou výhodu."

"Udeřit?" Vypadala ohromeně. "Udeřit na koho? Co je to za šíle-ný nápad? Ztratili jsme každého třetího! To bys postavil těch našich pár stovek proti svému bratrovi!?"

"Ale dosáhli jsme významného vítězství. Prvního, které od po-čátku jeho hrůzovlády kdy kdo zaznamenal. Pokud udeříme teď, do-kud je vše v čerstvé paměti a Eliáš neví přesně, co se děje, naše lidi to povzbudí; až nás spatří další, přidají se k nám."

Vorževa s očima rozšířenýma vstala. Položila si ruku na břicho, jako by chtěla ochránit nenarozené dítě. "Ne! Ach, Jošuo, to je napros-tá hloupost! Myslela jsem, že počkáš, alespoň dokud zima nepomine! Jak bys mohl odejít do boje právě teď?"

"Neřekl jsem, že vůbec něco podniknu," bránil se. "Ještě jsem se nerozhodl - a ani to neudělám, dokud nesvolám sněm."

"Ano, vy muži se sesednete a budete klábosit o báječné bitvě, kterou jste vybojovali. Budou tam i ženy?"

"Ženy?" Zvědavě na ni pohlédl. "Geloě se zúčastní."

"Ó, ano, Geloě," prohlásila posměšně. "Protože se jí říká ,moud-rá' To je jediný typ žen, kterým jste ochotni naslouchat - takové, které mají své jméno jako rychlý kůň nebo silný vůl."

"A co bychom měli udělat - sezvat všechny z Nového Gadrinset-tu?" Začínal být podrážděný. "To by byla hloupost."

"O nic větší, než poslouchat jenom muže." Chvilí na něj hleděla a pak se s viditelným úsilím zklidnila. Než znovu promluvila, několikrát se nadechla. "Znám jeden příběh, který si vykládají ženy Klanu hřeb-ců. Je o býkovi, který neposlušal své krávy."

Jošua vyčkával. "No," zeptal se nakonec, "co se s ním stalo?"

Vorževa se zamračila a vydala se po zarostlé pěšině.

"Jen pokračuj v tom, co děláš, a brzy to zjistíš sám."

Jošua se zatvářil napůl pobaveně, napůl nespokojeně. "Počkej, Vorževo." Vstal a došel k ní. "Máš právo mě hubovat. Měl bych po-slouchat, co mi chceš říct. Co se stalo s tím býkem?"

Prohlédla si jej od hlavy k patě. "Povím ti to někdy jindy. Teď se příliš zlobím."

Jošua ji vzal za ruku a kráčel po jejím boku. Stezka se vinula me-zi volně ležícími kameny a vedla je ke zhrouceným kusům vnější zdi zahrady.

"Dobrá," rozmyslela si to najednou. "Býk byl příliš pyšný, aby vyslechl své krávy. Když ho upozorňovaly, že jim vlk kradе telata, nevěřil jim, protože to neviděl na vlastní oči. Když přišly o všechna telata, býka vyhnaly a našly si nového." Tvářila se vzdorně. "Vci po-tom býka sežrali, protože ho ve spánku neměl kdo chránit."

Jošua se chraplavě zasmál. "A to má být varování?"

Stiskla mu paži. "Prosím, Jošuo. Lidé mají boje dost. Postavme si tu domov." Přitáhla jej blíže k trhlíně ve stěně. Z druhé strany se ozý-val hluk z narychlo postaveného tržiště, které vyrostlo v závětrí vnější zdi Domu rozchodu. Několik tuctů žen, mužů a dětí vyměňovalo věci, přivezené ze starého domova za věci nové, posbírané kolem Sesu-ad'ra. "Vidíš?" řekla Vorževa, "začínají nový život. Vykládal jsi jim, že bojují za svůj domov. Jak je chceš přimět, aby se opět někam stě-hovali?"

Jošua se díval na houf teple oblečených dětí, které hrály přetaho-vanou s kusem barevného hadru. Vesele se smály a kolem nich létala oblaka zvířeneho sněhu; poblíž nějaká žena zlostně přivolávala své děcko, aby neběhalo ve větru.

"Ale tohle není jejich pravý domov," namítl tiše. "Nemůžeme tu zůstat napořád."

"Kdo tu chce zůstat napořád?" bránila se Vorževa. "Jen do ja-ra! Dokud nepřijde na svět naše dítě!"

Jošua zavrtěl hlavou. "Ale takováto příležitost se už nemusí na-skytnout." Obrátil se zády ke zdi. Tvář měl velmi vážnou. "Kromě toho to dlužím Deornothovi. Položil svůj život - a ne za to, abychom se v tichosti vytratil, ale abychom napravili křivdy, které napáchal můj bratr."

"Dlužím to Deornothovi!" Ve Vorževině hlase se ozývala zlost, ale v očích měla smutek. "To je tedy něco! To může říct jedině muž."

Jošua se otočil, chytil ji a přitáhl k sobě. "Já tě opravdu miluji, paní. Jen se snažím udělat to, co je správné."

Odvrátila oči. "Já vím. Jenže..."

"Jenže máš za to, že se nerozhoduji správně." Přikývl a pohládl ji po vlasech. "Vyslechnu každého, Vorževo, ale konečné slovo bude na mně." Povzdychl si a chvíli ji beze slova držel v náručí. "Milosrdný Aedone, tohle bych nepřál nikomu," promluvil nakonec. "Vorževo, slib mi něco."

"Co?" Hlas jí ztlumil jeho plášť.

"Rozmyslel jsem si to. Jestli se se mnou něco stane..."

Zamyslel se. "Jestli se se mnou něco stane, naše dítě pak už musí stát mimo. Nedovol nikomu, aby ho posadil na trůn nebo ho použil jako symbol pro shromáždění nějakého vojska."

"Jeho?"

"Nebo ji. Nedopust', aby naše dítě někdo vehnal do této hry - tak jako mě."

Vorževa prudce zavrtěla hlavou. "Nikdo mi mé dítě neodejme, ani tví přátelé."

"Dobře." Přes oči mu plovly prameny jejích vlasů. Slunce za-padlo za Dům rozchodu a zbarvilo celou západní oblohu do ruda. "Ať už přijde cokoli, teď mi bude lehčeji."

Pět dní po bitvě byli pohřbeni poslední padlí - muži a ženy z Er-kynu, Rimmersgardu, Hernystiru i Thrithingu, z Yiqanucu i Nabbanu, běženci z mnoha různých míst, všichni ulehli k odpočinku do mělké půdy na vrcholu Kamene rozluky. Princ Jošua hovořil vážně a s úctou o jejich utrpení a oběti; plášť mu vlál ve větru, který hvízdal kolem vrcholku. Otec Strangyeard, Freosel a Binabik postupně vystoupili a pronesli projevy. Občané Nového Gadrinsettu vše s nehybnou tváří vyslechli.

Některé hroby byly holé, ale většina byla nějak označena, vyře-závaným kusem prkna nebo hrubě otesaným kamenem, na nichž stálo jméno padlého. Erkynská garda pochovala své mrtvé do společného hrobu, který s velkou námahou vykopala do zmrzlé země vedle jezera, a nad ním vztyčili jediný kus kamene s nápisem: "Vojáci Erkynu, za-bití v bitvě ve Stefflodském údolí. Em Wulstes Duos." Z Boží vůle.

Pouze mrtví thrithingští žoldnři zůstali bez označení, neoplaká-vaní. Jejich druzi jim navrhli velkou mohylu na lučíně pod Sesuad'ra - tak trochu se domnívali, že v ní spočinou i oni - že se je Jošua chys-tá popravit. Po skončení práce však shledali, že jsou odváděni ozbro-jenci daleko do otevřené krajiny, kde jim byla dána svoboda. Přijít o koně bylo pro Thrithingňany hrozné, ale přeživším žoldněřům rychle došlo, že chůze je přece jen lepší než smrt.

Konečně byli tedy padlí pochováni a krkavci přišli o hostinu.

Za zvuků tiché hudby, jež se snažila přehlušit skučení větru, si mnozí z přihlížejících uvědomili, že ačkoliv obránci Sesuad'ra dosáhli neuvěřitelného a slavného vítězství, draze za něj zaplatili. Skutečnost, že porazili pouze nepatrný zlomek sil, které proti nim stály, a přitom přišli takřka o polovinu svých lidí, přispěla k tomu, že jim vrchol hory připadal ještě studenější a osamělejší.

* * *

Simona kdosi uchopil zezadu za paži. Rychle se otočil, vytrhl se a napřáhl ruku nad hlavu.

"No tak, hochu, no tak, ne tak ukvapeně!" Starý šašek se shrbil a rukama si kryl hlavu.

"Promiň, Towser." Simon si popotáhl plášť. Nedaleko plápolal oheň a on byl už celý nedomáklý. "Nevěděl jsem, kdo to je."

"Nic se nestalo, chlapče." Towser se mírně zapotácel. "Já je-nom... no, říkal jsem si, jestli bych nemohl kousek jít s tebou. Na slav-nost. Už nemám tak jisté nohy jako dřív."

Žádný div, pomyslel si Simon. I z dálky byl Towser cítit vínem. Pak si vzpomněl, co říkal Sangfugol, a přestal spěchat.

"Jistě." Bez okázalosti nastavil paži, aby se o ni stařec mohl opřít.

"Jsi hodný, chlapče, moc hodný. Simon se jmenuješ, je to tak?" V zhlédl k němu; jeho tvář byla učiněným bludištěm vrásek.

"Správně." Simon se ve tmě usmál. Připomínal Towserovi své jméno již alespoň tucetkrát.

"Povedeš si dobře, povedeš," prohlásil stařec. Pomalou chůzí se přesunovali k mihotavému světlu. "A já jsem je znal všechny."

Jakmile došli na slavnost, Towser s ním dlouho nezůstal. Rychle našel skupinku opilých trollů a jal se je znovu seznamovat s před-nostmi Volího rohu - a sám sebe s přednostmi kangangu, odhadoval Simon, který chvíli obcházel kolem shromážděných lidí.

Byla to opravdová slavnost, možná, že první, která se kdy na Se-suad'ra odehrála. Ukázalo se, že Fengbaldův tábor byl doslova nácpan zásobami, jako by poražený vévoda vyplenil celý Erkyn, aby měl jis-totu, že bude v Thrithingu zaopatřen stejně dobře jako na Hayholtu. Jošua vydal moudré nařízení, aby většina jídla a dalších užitečných věcí byla uschována na později - i když celá skupina Sesuad'ra opustí, nebude to hned zítra -, ale pro slavnost byl dán k dispozici velkorysý díl, takže dnešního večera panovala na vrcholku hory vskutku veselá nálada. Zvláště Freosel si užíval narážek Fengbaldových soudků; prv-ní korbel stanshirskeho tmavého vypil s takovou rozkoší, jako by to nebylo pivo, ale vévodova krev.

Dřevo, další z nemnoha věcí, kterých neměli nedostatek, navrhli uprostřed plošiny Ohňové zahrady do vysoké hromady. Hranice vese-le plápolala a na širokém, dlážděném prostranství se shromáždila vět-šina osadníků. Sangfugol

ještě s dalšími novogadrinsettskými hudeb-níky procházeli davem, tu a tam se zastavovali a hráli pro hloučky vděčných posluchačů. Někteří projevovali větší nadšení než jiní. Si-mon se musel smát, když se jedno zvlášť pitím zmožené trio nenecha-lo odbýt a neustále se snažilo zpívat spolu se Sangfugolem píseň "Na břehu Řeky zeleného brodu." Harfeník se tvářil útrpně, ale hrál stateč-ně dál; Simon mu v duchu poblahopřál k odvaze a vydal se dál. Noc byla chladná, ale jasná, a vítr, která během pohřebních obřa-dů všem znepříjemňoval život, zcela utichl. Simon po chvilce uvažo-vání došel k závěru, že na panující roční dobu je počasí vlastně docela příjemné. Opět zapřemítal, jestli snad síla Krále bouří neochabuje, ale tentokrát jej napadla ještě jedna palčivější otázka.

Co když pouze sílu sbírá? Co když se nyní pokusí dokončit to, co se Fengbaldovi nepovedlo?

Takové pomyšlení se mu nechtělo příliš rozvádět. Pokrčil rameny a upravil si pásek.

První pohár vína, který mu byl nabídnut, chutnal velmi dobře, za-hrál mu žaludek a uvolnil svaly. Před slavností byl mezi těmi, kteří pohřbívali mrtvé - což byla příšerná práce, navíc zhoršená tím, že občas pod vrstvou jinovatky zahlédl známou tvář. Všichni pracovali ja-ko d'asi, aby rozbili zmrzlou zem, a kopali vším, co bylo po ruce - meči, sekerami, větvemi spadáných stromů, ale mráz, kvůli němuž bylo tak obtížné vykopat hroby, zároveň zpomalil proces rozkladu, takže jejich úkol byl o něco snesitelnější. I tak Simona v uplynulých dvou nocích pronásledovaly ošklivé sny - nekonečné vize ztuhlých těl, padajících do příkopů, těla strnulá jako sochy, pokroucené posta-vy, které mohl vytesat nějaký pomatený sochař, posedlý bolestí a utr-pením.

Sklizeň války, pomyslel si Simon, když procházel hlučným da-vem. A má-li Jošua dosáhnout úspěchu, tahle bitva bude vypadat jako tanec na uvítání jara v porovnání s boji, které je čekají. Mrtvolý se budou tyčit výš než věž Zeleného anděla.

Z té myšlenky se mu udělalo nevolno. Vydal se najít další víno.

Simon si všiml, že celou slavností zazníval jakýsi podtón bezsta-rostnosti a nedbalosti. Hlasy byly příliš hlučné, smích příliš překotný, jako by všichni, kdo vykládali a veselili se, to dělali spíš pro ty druhé než pro sebe. S vínem přišly i šarvátky, o kterých se Simon domníval, že budou tím posledním, na co by kdo myslel. Přesto minul několik hloučků, shromážděných kolem dvou či více láteřících a hulákajících mužů, kteří se váleli v blátě. Ti v davu, kteří se nesmáli, vypadali ne-klidně a sklesle.

Vědí, že ještě nejsme zachráněni, pomyslel si Simon. Přišlo mu lí-to, že má tak špatnou náladu v noci, která měla být tak veselá. Jsou šťastní, že jsou naživu, ale vědí, že příště může být hůř.

Bloumal dál, přijímaje pití, kdykoliv mu bylo nabídnuto. Na chví-li se zastavil poblíž Domu rozchodu, aby se podíval, jak zápasí Sludig s Hotvigem - bojovali v přátelštějším duchu než ti, které viděl před-tím. Severan i Thrithingňan byli do pasu svlečení a divoce se rozháně-li ve snaze vystrkat druhého z kruhu, vytvořeného dlouhým provazem; oba se však při tom smáli. Když se rozhodli ke krátkému odpočinku, napili se společně z jednoho měchu. Simon je pozdravil a zamával jim.

S pocitem osamění, jako racek, kroužící kolem stožárů zábavní lodi, kráčel dál.

Simon si nebyl jist, kolik je hodin - zda je teprve pár minut po soumraku nebo už půlnoc. Někdy po prvním půltuctu sklenek vína se mu všechno nějak rozmazalo.

To se ale právě v té chvíli nezdálo až tak důležité. Důležitá se na-opak zdála dívka, která teď šla vedle něj, a světlo dohasínajícího ohně, který ji plál v temných, vlnitých vlasech. Právě zjistil, že se nejmenuje Kadeřavka, ale Ulca. Klopýtla a Simon ji ovinul paží. Byl ohromen, jak může být tělo i přes tlustý oděv teplé.

"Kam jdeme?" zeptala se a pak se rozesmála. Zdálo se, že jí to moc starostí nedělá.

"Na procházku," odvětil Simon. Po chvíli došel k názoru, že by to měl vysvětlit podrobněji. "Jen tak na procházku."

Hluk oslav se změnil ve splývavý nejasný lomoz kdesi v dálce, a Simon si po prchavou chvíli uměl docela dobře představit, že je znovu uprostřed boje, znovu na zamrzlém jezeře, kluzkém krví...

Cítil, jak mu naskočila husí kůže. Proč teď vůbec myslí na něco takového? Znechuceně zavrčel.

"Cože?" Ulca zavravorala, oči ale měla jasné. Dětila se s ním o měch s vínem, který mu dal Sangfugol. Zdálo se, že má pro získávání vína přirozený talent.

"Nic," odvětil nevrle. "Jen jsem přemýšlel. O boji. O bitvě. O bo-ji."

"Muselo to být... strašné!" Hlas měla plný obdivu. "Koukala jsem se. A se mnou Sáva. Brečela jsem."

"S tebou sláva? Proč? Žes brečela?" zíral na ni Simon. Snaží se jej poplést? Co to má znamenat?

"Sáva. Řekla jsem, Sáva se mnou'. Má kamarádka, ta hubená. Viděl's ji!" Ulca mu stiskla paži, pobavena jeho důvtipným šprýmem.

"Ach tak." Uvažoval, o čem šla řeč. Co to bylo? Aha. Bitva. "By-lo to strašné. Krev. Zabíjení lidí." Pokoušel se to nějak celistvě shr-nout, nějak ji říci, co zažil. "Bylo to horší než cokoliv," pronesl ztěž-ka.

"Ach, sire Seomane," vykřikla. Zastavila se a na okamžik na kluz-ké zemi ztratila rovnováhu. "Tos musel být vyděšený!"

"Simon. Nejsem Seoman - Simon." Přemýšlel o tom, co řekla. "Trochu. Jen trochu." Nebylo možné nevnímat její blízkost. Měla do-opravdy velmi hezký obličej - plně tváře a dlouhé řasy. A ústa. Jenže stejně - proč byla tak blízko? Zaostril zrak a uvědomil si, že se předklání a přepadává k Ulce jako podříznutý strom. Opřel se jí o ramena, aby získal ztracenou rov-nováhu, a se zájmem si uvědomil, jak malá mu pod rukama připadá. "Políbím tě," prohlásil náhle.

"To bys neměl," odvětila Ulca, ale zavřela oči a neodtáhla se.

On sám nechal oči otevřené, protože se bál, že mine cíl a svalí se na zem, tu a tam pokrytou cáry sněhu. Ústa měla podivně pevná, ale horká a měkká jako čerstvě povlečená postel uprostřed zinní noci. Chvilí nechal své rty na jejích a pokoušel se rozpomenout, jestli už někdy něco takového dělal, a pokud ano, co by mělo přijít teď. Ulca se nehýbala; stáli na místě a vdechovali vzduch, lehce prosycený vinným oděrem.

Simon poměrně brzy zjistil, že líbání je více než jen přikládání rtů na rty, a po chvíli se mu z mysli vytratil chladný vzduch, hrůzy bitvy a dokonce i praskání nedalekého táboráku. Ovinul kolem toho úžasného stvoření paže, přitáhl si je k sobě a vychutnával, jak se k němu sladce povolná dívka tiskne. Nechtěl už nikdy v životě dělat nic jiného, ať už bude žít jakkoliv dlouho.

"Aach, Seomane," řekla Ulca nakonec a odtrhla se od něj, aby mohla popadnout dech, "ty ale víš, jak dívku omámit."

"Hmmm." Simon si ji znovu přivinul a sklonil hlavu tak, aby jí mohl jemně ožušlávat ouško. Kdyby tak jen byla malinko vyšší! "Sedněme si," navrhl. "Chci si sednout."

Stále spojení, udělali nemotorně jako krabi ještě pár klopýtavých kroků, až Simon našel patřičně vysoký kus povaleného kamene. Když se posadili, ovinul kolem obou svůj plášť, pak si Ulcu znovu přitáhl, tiskl ji a hnětl a přitom líbal. Ve tváři cítil její horký dech. Na někte-rých místech byla měkká, jinde pevná. Jak je ten svět úžasný!

"Aach, Seomane!" vydechla mu tlumeně do tváře. "Tvé vousy - ty tak škrábou!"

"Škrábou, co?"

Než si Simon uvědomil, že Ulce neodpověděl on, ale někdo jiný, chvíli mu to trvalo. Vzhlédl. Postava před ním byla celá oděna v bílé - bílý kabát, bílé boty i kalhoty. Měla dlouhé vlasy, jež jí povlávaly ve vánku, posměšný úsměv a pohrdavé oči, které nebyly o nic lidštější než oči kočičí či liščí.

Ulca chvíli bezhlese zírala s otevřenými ústy. Potom udiveně a poděšeně zakvičela.

"Kdo...?" Nejistě povstala. "Seomane, kdo...?"

"Jsem kouzelnice," prohlásila Jirikiho sestra hlasem náhle tvr-dým jako kámen. "A ty jsi malé smrtelné děvčátko... které líbá mého nastávajícího! Myslím, že ti budu muset něco hrozného provést."

Ulca zalapala po dechu a vyvířskla - tentokrát zcela upřímně. Odtrhla se od Simona tak prudce, že div nespadl z kamene. Když bě-žela k ohni, kudrnaté vlasy se jí uvolnily a vlály za ní.

Simon za ní chvíli zpitoměle zíral, pak se znovu obrátil k síthské ženě. "Aditu?"

Pozorovala mizející Ulčinu postavu. "Bud zdrav, Seomane." Mluvila klidně, v hlase jí zaznívalo pobavení. "Můj bratr ti posílá sr-dečný pozdrav."

"Co tady děláš?" Simon nechápal, co se právě stalo. Cítil se, jako by vypadl z postele, kde snil úžasný sen, a přistál po hlavě v medvědí noře. "Milosrdný Aedone! A cos myslela tím ,nastávajícím'?"

Aditu v úsměvu blýskla zuby. "Napadlo mne, že se takový příběh bude dobře vyjímat mezi ostatními, které se o Seomanovi Chrabrém vyprávějí. Celé odpoledne jsem stíhala stíny a slyšela, jak tvé jméno vyslovuje mnoho lidí. Stínáš draky a nosíš kouzelné zbraně, tak proč bys neměl mít čarodějnou manželku?" Hmátla po něm a sevřela mu zápěstí chladnými, ohebnými prsty. "Nyní pojď. Musíme toho spoustu prohovořit. S tou smrtelnou dívenkou se můžeš třít tvářemi někdy jindy."

Simon ji ohromeně následoval ke světlu táboráku. "Po tomhle těž-ko," zamumlal.

18. Liščí smlouva

Eolair spal mělce a neklidně, a tak se probudil při prvním Isorno-vě doteku.

"Co se děje?" Zašátral ve vlhkém listí po meči.

"Někdo se blíží." Rimmeřan byl napjatý, ve tváři měl však i jaký-si nerozluštitelný výraz. "Nevím," procedil mezi zuby.

"Raději pojď."

Eolair se převálil, vydrápal se na nohy, pak si chvíli připínal pás s mečem. Nad Jelením lesem osaměle visel měsíc; Eolair z jeho polohy odhadoval, že svítání již není daleko. Ve vzduchu bylo něco divného; kníže to už cítil. V lese, Hernystiřany nazývaném Fíatthcoille, jenž se táhl bez přerušení několik mil na jihovýchod od Nad Mullachu až po řeku Baraillean, kníže zamlada každého jara lovil a znal jej jako vlastní komnatu. Když se balil do pláště a příkrývek a ukládal se ke spaní, byl les starým známým přítelem. Nyní mu náhle připadal jaksi divný, jiný, a nechápal to.

Tábor se probouzel. Většina Uleho mužů si už natahovala boty. Od doby, kdy je s Isornem našli, se jejich počet téměř ztrojnásobil - k organizované skupině se rádi přidávali muži, putující bez pánů po okrajích Frostmarchu, a to bez ohledu na to, co ta tlupa měla v úmys-lu. Eolair odhadoval, že ohrozit by je mohla pouze velká jednotka oz-brojenců.

Ale co když se o nich něco doneslo ke Skalimu? Není jich málo, ale pro armádu o velikosti té Kaldsrykeovy by představovali jen drob-nou potíž.

Isorn zůstal stát na okraji lesa a kývl na něj. Eolair se za ním vy-dal, jak nejtišeji uměl, když ale naslouchal tichému křupání vlastních kroků, uvědomil si... ještě něco.

Nejdříve měl za to, že jde o vítr; kvílelo to jako sbor duchů, jenže stromy kolem něj se ani nepohnuly; konce větví jim skláněly jemně vyvážené vrstvy sněhu. Ne, to nebyl vítr. To byl pravidelný zvuk, rytmický, a měl dokonce i něco jako melodii. Zní to, pomyslel si Eo-lair, jako... zpěv.

"Bryniochu!" zaklel, když se dostal k Isornovi. "Co to je?"

"Strážte to zaslechly před hodinou," zabručel vévodův syn. "Jak to musí být hlasité, když je dosud nevidíme?"

Eolair zavrtěl hlavou. Před nimi ležela tu a tam zasněžená planina dolního Inniscrichu, bledá a nerovná jako zmačkané hedvábí. Po obou stranách se pohybovali muži; plazili se k okraji stromů, až měl Eolair pocit, jako kdyby byl obklopen davem, očekávajícím královské proce-sí. Jenže ve vyčkávacím pohledu tvrdě se tváricích mužů se skrývaly i nemalé obavy. Mnohé zpoceně dlaně již svíraly jílce mečů.

Zpěv vystoupil do výšky, pak náhle zmlkl. V tom tichu se podél okrajů Jeleního lesa rozlehl zvuk mnoha kopyt. Eolair, který si ještě stále z očí vytíral spánek, se nadechl, aby Isornovi něco řekl. Jak se ukázalo, zadržoval dech příliš dlouho, a tak když jej vypustil, dokázal jen zalapat po dalším.

Objevili se z jihu, jako by vyrazili ze severního Erkynu - nebo, napadlo rozrušeného Eolaira, z hlubin lesa Starosrce.

Nejdříve byli sotva zábleskem měsíčního světla na kov, sotva vzdáleným oblakem stříbrné záře na obzoru. Kopyta hřměla jako průtrž mračen na dřevěné střeše, pak noc profízl roh, který hrál podivně strašidelnou melodii. Náhle jako

když vybuchne a bylo jich všude plno. Při pohledu na ně jeden z Uleho mužů zešílel. S křikem prchl do lesa, bušil se do hlavy, jako by mu hořela, a pak už jej ani jeden z jeho druhů nikdy nespatriil.

Byť už nikoho jiného nic takového nepostihlo, žádný z těch, kteří zažili onu noc v Jelením lese, už nebyl jako předtím, a nikdo z nich ani příliš nevěděl, proč tomu tak je. Ohromen byl dokonce i Eolair - Eolair, jenž procestoval křížem krážem většinu Východního Ardu a viděl věci, po nichž se z většiny lidí staly roztřesené zamlklé uzlíčky. Ale dokonce ani světácký hrabě nebyl nikdy s to vysvětlit, jaký to byl pocit - pozorovat sithskou jízdu.

Když divoká společnost duněla kolem, všem připadalo, že se mě-ní i měsíční světlo. Vzduch byl bledý a průzračný; zdálo se, že se vše po okrajích třpytí, jako by každý strom a muž a stéblo trávy byli ole-mování diamanty. Sithové kolem procválali jako velká mořská vlna s hřebenem z blyštivých hrotů kopí. Obličjeje měli sveřepé a divoké a nádherné, jako jsou tváře orlů na lovu, a vlasy jim vlály ve vichru je-jich vlastního příchodu. Zdálo se, že koně nesmrtelných běží rychleji, než mohou běžet koně smrtelníků; běželi ale způsobem, který se zdá možný jen ve snu, plavně, jako když se roztápí med, a jejich kopyta ve tmě připomínala ohnivé šmouhy.

Družina během okamžiků zmizela v temné neprostupné hradbě neurčitého tvaru na západě, a z dunění kopyt nezbylo než nezřetelné rachocení. Zůstalo po nich ticho a slzy na tvářích některých přihlížeji-cích.

"Bájný lid..." vydechl Eolair nakonec. Vlastní hlas mu připadal těžkopádný a chraptivý jako skřehotání žáby.

"Si... Sithové?" Isorn třásl hlavou, jako kdyby do ní dostal ránu. "Ale... ale proč? Kam jeli?"

A Eolair to náhle věděl. "Liščí smlouva," řekl a rozesmál se. Srd-ce mu v hrudi plesalo.

"Co tím myslíš?" Isorn zmateně zíral, jak se hrabě z Nad Mulla-chu obrací a peláší do lesa.

"Starou píseň," zavolal v odpověď přes rameno. "Liščí smlouva!" Znovu se rozesmál a dal se do zpěvu. Cítil, jak z něj slova prýští, jako by dychtila utvořit v nočním vzduchu vlastní akord.

" ,My nezapomeneme' řekl Bájný lid,
,Ať třebas projdou na tisíce let
vy uslyšíte pod měsícem naše rohy znít
užíte naše kopí v slunci se skvět.' "

"Tomu nerozumím," zakřičel Isorn.

"Nevadí!" Eolair už byl skoro mimo dohled a rychle se blížil k táboru. "Vezmi muže! Musíme do Hernysadharcu!"
Z dálky se ozval stříbřitý roh, jako by mu chtěl přisvědčit.

* * *

"Je to starý zpěv našeho lidu," křikl Eolair na Isorna. I když cvá-lali tryskem už od východu slunce, neobjevili po Sithech žádné stopy vyjma otisků kopyt na zasněžené trávě, a ty již mizely, protože stébla se napřimovala a sníh tál v ranním teple. "Vypráví o slibu, který dal Bájný lid Červené lišce - principi Sinnachovi - před bitvou o Ach Sa-mrath: slíbili, že na věrnost Hernystirských nikdy nezapomenou."

"Takže ty myslíš, že jedou proti Skalimu?"

"Kdo ví? Ale podívej, jakým směrem cválají!" Kníže se postavil v sedle a ukazoval přes širé lučiny na stopu, vytrácející se na západě. "Vpravdě - jako když k Taigu vystřelí šíp!"

"I kdyby tam opravdu jeli, nemůžeme celou cestu cválat tímhle tempem," mírnil ho Isorn. "Koně už jsou pod jednou pěnou, a to jsme ujeli jen pár mil."

Eolair se rozhlédl. Družina se začínala rozpadat a někteří z jezdců už notně zaostávali. "Snad. Ale, Bagba mě sper, jestli jedou do Herny-sadharcu, já chci být při tom!"

Isorn se zazubil a tvář se mu složila do vrásek. "Nebudeš, leda by nám tvůj bájný lid nechal pár svých bájných koní s křídly na kopy-tech. Nakonec se tam ale dostaneme."

Kníže zavrtěl hlavou, přitáhl ale jemně uzdu a zpomalil šedého koně do klusu. "Pravda. Když si zabijeme koně, ničemu to neprospě-je."

"Ani když zabijeme sami sebe." Isorn mávl rukou, aby zpomalili i ostatní.

Zastavili se k polednímu pokrmu. Eolair krotil svou netrpělivost tak, že si znovu a znovu připomínal výhodu, spočívající v aspoň tro-chu odpočatém mužstvu: jestli se má bojovat, budou muži, zralí právě tak na padnutí k zemi, a koně, neschopní dalšího kroku, pro své spo-jence sotva jakým přínosem.

Po hodinovém odpočinku znovu nasedli, Eolair už ale udržoval rozumnější tempo. Když se začalo stmívat, překročili Innisrich a do-stali se na okraj Hernysadharcu; ještě jim ale na Taig zbývalo několik hodin jízdy. Minuli několik táborů, které podle Eolaira patřily Skaliho mužům. Všude bylo pusto, všechno ale nasvědčovalo tomu, že ne dlouho: v jednom táboře ještě hořel oheň. Kníže přemítal, zda Rimme-řani před přílivem Sithů uprchli, nebo zda je potkal nějaký jiný, po-divnější osud.

Eolair na Isornovo naléhání družinu konečně zastavil poblíž Bal-lacymu, zdmi obehnaného města, které čnělo nad západním okrajem Innisrichu. Většina města byla zničena během prohrané Lluthovy bitvy se Skalim, která se udála před rokem, z hradeb však zůstalo dost, aby jim to poskytlo jakés takés přístřeší.

"Nechceme přijet doprostřed boje za tmy," řekl Isorn, když pro-jížděli rozbitými branami. "I kdybys měl pravdu a tvůj bájný lid přišel Hernystiru na pomoc, jak ve tmě poznají rozdíl mezi správným a špat-ným smrtelníkem?"

Eolairovi to radost nedělalo, o oprávněnosti Isornových slov ale nebylo sporu. Věděl, že jeho malý oddíl sotva co zmůže proti veliké armádě, jakou ovládá Skali, ale myšlenka, že bude muset čekat, jej rozběšňovala k nepřičetnosti. Dychtil se k Sithům přidat od okamžiku, kdy je viděl jet. Chtěl něco udělat - konečně zasadit ránu těm, kteří ničí jeho

zemi! Ta myšlenka jím cloumala jako vichřice. A teď má čekat až do rána.

Eolair té noci vypil více vína než obvykle, přestože se jejich zá-soby tenčily, a pak si šel brzy lehnout. Nijak se mu nechtělo mluvit o tom, co viděli a co je snad čeká. Věděl, že i přes vinné opojení bude na spánek čekat dlouho. Nemýlil se.

"Tohle se mi nelíbí," zavrčel Ule Frekkson a přitáhl otěže. "Kam zmizeli? A, svatý Aedone, co se tu stalo?"

Ulice Hernysadharcu vyhlížely podivně opuštěně. Eolair věděl, že poté, co jej dobyl Skali, nezůstalo jeho lidu mnoho, ale i kdyby Sithové vytlačili Rimmeřany do jednoho - což se zdálo nemožné, pro-tože od doby, co se kolem nich půl sta mil západně provalil Bájny lid, uplynul sotva více než den - mělo by tu být alespoň pár rodilých Her-nystirských.

"Mně se to nelíbí o nic více než tobě," odvětil hrabě, "neumím si ale představit, že by celá Skaliho armáda čekala v záloze na našich sedm nebo osm dvacítek mužů."

"Eolair má pravdu." Isorn si stínil oči. Bylo stále chladno, slunce ale zářilo překvapivě silně. "Jedme tam a chopme se příležitosti."

Ule spolkl námitky a pokrčil rameny. Trojice projela nahrubo otesanými branami, které postavili Rimmeřani: ostatní je následovali a přitom mezi sebou tiše rozprávěli.

Vidět kolem Hernysadharcu zeď bylo znepokojivé samo o sobě. Eolair nic takového nepamatoval. Vždyť dokonce i prastará hradba, obkružující Taig, zůstala na svém místě jen díky hernystirské úctě k minulosti. Většina starších zdí se už dávno zřítily, a tak zbylé kusy stály o samotě jako pár posledních zubů v čelistech starců. Ale tato hrubá, přitom však mohutná ohrada kolem nejnižší části města byla postavena velmi rychle.

Čeho se to Skali bál? uvažoval Eolair. Zbylých Hernystirců, po-raženého národa? Nebo snad nevěřil vlastnímu spojenci, princovi Eli-ášovi?

Byl-li pohled na novou zeď zneklidňující, ještě znepokojivější bylo vidět, co se s ní stalo. Klády byly sežehnuté a spálené, jako by do nich udeřil blesk, a úplně zmizela část, kterou by projelo na tucet jezdců vedle sebe. Nad troskami se ještě vinulo několik proužků kouře.

Záhada, co se stalo s hernysadharckými obyvateli, byla zčásti rozřešena, když Eolairova družina vyjela na širokou silnici, které se kdysi říkalo Tethtainova cesta. Jméno ale zmizelo nedlouho po tomto velkém hernystirském králi, a lidé ji obvykle nazývali Taigskou ces-tou, neboť vedla po hoře vzhůru přímo k velkému paláci. Nyní, když se dostali k bahnitému průjezdu, spatřili na vrcholu hory velký dav. Tlačil se kolem Taigu jako ovce kolem slaniště. Eolair i ostatní byli zvědaví, nepozbyli ale opatrnosti; jeli zvolna k paláci.

Když Eolair zjistil, že většina z davu na spodních svazích Hernovy hory jsou Hernystiřané, srdce mu zaplesalo. Když se pár z těch, co stáli na kraji, při příjezdu jeho jednotky poplašeně otočilo, pospíšil si s konejšením.

"Lide hernysadharcký!" vykřikl a postavil se ve třmenech. Obrá-tily se další hlavy. "Jsem Eolair, hrabě z Nad Mullachu. Tito muži jsou mí přátelé a nijak vám neublíží."

Odezva jej překvapila. I když jej několik nejbližších stojících pozdravilo a zamávalo mu, nezdálo se, že by to na ně nějak zvlášť zapůsobilo. Chvilí na něj hleděli a pak se obrátili zpět k vrcholku ho-ry, přestože nikdo z nich nebyl ve výhodnějším pozorovacím postave-ní než Eolair na hřbetě svého koně, a ten před sebou neviděl nic než dav s nataženými krky.

I Isorn zrozpačitěl. "Co to děláte?" křikl na poblíž stojící. "Kde je Skali?"

Několik jich zavrtělo hlavami, jako by nerozuměli, jini zažertova-li o Skalim a o tom, jak uháněl zpět do Rimmersgardu, nikomu se ale zřejmě nechtělo plýtvat časem ani energií na obeznamování vévodova syna a jeho druhů se situací. Eolair tiše zaklel a pobídl koně, aby si udělal místo. Ačkoliv mu nikdo v postupu nebránil, trvalo docela dlouho, než se shlukem lidí protlačil a než se jim podařilo projet mezi dosud stojící pozůstatky zřícené opevňovací zdi na starobyrou zem Taigu. Eolair přimhouřil oči, pak ohromeně hvízdal.

"Bagba mě sper," pronesl a rozesmál se, i když sám nevěděl proč.

Na špičce kopce dosud pevně a působivě stál Taig i jeho přístavby, pole na vrcholu Hernovy hory ale pokrývaly stany pestrých barev. Měly všechny odstíny, které si lze představit, a stovky různých veli-kostí a tvarů; jako by nějaký obr z košíku rozhodil po zasněžené trávě nastříhané kousky kiltů. Z hlavního města hernystirského národa, krá-lovského sídla, se náhle stala vesnice, postavená rozdivočelými kou-zelnými dětmi.

Eolair zahlédl mezi stany pohyb - štíhlé postavy, barevné stejně jako jejich čerstvě vztyčená obydlí. Pobídl koně a stoupal po svahu kolem posledních hernystirských přihlížejících. Ti na pestré látky a zvláštní návštěvníky dychtivě hleděli, zdálo se ale, že váhají přistoupit blíže. Mnozí jako by se dívali na hraběte a jeho druhy se závistí.

Když vjeli do větrem zmítaného stanového městečka, vydala se jim naproti osamělá postava. Eolair zarazil koně. Byl připraven na všechno, ohromilo jej ale, že k nim míří starý Craobhan, nejstarší a také nejvěrnější rádce královské rodiny. A do starce jako by udeřil hrom: dlouho na Eolaira bez hlesu zíral, nakonec mu ale z očí vytrysk-ly slzy a on rozpráhl paže.

"Hrabě Eolair! U Mirchyna slzavého požehnání, jak rád tě ví-dím!"

Hrabě slezl s koně a objal rádce. "A já tebe, Craobhane, já tebe. Co se tu stalo?"

"Ha! Mnohem více, než ti dokážu říci tady na větru."

Stařec se podivně zachichotal. Zdálo se, že je rád ně přio-pilý, a to byl stav, který by si Eolair se starým Craobhanem nikdy nespojoval. "U všech bohů, více, než dokážu vypovědět. Pojď do Taigu. Pojď a něco si vem - jídlo, pití."

"Kde je Maegwin? Má se dobře?"

Craobhan vzhlédl a vodnaté oči mu náhle zpozorněly. "Je živá a šťastná," odvětil. "Ale pojď. Přesvědčím se sám... ehm, jak jsem řekl, nedokážu to vypovědět všechno najednou." Starý muž jej zatahal za loket.

Eolair zamával na ostatní. "Isorne, Ule, pojďte!" Poklepal Craob-hanovi na rameno. "Mohou naši muži dostat něco k

snědku?"

Craobhan bezstarostně mávl kostnatou rukou. "Určitě. Snad ve městě ještě zůstaly nějaké zásoby. Ale stejně, Eolaire, máme toho mnoho na práci. Mnoho. Nevíme, kde začít."

"Ale co se stalo? Vyštvali Sithové Skaliho?"

Craobhan jej táhl za rukáv k velkému sálu.

Hrabě z Nad Mullachu jen letmo zahlédl asi tucet Sithů. Byli plně pohrouženi do stavby tábora, a když kolem nich spolu s ostatními pro-cházel, ani nevzhledli. I z té vzdálenosti ale zaznamenal, jak jsou zvláštní, jak podivně a přitom půvabně se pohybují, jak tiší a klidní jsou. Ačkoliv Sithové pracovali tu a tam pospolu, muži a ženy, ne-utrousili slyšitelného slůvka, a své úkoly prováděli s plynulostí, která byla z jakéhosi důvodu stejně znepokojivá jako jejich cizí obličejové pohyby.

Když se dostali blíže k Taigu, snadno rozeznávali stopy Skaliho okupace. Pečlivě ošetřované zahrady byly rozkopány, oblázky vysy-pávané cestičky poničené. Eolair proklínal Skaliho Ostronosa a jeho barbary; pak se zarazil a znovu zauvažoval, co se s uchvatiteli asi sta-lo.

Za velkými vraty Taigu tomu nebylo jinak. Zdi pozbyly tapisérií, z výklenků zmizely relikvie a podlahy byly zvrásněny stopami po ne-sčítných těžkých botách. Sál řezeb, kde sídlil dvůr krále Llutha, na tom byl lépe - Eolair se dohadoval, že se v něm usídlil Skali - i tady se však dalo poznat, že severští drancíři nebyli zcela uctíví. Ve vyso-kých stropních obloucích, na nichž visely dřevěné sošky, tkvělo mno-ho tuctů šípů. To se Kaldskrykeovi vojáci, uvěznění díky mrazu v hradišti, cvičili ve střelbě.

Zdálo se, že se Craobhan chce vyhnout rozhovoru. Usadil je v ha-le a šel najít něco k pití.

"Co myslíš, že se stalo, Eolaire?" vrtěl hlavou Isorn. "Když ví-dím, co Skali a jeho hrdlořezové v Taigu provedli, stydím se, že jsem Rimmeřan." Ule vedle něj podezřívavě těkal pohledem z kouta do kouta, jako by se tam mohli skrývat Kaldskrykeovci.

"Ty se nemáš za co stydět," odvětil Eolair. "Neudělali to proto, že jsou Rimmeřany, ale protože se dostali ve špatném čase do země, kte-rá jim nepatří. Totéž by mohli provést Hernystirci, Nabbanci či Erky-ňané."

Isorna to nijak neuklidnilo.

"Je to špatné. Až můj otec dostane zpět své vévodství, postaráme se o nápravu."

Hrabě se usmál. "Pokud přežijeme a tohle bude to nejhorší, co nás potká, pak rád prodám vlastní dům v Nad Mullachu kámen po kameni, aby se to dalo do pořádku. Ne, obávám se, že tohle ještě nic není."

"Bojím se, že máš pravdu, Eolaire," zamračil se Isorn. "Bůh ví, co se stalo v Elvritshalle od doby, co vyhnali nás. A navíc ta strašná zima..."

Přerušil je Craobhan, jenž se dovnitř vpotácel s mladou Hernysti-řankou, která nesla čtyři veliké tepané korbele s královským emblé-mem jelena ve skoku.

"Můžeme použít rovnou to nejlepší," prohlásil s křivým úsmě-vem Craobhan. "Kdo by mohl v této divné době říci ne?"

"Kde je Maegwin?" zeptal se Eolair. Jeho zlá předtucha zesílila, když zjistil, že není mezi příchozími, aby jej uvítala.

"Spi," mávl Craobhan zamítavě rukou. "Zavedu tě tam, až bude-me hotoví. Pijte."

Eolair povstal. "Odpusť mi, starý příteli, já bych ji ale rád viděl teď. Pak mi bude pivo chutnat lépe."

Stařec pokrčil rameny. "Je ve svém starém pokoji. Opatruje ji tam jedna žena." Zdálo se, že jej vlastní korbel zajímá více než osud jedi-ného králova žijícího dítěte.

Hrabě na něj chvíli hleděl. Co se to stalo s tím starým Craobha-nem, kterého znával? Stařec byl celý popletený, jako by dostal pole-nem do hlavy.

Věcí, o něž bylo třeba se strachovat, však bylo mnohem více. Eo-lair vyšel ze sálu a nechal ostatní pít a hledět na rozbité dřevořezby.

Maegwin vskutku spala. Vedle ní sedící rozcuchaná žena mu při-padala povědomá, Eolair jí ale věnoval sotva pohled; klekl si a vzal Maegwin za ruku. Na čele měla mokrou látku.

"Byla zraněna?" Zdálo se, že před ním starý Craobhan něco skrý-val - snad jí vážně ublížili.

"Ano," odpověděla žena. "Byla to ale pouze lehká rána, a ona se z ní už vzpamatovala." Žena zdvihla látku z

Maegwinina čela. "Teď jen odpočívá. Byl to velký den."

Eolaira přinutil tón jejího hlasu rychle se obrátit. Vypadala stejně roztržitě jako Craobhan; oči měla rozšířené a potrhle; škubala koutky úst.

Copak se tu všichni zbláznili? přemítal.

Maegwin sebou při zvuku jeho hlasu trhla. Když se k ní znovu obrátil, oči se jí se zachvěním otevřely, pak se zavřely, potom znovu otevřely a už tak zůstaly.

"Eolaire..." Hlas měla ještě omámený spánkem. Usmívala se jako malé děčko a ve tváři nebylo ani stopy po popudlivosti, kterou tam viděl naposled. "Jsi to vskutku ty? Nebo jen další sen..."

"Jsem to já, lady." Znovu jí stiskl ruku. V té chvíli vypadala tro-chu jinak, než když bývala dívka a když on poprvé ucítil v srdci bod-nutí zájmu. Jak se na ni kdy mohl hněvat, at' už řekla či udělala coko-liv?

Maegwin se pokusila posadit. Narudlé vlasy měla rozcuchané, víčka dosud těžká. Podle všeho ji do postele uložili zcela oblečenou; holé měla jen nohy; trčely zpod přikrývek. "Tys... viděl's je?"

"Koho..." zeptal se jemně, ačkoliv věděl, o kom je řeč. A přece jej odpověď překvapila.

"Bohy, pošetilče. Viděl's bohy? Byli tak krásní..."

"Bo... bohy?"

"Přišli kvůli mně," prohlásila a ospale se usmála. "Přišli za mnou..." Klesla znovu na polštáře a zavřela oči. "Za mnou," za-mumlala.

"Potřebuje se vyspat, hrabě Eolaire," ozvala se za ním žena. V hla-se měla jakousi naléhavost, z níž Eolairovi naskočila

husí kůže.

"Jak to myslela? Jací... bohové?" otázal se. "Myslela Sithy?"

Žena nasadila samolibě vědoucí úsměv. "Myslí to tak, jak to říká."

Eolair vstal a držel vztek na uzdě. Musí ještě zjistit spoustu věcí. Však přijde čas. "Dobře se o princeznu Maegwin starej," řekl při od-chodu. Spíše než o žádost šlo o rozkaz. Žena přikývla.

Zadumaný Eolair právě znovu vstupoval do Sálu řezeb, když se ve dveřích před ním ozvalo dupání. Zastavil se a otočil; rukou podvě-domě zajel k jílcí meče. Pás kroků od něj se vymrštili i Isorn a statný Ule a ve tvářích měli úlek.

Postava ve dveřích byla vysoká, ne ale přespříliš, a na sobě měla modré brnění, které však jaksi připomínalo spíše pomalované dřevo - jenže brnění, jehož pláty byly pospojovány lesklými rudými šňurami, na ní nebylo to

nejzvláštnější. Vlasy měla ta postava bílé jako sněho-vou závěj; byly sepyjaty modrou stuhou a padaly jí na záda.

Stvoření bylo štíhlé jako břízka a navzdory barvě vlasů se zdálo, že je to muž, nakolik Eolair dokázal něco vyčíst z tak ostře řezané tváře, tak odlišné od lidské. Cizinec měl pronikavé zlaté oči, jasné, jako když se v les-ním jezírku odráží slunce.

Úžasem strnulý Eolair nedokázal vypravit ani hlásku. Zdálo se, že před ním stojí nějaké stvoření z pradávných dob, jako by se tu zhmotnilo něco z vyprávěnek jeho babičky. Setkání se Sithy očekával, nebyl na ně ale připraven o nic více než člověk, jemuž někdo po-vyprávěl o hlubokém kaňonu a on pak náhle zjistí, že stojí na jeho okraji.

Když tak hrabě na několik vteřin zkameněl, přichází o krok cou-vl. "Odpusťte mi." Cizinec naznačil podivně provedenou úklonu, mávl dlouhoprstou rukou před koleno, ale byt' se zdálo, že se pohybuje zlehka, nebylo v tom ani stopy po výsměchu. "Zapomněl jsem v ruchu tohoto pamětihodného dne na vychování. Smím vstoupit?"

"Kdo... kdo jsi?" zeptal se Eolair, naprosto vyveden ze své ob-vyklé zdvořilosti. "Ano, vejdi."

Nezdálo se, že by se cizinec urazil. "Jsem Jiriki i-Sa'onserei. V této chvíli mluvím za Zida'ya. Přišli jsme splatit svůj dluh k princí Sin-nachovi z Hernystirských."

Po tomto formálním prohlášení se zazubil jako divoká šelma v dobrém rozmaru. "A kdo jsi ty?"

Eolair spěšně představil sebe i své druhy. Isorn na přichozího mlčky a uchváceně zíral, Ule byl bledý a neklidný. Starý Craobhan se podivně, výsměšně šklebil.

"Dobře," ozval se Jiriki, když měli zdvořilosti za sebou. "To je moc dobře. Už jsem dnes tvé jméno zaslechl, hrabě Eolaire. Musíme si promluvit o spoustě věcí. Ale nejdříve: kdo je tu pánem? Výrozu-měl jsem, že král je mrtev."

Eolair omámeně pohlédl na Craobhana. "Inahwen?"

"Králova manželka je dosud nahoře v jeskyních." Následovalo zasípání, které snad mělo být smíchem. "Nechtěla s námi ostatními sem dolů. Tenkrát jsem si myslel, že je to rozumné. A nyní si to mys-lím zase."

"A králova dceru Maegwin spí," pokrčil rameny Eolair.

"Pak se obávám, že alespoň prozatím budeš muset mluvit se mnou."

"Budeš tedy tak laskav a půjdeš si se mnou porozprávět do naše-ho tábora? Nebo bys radši, abychom my přišli sem?" Eolair si nebyl tak docela jist, kdo to "my" je, věděl ale, že by si do smrti neodpustil, kdyby naplno nevyužil příležitosti, která se mu právě naskytá. Tak či tak, Maegwin rozhodně odpočinek potřebuje, a v Taigu plném lidí a Sithů by se jí moc dobře nespalo.

"S radostí tě doprovodíme, Jiriki i-Sa'onserei," řekl hrabě.

"Jiriki, smím-li prosit," opravil jej princ.

Eolair s ním i se svými druhy vyzel přední branou Taigu. Stany se před nimi vzpínaly jako louka, plná přerostlých lučních květů. "Mo-hu-li se zeptat," odvážil se Eolair, "co se stalo s hradbami?"

Chvilí se zdálo, že Jiriki přemýšlí. "Ach. S těmi," pronesl nako-nec a usmál se. "Myslím, že nejspíše mluvíš o díle mé matky Liki-meyi. Spěchali jsme. Zeď nám stála v cestě."

"Potom doufám, že já vám nikdy v cestě stát nebudu," ozval se upřímně Isorn.

"Dokud se neocitneš mezi mou matkou a ctí rodu Ročního tan-ce," odvětil Jiriki, "není se třeba obávat."

Šli dále mokrou travou. "Zmínil jsi smlouvu se Sinnachem," pro-nesl hrabě. "Pokud můžete porazit Skaliho za jeden den... hm, od-pusť, Jiriki, ale jak byste byli mohli prohrát bitvu u Ach Samrath?"

"Především jsme toho Skaliho neporazili docela. On i mnozí jeho muži uprchli do hor a pak do Frostmarchu, takže nás ještě čeká dost práce. Ta otázka ale byla dobrá."

Sitha zamyšleně přimhouřil oči. "Myslím, že jsme svým způso-bem jiní než před pěti staletími. Mnozí z nás tehdy ještě čekali na zro-zení, a my, děti Vyhnanství, nejsme tak obezřetní jako starší z nás. Též jsme se tehdy báli železa, než jsme se naučili, jak se před ním chránit." Usmál se týmž kočičím úsměvem, tentokrát se ale rychle zachmuřil. Odhrnul si z očí pramen bledých vlasů. "A tito muži, hrabě Eolaire, tito Rimmeřani, na nás nebyli připraveni. Překvapení bylo na naší straně. Ale v bitvách, jež jsou před námi - a myslím, že jich bude mnoho - nikdo takto nepřipraven nebude. Pak to bude všechno jako u Ereb Irigú - kterému vy lidé říkáte 'Knock'. Bojím se, že přijde mno-ho zabíjení... a můj lid si je může dovolit ještě méně než tvůj."

Zatímco mluvil, vítr, povlávající stany, změnil směr. Točil se, až vál ze severu. Na Hernově hoře bylo náhle mnohem chladněji.

Nejvyšší král Východního Ardu Eliáš se motal jako opilec. Když se potácel po nádvoří Vnitřní pevnosti, kymácel se od jednoho zastí-něného místa k druhému, jako by mu přímé slunce dělalo zle, přestože byl šedivý chladný den, a samo slunce nebylo za mraky vidět ani v poledne. Tyčila se před ním kupole hayholtské kaple. Byla podivně nesouměrná; masy dlouho neodstraňovaného špinavého sněhu vtlačily dovnitř skleněné tabule, zasazené do olověných mřížek, takže velká kupole vypadala jako starý a zmuchlaný plstěný klobouk.

Těch pár roztřesených venkovců, kteří museli žít za hayholt-skými zdmi a starat se o jeho rozpadající se vybavení,

opouštělo své pokoje jen zřídka kvůli něčemu jinému než svým povinnostem, které se obvykle zhmotňovaly do postavy thrithingského dohláze, jehož rozkazy bývaly podpořeny hrozbou náhlé a kruté výplaty. Dokonce i samotné zbytky královské armády už tábořily na polích před Erchestem. Vysvětlovalo se to povídkou, že královi není dobře a potřebuje klid, obecně se ale pošeptávalo, že král zešílel a že na jeho hradě straší. Výsledkem bylo, že se vnitřním opevněním plížila jen hrstka lidí, a z té hrstky - již tvořil voják, mířící se zprávou za starostou, a dva vystrašení vesničani, odvažující se Pryratových komnat vůz plný soudků - nikdo Eliášův vrávoravý pochod nepozoroval dlouho; každý se okamžitě a rychle odvrátil. Nejen, že zíral na krále ve slabé chvíli bylo nebezpečné a možná dokonce osudné - v jeho toporné chůzi bylo něco tak hrozně špatného, něco tak děsivě nepřírozeného, že kdo jej spatřil, cítil nutkání odvrátit se a načrtnout si na hrudi znamení Storo-mu.

Hjeldinova věž vyhlížela temně a přikrčeně. Rudá okna v horních patrech matně plála, takže věž vypadala jako nějaký rubínový pohan-ský bůh z pustin Nascadu. Eliáš se zastavil před mohutnými dubovými vraty, vysokými na tři lokty, natřenými černou barvou, jež pohlcovala všechno dopadající světlo, a pobitými bronzovými závěsy, jež začínaly tu a tam zelenat. Po obou stranách stála s nasazenou kápí postava v plášti ještě černějším a matnějším, než byla vrata. Každá z nich držela kopí s podivnými, filigránsky vypracovanými vzory fantastických kudrn a větven, ostrých jako holičská břitva.

Král zavrával na místě a zadíval se na obě zjevení. Bylo oči-vidné, že v něm Nornové vzbuzují neklid. Udělal další krok k vratům. Ačkoliv se žádný ze strážných ani nepohnul a tváře v kápích jim nebyly vidět, zdálo se, že náhle zstražiteli, jako když pavouk ucítí první roztřesené muší kroky na okraji pavučiny.

"No tak?!" zaburácel Eliáš nakonec překvapivě silným hlasem. "Otevřete mi ta zatracená vrata?"

Nornové neodpovídali. Nehýbali se.

"Táhněte k čertu! Co se s vámi stalo?" zavrčel. "Nepoznáváte mě, vy mizerné nestvůry? Já jsem král! Teď otevřete dveře!" Postoupil o krok vpřed. Jeden z Nornů napřáhl své kopí na délku paže před vrata. Eliáš se zastavil a zaklonil se, jako by mu hrot zbraně mřel přímo do obličeje.

"Na co si to hrajete, he?" V bledém obličeji se objevily rysy šílenství. "Na co? V mém vlastním domě, he?" Začal se pohupovat na podpatcích dopředu a dozadu, jako by se hotovil vrhnout k vratům. Jednou rukou sklouzl k meči s dvojitou rukojetí, jenž se mu houpal u pasu.

Jedna stráž se zvolna otočila a dvakrát udeřila rukojetí kopí na těžká vrata. Po chvíli ticha zabušil Norn ještě třikrát, potom se vrátil do původního postoje.

Zatímco Eliáš stála němě zíral, na jedné z okenních řím zaskře-hotal havran. Po chvíli, během níž by srdce stihlo sotva pár tepů, se vrata se zaskřipáním otevřela a mezi nimi se objevil pomrkávající Pry-rates.

"Eliáš!" řekl. "Výsosti! Jaká pocta!"

Král ohnul horní ret. Ruka na jílcí Žalu se stále svírala a povolo-vala. "Žádná pocta, kněže. Přišel jsem si s tebou promluvit - a byl jsem zneuctěn."

"Zneuctěn? Jak?" Pryratova tvář byla plná účasti a zájmu, zračila se na ní ale také nepominutelná stopa veselí, jako by si pohrával s dí-tětem. "Pověz mi, co se stalo a co pro tebe mohu udělat, můj králi."

"Tihle... tihleti mi neotevřeli vrata." Eliáš trhl rukou k mlčenli-vým strážným. "Když jsem to chtěl udělat sám, jeden z nich mi zahra-dil cestu."

Pryrates zavrtěl hlavou, pak se otočil a promluvil s Norny jejich melodickou řečí, kterou však vládl slušně, byt nijak plynule. Znovu se obrátil ke králi. "Prosim, neobviňuj je, Výsosti, a mne teprve ne. Víš, některé věci, které tu provádím ve snaze dobrat se znalostí, mohou být poněkud nebezpečné. Jak jsem ti už řekl, bojím se, že kdyby někdo vstoupil náhle, mohl by být ohrožen. Ty, můj králi, jsi ten nejdůležitější člověk na světě. Proto jsem požádal, aby nebyl dovnitř vpuštěn nikdo, dokud jej nebudu moci doprovodit." Pryrates se usmál: bezvý-razně odhalil zuby, které by se docela dobře vyjímaly v úhoří tlamě. "Chápej, prosím, že to bylo kvůli tvé bezpečnosti, králi Eliáš."

Král si jej chvíli prohlížel, potom se zadíval na oba strážné; zno-vu se vrátili do pozoru a stáli ztuhle jako sochy.

"Myslel jsem, že ke strážní službě používáš žoldnéře. Myslel jsem, že tady ti nemají rádi denní světlo."

"Neublíží jim," odvětil Pryrates. "Jde jen o to, že po několika tuc-tech staletí života ve velké hoře Bouřný štít se raději před sluncem chrání." Zamrkal, jako by si vzpomněl na nějakou slabost výstředního příbuzného. "Já jsem se ale nyní dostal k důležitému bodu svého stu-dia - našeho studia, Výsosti - a měl jsem za to, že je třeba lepších stráží."

"To by stačilo," ozval se netrpělivě Eliáš. "Pustíš mě dovnitř? Přišel jsem si s tebou promluvit. Nesnese to odkladu."

"Jistě, jistě," ujišť-oval jej Pryrates, náhle ale vypadal podivně roz-tržitě. "Vždy se na hovor s tebou těším, můj králi.

Snad bys raději, kdybych já přišel do tvých komnat...?"

"Zatraceně, kněže, pusť mne dovnitř. Přece k sakru nechceš ne-chat stát krále na zápraží!"

Pryrates pokrčil rameny a uklonil se. "To jistě ne, sire."

Odstoupil a napřáhl ruku ke schodišti. "Pojď do mých komnat, prosím."

Za velkými vraty mihotavě plála v předpokojí s vysokým stropem jediná pochodeň. Rohy byly plné stínů, které se natahovaly a smršť-o-valy, jako by se snažily osvobodit. Pryrates se nezastavoval a okamži-tě zamířil na úzké schodiště. "Půjdu napřed a ujistím se, že je vše při-praveno, Výsosti," zavolal přes rameno a jeho hlas se rozléhal chod-bou.

Eliáš se zastavil na druhém mezaninu, aby nabral dech. "Scho-dy," pronesl chmurně. "Příliš mnoho schodů."

Dveře do komnat byly otevřeny a z nich prýštilo do chodby svět-lo několika loučí. Když král vstoupil, krátce pohlédl na okna, zastřená dlouhými závěsy. Kněz zavíral viko velké truhly, v níž byly podle všeho knihy, pak se obrátil a usmál.

"Vítej, můj králi. Už nějaký čas jsi mě nepoctil svou návštěvou."

"Nepozval's mne. Kam si můžu sednout? - umírám."

"Ne, můj pane, žádné umírání," odvětil vesele Pryrates. "Když už, tak opačně - byl jsi znovuzrozen. V poslední době jsi

byl ale velmi nemocen, to je pravda. Odpusť mi. Tady, vezmi si mé křeslo." Odvedl jej k sedátku s vysokým opěradlem, nedotčenému jakoukoliv ozdobou nebo řezbou; přesto ale neslo opar nezměrných věků. "Chtěl bys tro-chu svého posilujícího nápoje? Vidím, že tě nedoprovází Hengfisk, mohu ale zařídít, aby ti jej připravili." Odvrátil se a tleskl.

"Munša-zou!" zavolal.

"Mnich tu není, protože jsem mu urazil hlavu, nebo skoro," zavrčel Eliáš; neklidně se vrtěl na tvrdém křesle. "Pokud ty jeho vyvalené bulvy už nikdy neuvidím, budu jen a jen šťastný." Rozkašlal se a při-vřel horečnaté oči. V té chvíli moc šťastně nevypadal.

"Způsobil ti nějaké obtíže? To neslyším rád, můj králi. Snad bys mi měl říci, co se stalo, a já dohlédnu, aby... dostal své. Konečně, jsem tvůj služebník."

"Ano," odvětil Eliáš suše, "to jsi." Zachrchlal a znovu se zavrťel ve snaze najít pohodlnější polohu.

Ode dveří se ozvalo obezřetné zakašlání. Stála tam malá tmavo-vlasá žena. Nezdála se zvlášť stará, ale nažloutlý obličej jí brázdily hluboké vrásky. Na čele nad nosem měla znamení - snad nějaké cizí písmeno. Ve stoji se maličko pohybovala, nepatrně kroužila trupem, takže lem jejich beztvarych šatů přejížděl po zemi a drobné přívěsky barvy slonové kosti, které nosila na krku a zápěstí, jemně chrastily.

"Munšazou," oznámil Pryrates Eliášovi, "má služebná z Naxaxi, z mého tamějšího domu." Tmavé ženě přikázal: "Přines něco, co by mohl pít král. A pro mne - ne, nechci nic. Běž."

Obrátila se, ozvalo se zachřestění slonoviny, a byla pryč. "Omlouvám se za to přerušení," ozval se alchymista. "Povídal jsi mi o svých těžkostech s Hengfiskem."

"Nedělej si s mnichem starosti. Nic neznamená. Jen jsem se náhle vzbudil a zjistil, že nade mnou stojí a zírá. Zírá na mne v posteli!" Když si na to král vzpomněl, trhl sebou jako pes. "Bože, ten má obli-čej, že pohled na něj snese jen jeho matka. A ten prokletý věčný úsměv..." Eliáš zavrťel hlavou. "Praštil jsem ho - dal jsem mu pěstí. Pak jsem ho dokopal celou ložnici až ke dveřím." Zasmál se a vzápětí se rozkašlal. "Já mu dám, chodit mne špehovat, když spím. Já spánek potřebuji. V poslední době jsem si spáнку příliš neužil."

"To proto jsi za mnou přišel, pane?" zeptal se Pryrates. "Kvůli svému spánku? Snad bych ti tedy mohl něco připravit - mám jistý vosk, který by sis mohl nechat hořet v talíři vedle postele..."

"Ne!" přerušil jej hněvivě Eliáš. "A nejde ani o toho mnicha. Při-šel jsem za tebou, protože jsem měl sen!"

Pryrates si jej pozorně prohlížel. Kus kůže nad okem - tam, co ostatní mívají obočí - se mu tázavě nakrabatil. "Sen, pane? Samo-zřejmě, pokud o něm se mnou chceš mluvit..."

"Ne normální sen, zatraceně! Ty víš, jaký myslím. Sen!"

"Ach!" Kněz přikývl. "A ten tě zneklidnil."

"To tedy proklatě, při svatém Stromu!" Král sebou cukl a položil si ruku na hrud', potom propukl v další salvu kašle.

"Viděl jsem Sithy v jízdě! Děti úsvitu! Jeli k Hernystiru!"

Ode dveří se ozvalo lehké zachřestění. Znovu se objevila Munša-zou a nesla tác, na němž stála číše z rudého skla.

Kouřilo se z ní.

"Výborně." Pryrates vyrazil, aby od ní nápoj vzal. Pozorovala jej svými malými, bledými očima, obličej ale zůstával bez výrazu. "Tak, můžeš jít," řekl jí. "Tady, Výsosti, vypij to. Udělá to dobře tvé zastře-né hrudi."

Eliáš si podezřívavě vzal číši a usrkl. "Chutná to stejně jako splaš-ky, které mi dáváš vždycky."

"Je to poněkud... podobné." Pryrates se vrátil zpět k truhle, plné knih. "Pamatuj, můj králi, tvé potřeby jsou výsostně osobité."

Eliáš si zavdal další doušek. "Viděl jsem nesmrtelné - Sithy. Jeli proti Skalimu." Vzhlédl od poháru a upřel na Pryrata zelené oči. "Je to pravda?!"

"Věci, které vidáme ve snech, nejsou vždy zcela pravdivé ani zcela nepravdivé..." začal Pryrates.

"Bůh tě zatrat' do nejčernějšího kruhu pekelného!" vykřikl Eliáš a nadzdvihl se v křesle. "Je to pravda?!"

Pryrates sklopil lysou hlavu. "Sithové opustili své domovy v hlu-binách lesa."

Eliáš nebezpečně zablýskal očima. "A Skali?"

Pryrates se zvolna přesouval ke dveřím, jako by se hotovil k útě-ku. "Thén z Kaldskryke a jeho Havrani... zrušili tábor."

Král syčivě vypustil vzduch. Rukou škuhl za jilec Žalu a na bledé paži mu naskočily šlachy. Objevil se kus šedého meče, skvrnitého a lesklého jako štičí hřbet. Zdálo se, že se všechny pochodně naklonily do místnosti, jako by byly k Žalu přitahovány. "Kněže," zavrčel Eliáš, "jestli nezačneš mluvit rychle a jasně, nasloucháš několika posledním úderům svého srdce."

Pryrates se napřimil, místo aby se přihrbil. Pochodně znovu za-plápolaly a alchymistovy oči se přestaly lesknout; na chvíli se zdálo, že mu zmizela bělma, skoro jako by se mu vtáhla do hlavy a zůstaly po nich jen černé díry. V místnosti zavládlo dusivé napětí. Pryrates na-přáhl ruku a králi na jílci dlouhého meče zbělely klouby. Po chvíli ticha kněz zdvihl ruku ke krku, pečlivě si uhladil límeček své rudé ró-by, jako by si ji upravoval, a pak ruku spustil.

"Omlouvám se, Výsosti," pronesl a dovolil si drobný posměšný úsměv. "Rádcové si často právají chránit svého lenního pána před no-vinkami, jež by jej mohly rozrušit. Sithové vjeli do Hernystiru a Skali byl vytlačen."

Eliáš na něj dlouho zíral. "Co to znamená pro všechny tvé plány, kněže? O Dětech úsvitu jsi nemluvil."

Pryrates pokrčil rameny. "Protože to nic neznamená. Od okanži-ku, kdy stav věcí dosáhl určitého bodu, to bylo nevyhnutelné. Vzrůsta-jící činorodost... našeho dobrodince je do situace musela vtáhnout. Žádný z našich plánů by to však narušit nemělo."

"Nemělo? Ty říkáš, že to, co Sithové udělají, pro Krále bouří nic neznamená?"

"Toto bylo plánováno dlouho. Není nic, co by jej mohlo překva-pit. Je to tak - královna Nornů mě na to připravila."

"Připravila, ano? Ty jsi, zdá se, velmi dobře informován, Pryra-te." Z Eliášova hlasu se vytratilo ostří vzteku. "Tak mi tedy řekni: když jsi věděl tohle, proč mi neumiš říci, co se děje s Fengbaldem? Proč nevíme, zda vyhnal mého bratra z

jeho doupěte?"

"Protože tomu naši spojenci přikládají malou důležitost." Pryrates znovu zdvihl ruku, tentokrát aby předešel králově hněvivé odpovědi. "Prosím, králi, žádal jsi o přímost a tak jsem přímý. Mají pocit, že Jošua je poražen a ty s ním ztrácíš čas. Naproti tomu Sithové... ti jsou jejich nepřáteli od dob mimo lidskou paměť."

"A přece jim nepřikládají žádnou váhu, je-li pravda, cos říkal pr-ve," zachmužil se král. "Nechápu, jak mohou být důležitější než můj proradný bratr a přitom ne dost, abychom si dělali starosti - přestože zničili jednoho z mých nejdůležitějších spojenců. Myslím, že hraješ dvoji hru, Pryrate. A jestli zjistím, že je to pravda, pak ti pomáhej Bůh!"

"Já sloužím jen svému pánu, Výsosti, ne Králi bouří ani královně Normů. Jde jen o správné načasování. Jošua pro tebe kdysi představoval hrozbu, tys jej ale porazil. Skaliho bylo třeba k ochraně týlu z bo-ku, ta už ale není nutná. Dokonce ani Sithové nejsou nebezpeční, ne-boť proti nám nevytáhnou, dokud nezachrání Hernystir. Jsou prokleti starou věrností, víš. Než se budou moci pokusit zhatit tvé konečné vítězství, už dávno bude příliš pozdě."

Eliáš hleděl do kouřícího poháru. "Tak proč jsem je ve snách vi-děl jet?"

"Dorostl jsi již téměř velikostí Krále bouří, sire, ježto jsi přijal je-ho dar," ukázal Pryrates na šedý meč, který už zase spočíval v pochvě. "Je z krve Sithů - tedy byl, dokud ještě žil, abych byl přesný. Je jen přirozené, že shromáždění Zida'ya upoutalo jeho pozornost a ta zapů-sobila i na tebe." Udělal pár kroků ke králi. "Ty jsi měl i jiné... sny... už dříve, že?"

"Ty víš, že ano, alchymisto." Eliáš vyprázdnil číši a zašklebil se, když polykal její obsah. "Mé noci - tedy těch pár, kdy spánek opravdu přijde - jsou jich plné. Plné jeho, té zmrzlé věci s planoucím srdcem." Oči se mu toulaly po zdech ve stínu, a náhle je měl plné strachu. "Plné temných prostor mezi..."

"Klid, Veličenstvo," konejšil jej Pryrates. "Velmi jsi trpěl, odmě-na ale bude velkolepá. A ty to víš."

Eliáš ztěžka potřásl hlavou. Když promluvil, znělo to napjatě a chraptivě. "Přál bych si, abych býval věděl, jaké to bude, to... co to se mnou bude dělat. Přál bych si, abych to býval věděl, než jsem uzavřel tu ďábelskou smlouvu. Bůh mi pomoz, kéž bych to býval věděl!"

"Dovol mi přinést ti vosk na spaní, Výsosti. Potřebuješ odpoči-nek."

"Ne." Král se neohrabane zdvihl z křesla. "Já už nechci snít. To by bylo lepší už nikdy neusnout."

Eliáš zvolna přešel ke dveřím a mávnutím ruky odmítl nabídku Pryratovy pomoci. Dlouho trvalo, než sešel schody. Rudě oděný kněz celou dobu nehybně stál a naslouchal zvukům králova odchodu. Když se velká vrata se zaskřipěním otevřela a pak zabouchla, Pryrates krátce zavrtěl hlavou, jako by odháněl zneklidňu-jící myšlenku, a pak se vrátil ke knihám, které předtím skryl.

Jiriki šel napřed. Nohy jej plavnými kročejemi nesly nečekaně rychle. Eolair, Isorn a Ule jej následovali pomaleji a snažili se po-jmout celý podivný výhled, který se jim otvíral.

Zvláště znepokojivé to bylo pro Eolaira, jemuž býval Hernysad-harc a Taig druhým sídlem. Nyní, když rázoval za Sithou po Hernově hoře, se cítil jako otec, který přijde domů a zjistí, že mu všechny jeho děti byly podvrženy.

Sithové postavili své stanové město tak rychle a natáhli vzdouva-jící se látky mezi stromy, obklopujícími Taig, tak umně, že to téměř vypadalo, jako by tu byly vždy - jako by sem patřily. Dokonce i bar-vy, které se z dálky zdály až nevkusně pestré, byly blízka uměřenější - v odstínech letního západu slunce a svítání, které dobře ladily s krá-lovským sídlem a zahradou.

Zdála-li se jejich obydli přirozenou částí vrcholu hory, sami Zi-da'ya tu vypadali jako doma. Eolair si u Sithů nevšiml jakékoliv známky ostýchavosti či poníženosti; hraběte a jeho druhy sotva za-znamenali. Nesmrtelní si vykračovali pyšně a při práci zpívali rytmic-ké písně jazykem, který se mu sice zdál podivný, přitom ale důvěrně známý výraznými samohláskami a jakoby ptačími trylky. Ačkoliv na tom místě nebyli ani celý den, zdálo se, že jsou na zasněžené trávě pod stromy spokojeni jako labutě na zrcadlovité hladině rybníka. Všechno, co dělali, vypovídalo o nezměrném klidu a sebepoznání; dokonce i pouhé vypínání a vázání nesčetných provazů, které jejich stanové město tvarovaly, vypadalo jako nějaký kouzelnický trik. Když je Eolair pozoroval, připadal si - on, jenž byl vždy považován za bys-trého a elegantního muže - jako nemotorné zvíře.

Nově postavený dům, v němž Jiriki zmizel, byl sotva více než kruh bleděmodré zářivé látky, který obklopoval jeden z největších dubů na hoře jako ohrada vyznamenaného býka. Eolair a ostatní se před ním nejistě zastavili; vzápětí se vynořil Jiriki a pokývnutím je pozval dovnitř.

"Mějte pochopení, prosím, pokud má matka zajde kousek za běž-nou zdvořilost," zamumlal, když procházeli vchodem.

"Truchlíme pro mého otce a První Pramáti." Uvedl je dovnitř ohrady. Tráva tu byla suchá, dočista umetená, beze sněhu. "Privádím hraběte Eolaira z Nad Mullachu," pronesl, "Isorna Isgrimmursona z Elvritshally a Ule Frekk-sona ze Skoggey." Sithijská žena vzhledla. Seděla na zářivě bledě-modré látce, obklopena ptáky, které právě kmila. Eolair měl navzdory opeřeným tělíčkům na jejích kolenou a pažích pocit, že je tvrdá jako zbrojářská ocel. Vlasy měla ohnivě rudé, stažené červenu stuhou, ovázanou kolem čela; z copu jí viselo několik dlouhých stuh barvy sazí. Stejně jako Jiriki měla brnění podle všeho ze dřeva, tentokrát ale černé a lesklé jako broucí krovky. Pod brněním měla kytlici barvy holubičí šedi. Až nad kolena jí sahaly stejně zbarvené boty. A stejně jako její syn měla oči jako roztavené zlato.

"Likimeya y'Briseyu no'e-Sa'onserei," zanotoval Jiriki. "Králov-na Děti úsvitu a paní rodu Ročního tance."

Eolair i ostatní poklekli na jedno koleno.

"Vstaňte, prosím," zamumlala hrdelním hlasem; zdálo se, že má s jazykem smrtelníků větší obtíže než Jiriki. "Tohle je vaše země, hrabě Eolair, a Zida'ya jsou tu hosty. Přišli jsme zaplatit svůj dluh k vaše-mu Sinnachovi."

"Jsme počtění, královno Likimeyo."

Mávla rukou s dlouhými nehty. "Neříkej mi, královno! Je to jen titul - významem nejbližší slovo smrtelných. My na sebe tak ale mezi sebou nevoláme - vyjma výjimečných situací." Když se Eolair a jeho druzi vztyčili, povytáhla obočí.

"Víš, hrabě Eolaire, podle jednoho starého příběhu přetrvává v rodu Nad Mullach krev Zida'ya."

Kníže chvíli cítil zmatek a měl za to, že královna má na mysli ně-jaké bezpráví, kterého se dopustil dům jeho předků na Sithech. Když si uvědomil, co řekla doopravdy, cítil, jak mu zledověla krev a na pa-žích se mu postavily chlupy. "Starý příběh?" Eolair měl pocit, jak by mu měla odplout hlava. "Omlouvám se, paní, ale já vskutku nerozu-mím. Chceš říci, že mezi mými předky je sithská krev?"

Likimeya se usmála. Náhlý, divoký záblesk jejích zubů všechny překvapil. "Jak jsem řekla. Je to starý příběh."

"A vědí Sithové, zda je pravdivý?" Nehraje s ním nějakou hru?

Zatřepala prsty. Vzneslo se mračno ptáků, skrylo ji změtí mávajících křídel a pak se usadilo na větvích nad ní. "Kdysi dávno, když si smrtelní a Zida'ya byli blíže..." udělala zvláštní posunek. "Mohlo to tak být. Víme, že se to může stát."

Eolair se cítil krajně vykořeněný; překvapovalo jej, jak rychle přišel o sebeovládání dané výcvikem v diplomacii a politikaření. "Takže se to už stalo? Bájný lid se... zkrřížil se smrtelníky?"

Zdálo se, že Likimeya ztratila o téma zájem. "Ano. Většinou už velmi dávno." Obrátila se k Jirikimu, jenž předstoupil s další lesklou, hedvábnou látkou, kterou rozprostřel kolem hraběte a jeho druhů a posunkem je vybídl k usednutí. "Je dobré být znovu na M'yin Azoshai."

"Tak říkáme této hoře," vysvětlil Jiriki. "Hernům ji věnovali Shi'iki a Senditu. Pro náš lid to bylo... vy byste myslím řekli svaté místo. To, že jej dostali smrtelníci k usídlení, je znakem přátelství mezi Hernovým lidem a Dětní úsvitu."

"Máme pověst, která říká něco velmi podobného," přisvědčil zvolna Eolair. "Uvažoval jsem, je-li na tom něco pravdy."

"Většina pověstí mívá pravdivé jádro," usmál se Jiriki.

Likimeya přesunula kočičí oči z Eolaira na jeho dva přátele, kteří před vahou jejího pohledu málem couvli. "A vy jste Rimfešané," pronesla a upřeně se na ně dívala. "Máme pramálo důvodů milovat váš lid."

Isorn vsévil hlavu. "Ano, paní, to je pravda." Zhluboka se nadechl a zklidnil hlas. "Nezapomínej ale, prosím, že máme jen krátké životy. Bylo to před mnoha lety - před tuctem generací. Fengilovi se už moc nepodobáme."

Likimeya se krátce usmála. "Vy možná ne, ale co ti vaši příbuzní, které jsme zahnali na útěk? Viděla jsem jejich dílo tady na M'yin Azoshai, a jen málo se to liší od toho, co váš Fingil Krvavá pěst pro-vedl před pěti staletími v zemích Zida'ya."

Isorn pomalu zavrtěl hlavou, ale neodpověděl. Ule vedle něj zbledl a vypadal jako někdo, kdo může každou chvíli vybuchnout.

"Isorn a Ule bojovali proti Skalimu," pospíšil si Eolair, "a když jsi nás se svým lidem minula, rozhodli jsme se přivést do boje další muže. Tím, žeš toho vraha zahнала na útěk, jsi těm dvěma prokázala velkou laskavost, stejně jako mému lidu. Nyní je naděje, že se Isornův otec bude jednoho dne moci znovu ujmout vlády nad svým právoplat-ným vévodstvím."

"Aha," přikývla Likimeya. "Tak je to. Jiriki, jedli již ti muži?"

Její syn se tázavě zadíval na hraběte. "Ne, paní," odpověděl Eo-lair.

"Pak tedy pojíte s námi, a přitom budeme hovořit."

Jiriki vstal a zmizel v otvoru ve vzdouvajících se stěnách. Roz-hostilo se dlouhé a pro Eolaira nepříjemné ticho, které se Likimeyi pod-le všeho nijak nechtělo přerušovat. Seděli a naslouchali, jak vítr chrastí dubovými větvemi, dokud se Jiriki nevrátil s dřevěným podno-sem, plným ovoce, chleba a sýra.

Hrabě byl ohromen. Copak tato stvoření nemají na něco takového služebníky? Pozoroval, jak Jiriki se stejnou samozřejmostí jako kdy-koliv jindy nalévá něco z modré křišťálové láhve do pohárů ze stejné-ho dřeva, jako byl tác, a doprovází to prostou, leč půvabnou úklonou. Královna a princ nejstaršího lidu, a obsluhují se sami? Propast mezi Eolaiem a těmito nesmrtelnými se zdála širší než kdy jindy.

Ať už bylo v láhvi z modrého křišťálu cokoli, páliło to jako oheň, ale chutnalo jako med z jeteliny a vonělo jako fialky. Ule opatr-ně usrkł, potom nádobu vyprázdnil a rád si ji nechal od Jirikiho znovu naplnit. Když Eolair vypil vlastní pohár, ucítil, jak se ve žhavém žáru rozpouští bolest dvoudenní ostré jízdy. I jídlo bylo výborné, každý kus ovoce dokonale vyzrálý. Hrabě chvíli uvažoval, kde mohli Sithové uprostřed celoroční zimy takové lahůdky nalézt, pak to ale odbyl jako další malý div v narůstající řadě - jak se zdá - zázraků.

"Přišli jsme válčit," pronesla Likimeya náhle. Jako jediná nejedla, a medového likéru si jen usrkla. "Skali nám na okamžik unikl, ale srdce vašeho království je svobodné. Začali jsme. S tvou pomocí, Eo-laire, a s pomocí těch z tvých lidí, kteří mají silnou vůli, jarmo z šíjí našich starých spojenců brzy zdvihneme."

"Neumím vyjádřit naši vděčnost slovy, paní," odpověděl Eolair. "Zida'ya nám dnes dokázali, že ctí své sliby. Jen málo smrtelných kmenů o sobě může říci totéž."

"A co pak, královno Likimeyo?" zeptal se Isorn. Vypil tři skleni-ce světlého elixíru a tvář mu trochu znachověla.

"Vyjedeš s Jošuou? Pomůžete mu dobýt Hayholt?"

Obdařila jej chladným a strohým pohledem. "My nebojujeme za smrtelné prince, Isorne, synu Isgrimmurův. Bojujeme, abychom dostáli svým závazkům, a abychom chránili sami sebe."

Eolair cítil, jak mu srdce těžkne v kámen. "Takže se zastavíte ta-dy?"

Likimeya zavrtěla hlavou, pak zdvihla ruce a propletla si prsty. "Nic není tak jednoduché. Mluvila jsem příliš kvapně.

Ne, jsou věci, které ohrožují jak vašeho Jošuu Jednorukého, tak Děti úsvitu. Podle všeho se zdá, že Jednorukého sok uzavřel obchod s naším nepřítelem. Přesto děláme, co uznáme sami za správné; jakmile bude Hernystir svobodný, necháme války smrtelníků smrtelníkům - alespoň proza-tím. Ne, hrabě Eolaire, máme i jiné závazky, toto jsou ale podivné časy." Znovu se usmála, a tentokrát byl její úsměv o cosi méně dravčí a trochu víc připomínal výraz, který by se mohl rozprostřít i na smr-telném obličejí. Eolair byl její drsnou krásou ohromen. V témže oka-nžiku si jako úderem blesku uvědomil, že sedí před bytostí, která vi-děla pád Asu'a. Byla stará jako největší lidská města - a snad starší.

Zachvěl se.

"Takže," pokračovala Likimeya, "přestože nepojedeme na pomoc vašemu bojovnému princovi, pojedeme na pomoc jeho pevnosti."

Než se Isorn ozval, na chvíli zavládlo zmatené ticho. "Odpusť, paní, ale nerozumíme tomu, co jsi teď řekla."

Odpověděl Jiriki. "Až bude Hernystir svobodný, vyjedeme k Naglimundu. Patří teď Králi bouří a stojí blízko domu našeho vyhnanství. Vezmeme mu to místo." Sitha se tvářil hrozivě. "A také, až nadejde poslední bitva - a ona již nadchází, smrtelníci, o tom nepochybujte - chceme si být jisti, že Nornům nezůstane žádná díra, v níž by se mohli skrýt."

Když Jiriki mluvil, Eolair pozoroval jeho oči a měl dojem, že v nich užel nenávist, jež tam doutnala po staletí.

"Válka, nepodobná ničemu, co kdy svět viděl," pronesla Liki-meya. "Válka, v níž budou mnohé spory rozřešeny jednou provždy." Pokud Jirikiho oči doutnaly, její plály.

19. Pohaslý úsměv

"Udělal jsem pro ně všechno, co umím - ledaže..." Cadrach si hněvivě mnul vlhké čelo, jako by z něj chtěl vymáčknout ještě nějakou myšlenku. Byl očividně vyčerpaný, ale právě tak očividné - díky ještě čerstvému vévodovu láteření - bylo, že se tím nechce nechat zastavit.

"Už se nedá dělat nic jiného," prohlásila Miriamele pevně. "Lehni si. Potřebuješ se trochu vyspat."

Cadrach vzhledl k Isgrimurovi, jenž stál na přídi lodi a v mohutných rukou pevně svíral bidlo. Vévoda jen sevřel rty a vrátil se k pozorování vody. "Ano, tedy, myslím, že ano." Mnich se schoulil vedle nehybných postav Tiamaka a druhého Wraňana.

Miriamele, která se sama právě vzbudila poté, co spala celé odpoledne, se předklonila a přehodila přes všechny tři svůj plášť. Stejně pro šaty neměla jiné využití - snad jen na ochranu před hmyzem. Do konce i chvíli před půlnocí bylo v mokřinách vedro jako o polednách.

"Když uhasíme lampu," zaduněl Isgrimnur, "tak si možná ty bes-tie půjdou najít potravu někam jinam." Plácl se po paži a přidržel si ruku před očima, aby prozkoumal výslednou skvrnu. "To zatracené světlo je přitahuje. Jeden by si myslel, že lampy, která patří obyvateli mokřin, je udrží v odstupu." Odfrkl si. "Jak tady ti lidé můžou žít po celý rok, to je pro mě tedy hádanka."

"Jestli to uděláme, měli bychom spustit kotvu." Miriamele se myšlenka na plavbu potmě moc nelíbila. Prozatím se zdálo, že nechali ghanty za sebou, dosud ale pečlivě prohlíželi každou nízko převislou větev nebo splývací šlahoun. Ale Isgrimnur nespál již dlouho; nechat jej odpočinout od bodavého hmyzu se zdálo jen a jen spravedlivé.

"Dobře. Myslím, že tady ten kus je dost široký, abychom tu byli stejně bezpeční jako kdekoli jinde," prohlásil Isgrimnur. "Nevidím tu žádné větve. Ten malý hmyz je strašný sám o sobě, ale pokud už ni-kdy neuvidím žádnou z těch Aedonem prokletých velkých potvor..." Nemusel dopovídat. Miriamelin mělký spánek byl plný klapání a hemžení ghantů a lepkavých nožek, které ji držely na místě, když chtěla jen utíkat, utíkat...

"Pomoz mi s kotvou." Společně zvedli kámen a přehodili jej přes bok. Když dopadl na dno, Miriamele prověřila, že provaz nemá příliš velkou vůli. "Měl by ses vyspat první," navrhla vévodovi. "Já budu chvilku hlídat."

"Velmi dobře."

Rychle hodila pohledem po Camarisovi, který tiše spal na zádi a bílou hlavu měl podloženou pláštěm, a potom uhasila lampu.

Nejdříve byla tma děsivě neprostupná. Miriamele téměř cítila, jak po ní tiše sahají článkované nohy, a musela potlačovat nutkání obrátit se a mávat v temnotě před sebou rukama, aby odehnala demony.

"Isgrimnure?"

"Copak?"

"Nic. Jen jsem tě chtěla slyšet."

Začínala se rozkoukávat. Světla bylo jen málo; měsíc zmizel - buď za mraky, nebo za hustě propletenými stromy, které vodní tok zastřešovaly -, a hvězdy nebyly než matnými jiskérkami. Přesto ko-lem sebe dokázala rozeznat obrysy: hřmotnou vévodovu siluetu, skvrnité stíny říčních břehů po obou stranách.

Slyšela, jak Isgrimnur lomoží bidlem, dokud pro ně nenašel správnou polohu, pak jeho tmavá postava poklesla ke dnu lodi. "Jsi si jista, že nechceš spát ty sama?" zeptal se. Únava mu zastírala hlas.

"Já jsem odpočatá. Vyspím se trochu později. Tak honem, ulož se."

Isgrimnur už nic nenamítal, a to byl jasný důkaz jeho vyčerpání. Během okamžiku se dal do hlučného chrápání.

Miriamele se usmála.

Loď se pohupovala tak jemně, že si nebylo těžké představit, že plují na oblaku noční oblohou. Nebyl příliv ani žádný rozpoznatelný proud, a loď postrkovaly do pomalého pohybu na délku kotvy jen chvilkové závaný vánku z mokřin.

Miriamele se opřela, vzhledla k zatažené obloze a pokoušela se najít nějakou známou hvězdu. Poprvé po několika dnech si mohla dovolit přepych stesku po domově.

Co asi teď dělá Hnůj otec? Myslí na mne? Nenávidí mne?

Vzpomínka na Eliáše v ní vyvolala další myšlenky. Hlodalo v ní něco, co Cadrach zmínil za první noci po jejich útěku z Oblaku Eadne. Během dlouhého a nelehkého doznání mnich řekl, že Pryrates měl podle všeho velký zájem o dorozumívání s mrtvými - podle Cadracha se tomu říká "mluva skrze závoj" - a že právě to je součástí Nissesovy knihy, o níž mnich mluvil především. To rčení jí z nějakého - ho důvodu připomnělo otce. Ale proč? Řekl někdy Eliáš něco takového?

Ať už se snažila tu myšlenku, která jí hlodala kdesi vzadu v mysli, polapit sebevíc, zůstávala prchavá. Loď se pomalu a tiše točila pod hvězdami.

Trochu zadřímala. Na oblohu nad mokřinami se vkradlo první ranní světlo a zabarvilo ji do perlově šedé. Miriamele se

protáhla a tiše zaúpěla. Začínaly jí tuhnout odřenininy a modřiny z ghančího hnízda; měla pocit, jako by se skutálela s hory v pytli plném kamení.

"Li-lady?" ozvalo se nezněle. Byl to sotva vzdech.

"Tiamaku?" Obrátila se tak prudce, že rozhoupala loď. Wraňan měl otevřené oči. V jeho tváři, byt bledé a ochablé, znovu jiskřila inte-ligence.

"A-ano. Ano, lady." Nabral zhluboka dech, jako by jej unavilo i jen těch pár slov. "Kde... jsme?"

"Jsme na řece, nemám ale ponětí kde. Jakmile jsme se dostali z ghančího hnízda, pluli jsme po většinu dne." Pozorně si jej prohlížela. "Bolí tě něco?"

Pokusil se zavrtět hlavou, dokázal to ale jen naznačit. "Ne. Ale vodu. To bych rád."

Naklonila se do lodě pro vak, který ležel Isgrimmurovi v nohou. Odzátkovala jej a nabídla Tiamakovi několik opatrných doušků.

Tiamak se mírně poobrátil, aby viděl na nehybnou postavu vedle sebe. "Mladší Mogahib," zašeptal. "Žije?"

"Jen tak tak. Přinejmenším se zdá, že je velmi blízko... zdá se, že je velmi nemocný, ačkoliv jsme na něm - Cadrach ani já - nenalezli žádné rány."

"Ne. To jste nemohli. Ani já ne." Tiamak nechal dopadnout hlavu na dno člunu a zavřel oči. "A ostatní?"

"Kterí ostatní?" zeptala se obezřetně. "Cadrach, Isgrimmur, Ca-maris i já jsme tu, a víceméně v pořádku."

"Ach. Dobře." Tiamak nechal oči zavřené.

Na přídi se vratce vztyčil Isgrimmur. "Co se to děje?" mumlal. "Miriamele... co...?"

"Nic, Isgrimmure. Tiamak se probudil."

"Ano?" Vévoda se znovu uvelebil a už byl v polospánku. "Má hlavu v pořádku? Mluví jako předtím? Nejztracenější, co jsem kdy viděl..."

"Ve hnízdě jsi mluvil jiným jazykem," vysvětlila Miriamele Tiamakovi. "Bylo to hrozné."

"Já vím." Hlas se mu zlomil, jako by odháněl něco odporného. "Dovyprávím vám o tom pak. Teď ne." Pootevřel oči.

"Vynesli jste se mnou něco?"

Miriamele přemýšlela, pak zavrtěla hlavou. "Jen tebe. A ten sliz, kterým jsi byl pokryt."

"Aha." Tiamak chvíli vyhlížel zklamaně, pak se ale uvolnil. "Ta-ké dobře." Vzápětí doširoka otevřel oči. "A moje batožina?" dožado-val se.

"Všechno, cos měl na lodi, tu pořád je." Poklepala na vak.

"Dobře... dobře." Ulehčeně si oddechl a vklouzl pod plášť. Na obloze svítalo a listoví po obou stranách řeky se ze stínu vylupovalo do života a barvy.

"Lady?"

"Co je?"

"Děkuji. Děkuji vám všem, že jste pro mne šli."

Miriamele naslouchala, jak se mu zpomaluje dech. Mužik brzy zase spal.

"Jak jsem včera v noci pověděl Miriamele," řekl Tiamak, "rád bych vám všem poděkoval. Jste mi lepšími přáteli, než bych kdy mohl doufat - a jistě lepšími, než jsem si zasloužil."

Isgrimmur se rozkašlal. "Nesmysl. Nic jiného jsme dělat nemoh-li." Miriamele se zdálo, že vévoda vypadá trochu zahanbeně. Možná si vzpomněl na debatu, zda se mají Wraňana pokusit zachránit nebo ho nechat, kde je.

Družina rozbila provizorní tábor poblíž vody. Ohýnek, jehož plameny byly v jasném dopoledním světle sotva vidět, vesele plál a ohříval vodu na polévku a čaj ze žlutobýlu.

"Ne, ty mi nerozumíš. Nezachránili jste mi jen život. Jestli mám nějakou ka - vy byste tomu řekli duše - nepřežila by na tom místě už ani den. Možná už ani hodinu."

"Ale - co s tebou prováděli?" zeptala se Miriamele. "Blábolil jsi z cesty - zněl jsi skoro, jak bys byl sám ghančí!"

Tiamak se otřásl. Seděl zabalen v jejím plášti, zatím se ale hýbal jen málo. "Povím vám to, jak nejlépe budu umět, i když tomu sám moc nerozumím. Jste si ale jisti, že jste z toho místa nic se mnou ne-vynesli?"

Ostatní svorně zavrtěli hlavou.

"Bylo tam," začal, pak se zamyšleně odmlčel. "Byl to kus něčeho jako zrcadlo - sklo na prohlížení. Bylo rozbité, ale zůstal rám, velmi umně vyřezávaný. Oni... ghančí... mi ho vtiskli do ruky." Pozvedl dlaně a ukázal jim hojící se rány.

"Jakmile jsem je držel, ucítil jsem, jak mnou projíždí od špiček prstů až do hlavy chlad. Pak některé z těch stvůr vyzvracely tu lepkavou hmotu a pokryly mě jí." Zhluboka se nadechl, nedokázal ale hned pokračovat. Chvilí jen seděl a v očích se mu leskly slzy.

"Nemusíš o tom mluvit, Tiamaku," řekla jemně Miriamele. "Ne teď."

"Nebo nám aspoň nejdřív pověz, jak tě dostali," ozval se Isgrimmur. "Jestli to není také tak hrozné, chci říci."

Wraňan sklopil zrak. "Chytili mne tak snadno, jako bych byl čers-tvě vylíhnutý krab. Tři z nich na mne skočili ze stromů." Rychle zhlédl, jako by se to mohlo stát znovu. "A zatímco jsem s nimi zápa-sil," pokračoval, "slezl jich další půltucet a přemohli mě. Ach, ti jsou mazaní! Omotali mě šlahouny, jako bych já svázal vězně, ačkoliv podle všeho neumějí vázat uzly. I tak šlahouny stáhli tak pevně, že jsem nemohl uniknout. Pokusili se mě vynést do stromů. Ale jsem nejspíš přespříliš těžký. Takže museli popadnout šlahouny a větve a vytáhnout pramici na písčité břeh. Vzáli mě do hnízda. Nedokážu říci, kolikrát jsem si přál, aby mě zabili nebo alespoň praštili tak, abych ztratil vědomí. Být tažen zaživa a bdělý tou strašnou smolnou černo-tou, a mezi těmi štěbetajícími tvory." Musel se chvíli odmlčet, aby nabyl ztracené rovnováhy.

"To, co dělali se mnou, už udělali Mladému Mogahibovi." Kývl k druhému Wraňanovi, jenž ležel opodál, podle všeho stále v horečna-tém spánku. "Myslím, že přežil, protože tam nebyl ještě tak dlouho: anebo se možná ukázalo, že jim

nebude tak užitečným nástrojem, za jaký jej měli. Tak či tak museli jej pustit, aby měli ten střep zrcadla pro mne. Když jej táhli kolem, vykřikl jsem. Byl pološílený, zaslechl ale můj hlas a odpověděl mi. To jsem ho poznal a zavolal na něj, že má loď je venku na břehu."

"Řekl's mu, aby nás hledal?" zeptal se Cadrach. "Jestli se o to pokoušel, měl neuvěřitelné štěstí."

"Ne, ne," odpověděl Tiamak. "Neměli jsme dost času. Později jsem ale doufal, že jestli jej pustili a on se dostal do Hájové osady, mohl by vás tam najít. Ale i pak jsem jen choval naději, že budete vědět, že jsem vás neopustil svévolně." Zamračil se. "Doufát, že na to místo přijdete za mnou, to by bylo příliš..."

"Dost toho, člověče," ozval se rychle Isgrimmur. "Co s tebou pro-váděli?"

Nyní si byla Miriamele jista, že se vévoda rozhovoru o jejich roz-hodování vyhýbá. Téměř se usmála. Jak by kdy někdo mohl zpochyb-nit jeho dobrou vůli a statečnost? Stejně - i přesto, co řekl o Cadra-chovi, zdá se, že Isgrimmur trochu citlivý je.

"Stejně si nejsem jist." Tiamak přimhouřil oči, jako by se pokou-šel vyvolat si nějaký obraz. "Jak jsem řekl... vtiskli mi to zrcátko do dlaně a pokryli mne tím slizem. Pocit chladu byl silnější a silnější. Pomyslel jsem si, že umírám - že doutnám a zároveň mrznu! Pak, právě když jsem si byl jist, že vydechuji naposledy, se stalo něco ještě podivnějšího." Vzhlédl a podíval se Miriamele do očí, jako by se chtěl ujistit, že mu uvěří. "Do hlavy mi začala přicházet slova - ne, ne slo-va. Vůbec to nebyla slova, jen... představy." Odmlčel se. "Bylo to, jako by se otevřely dveře - jako by někdo otevřel vchod do mé hlavy, a tím do ní vplouvaly myšlenky někoho jiného. Nejhorší ale bylo, že to... to vůbec nebyly lidské myšlenky."

"Ne lidské? Jak jsi to ale mohl poznat?" Cadrach se předkláněl a tvářil se zaujatě. Upíral na Wraňana pozorné šedé oči. "Neumím to vysvětlit... bylo to, jako když zaslechněš z koruny stromů skřek žluvy a víš, že to nebyl lidský hlas - stejně tak vím, že toto byly myšlenky, které nikdy smrtelná mysl nepoznala. Byly tak... studené. Pomalé a trpělivé, a tak plné nenávisti ke mně, že kdybych nebyl uvězněn v tom hnisu, byl bych si sám utrhl hlavu z krku. Pokud jsem předtím na Ty, kdož dýchají temnotu tak docela nevěřil, teď věřím M-mít je v lebce bylo h-h-hrozné."

Tiamak se roztřásl. Miriamele mu ovinula plášť kolem ramen. Is-grimmur si nervózně poposedl a vhodil do ohně pár větviček. "Možná jsi už řekl dost," pronesl.

"Už jsem skoro u ko-konce. O-odpusťte, ale cv-vakají mi z-zuby."

"Počkej," řekl Isgrimmur s úlevou, že může něco dělat. "Posune-me tě blíže k ohni."

Když se tak stalo, Tiamak pokračoval.

"Zpola jsem si uvědomoval, že mluvím jako ghanť, ačkoliv se mi to tak nezdálo. Měl jsem pocit, jako bych přebíral ty strašné, drtivé myšlenky ze své hlavy a říkal je nahlas, jenže ony ze mě vycházely jako klapání a bzučení a všechny ty zvuky, co ta stvoření vydávají. A přece to nějak dávalo smysl - bylo to to, co jsem chtěl, mluvit a mlu-vit, nechat, aby ze mne tryskaly všechny myšlenky té studené věci ve-vnitř mé hlavy, vypouštět je na ghanty tak, aby mi rozuměli."

"O čem ty myšlenky byly?" zeptal se Cadrach. "Vzpomínáš si?"

Tiamak se zaškaredil. "Na některé. Ale jak jsem řekl, nebyla to slova, a byly to věci tak nepodobné tomu, jak myslím já nebo vy, že mi dělá potíže vysvětlit dokonce i co si pamatuji." Vystrčil ze záhybů pláště ruku, aby si vzal šálek čaje ze žlutobýlu. "Byla to vidění, doo-pravdy, prostě obrazy, jak jsem řekl. Viděl jsem, jak se ghanti rojí z bažin do měst - tisícovka za tisícovkou, jako mouchy na cukrkandlové homoli. Prostě se jen... jen hemžili. A všichni zpívali svými bzučivý-mi hlasy, zpívali stejnou píseň o moci a jídlu a nesmrtelnosti."

"A tohle jim říkala ta... ta studená věc?" zeptala se Miriamele.

"Myslím. Mluvil jsem jako ghanť, viděl jsem, jak něco dělají - a to bylo také strašné. Kéž mne Ten, jenž vždy kráčí po písku, navždy uchrání takového pohledu! Svět jejich očima je pokrivený a vychýle-ný, a jedinými barvami jsou krvavě rudá a smolně černá. A - a tohle se vysvětluje nejhůře - nic nemá obličej, ani ostatní ghanťové, ani lidé, kteří s křikem prchají z napadených měst. Všechno ž-živé je j jen hr-hrouda b-bláta s no-nohama."

Tiamak zmlkl. Usrkával čaj a miska se mu v dlaních chvěla.

"To je všechno," nabral roztřeseně dech. "Zdálo by se, že to trva-lo roky, přitom to ale bylo jen pár dní."

"Ubohý Tiamaku!" pronesla Miriamele procitěně. "Jak sis mohl uchovat zdravý rozum...?"

"Neuchoval bych si jej, kdybyste se jen chvíli zdrželi," prohlásil pevně. "Tím jsem si jist. Cítil jsem, jak se mi mozek vzpíná a klouže pryč, jako když visíte špičkami prstů nad hlubokou propastí. Temnou, bezednou propastí." Zadíval se do čajové misky. "Přemýšlím, kolik mých soukmenovců z vesnic jim posloužilo stejně, ale nebylo zachrá-něno!"

"Byly tam hroudy," pronesl Isgrimmur pomalu. "Další hroudy v řadě vedle tebe - ale větší, a netrčely z nich žádné hlavy. Byl jsem až těsně u nich." Zaváhal. "Byly... pod tím bílým slizem byly obrysy postav."

"Jiní mého rodu, tím jsem si jist," zamumlal Tiamak. "Ach, to je strašné. Museli je využívat jako svíčky, pěkně jednoho po druhém." Tvář mu ochabla. "Strašné."

Chvilí všichni mlčeli.

Nakonec promluvila Miriamele. "Říkal jsi, že dříve ghanťové ne-bezpeční nebývali."

"Ne. Ačkoliv jsem si jist, že teď už jsou nebezpeční dost - co jsem nechal vesničany, aby podnikli nájezd na jejich hnízda. Jsem si téměř jist, že to je důvod, pro nějž zmizely z domu Staršího Mogahiba zbraně. A to, co viděl Isgrimmur, vysvětluje, co se s nájezdníky stalo." Podíval se na druhého Wraňana. "Tenhle byl nejspíš posledním z věz-ňů."

"Já ale pořád nerozumím tomu s tím zrcadlem?" ozval se Isgrim-nur. "Ghanti přece zrcadla nepoužívají, nebo ano?"

"Ne. Ani neumějí nic tak jemného vyrábět," počastoval Tiamak vévodu chabým úsměvem. "I já o tom přemýšlím, Isgrimmure."

Cadrach, jenž právě plnil čajovou misku tichému Camarisovi, se přes rameno ohlédl. "Mám pár nápadů, musím je ale nejdříve promyslet. Ale jedno je jisté: pokud ta stvoření řídí nějaká intelligence, nebo je aspoň dokáže řídit občas, pak si nemůžeme dovolit otálet. Musíme z Wranu uprchnout, jak nejrychleji umíme." Mluvil chladně, jako by se jej to příliš

netýkalo. Miriamele se vůbec nelíbil odtažitý výraz, který měl v očích.

Isgrimmur přikývl. "Pro jednou má mnich pravdu. Nemám pocit, že bychom měli času nazbyt."

"Ale Tiamak je nemocný!" zvolala hněvivě Miriamele.

"S tím se nedá nic dělat, lady. Mají pravdu. Pokud se budu moci o něco opřít, mohu udávat směr. Aspoň nás do soumraku zavedu tak daleko od hnízda, abychom si mohli dovolit spát na pevné zemi."

"Tak do toho," povstal Isgrimmur. "čas se krátí."

"Tak jest," přisvědčil Cadrach. "A každého dne je ho o něco méně."

Hlas měl tak monotónní a chmurný, že se na něj ostatní obrátili, mnich ale mlčky vstoupil do vody a začal do pramice nakládat zava-zadla.

Na druhý den už bylo Tiamakovi mnohem lépe, Mladšímu Mo-gahibovi ale ne. Wraňan se zmítal v horečkách. Házel sebou a vykřikoval věci, které se, jak jim přeložil Tiamak, v mnohém podobaly jeho vlastním mučivým vidinám; když se Mladší Mogahib čas od času na chvíli uklidnil, ležel jako mrtvý. Tiamak jej napájel lektvary, které navařil z léčivých bylin, nasbíraných na březích říčky, ale nezdálo se, že by to k něčemu bylo.

"Tělo má silné. Myslím ale, že jsou nějak poraněny jeho myšlenky." Tiamak potřásl hlavou. "Možná jej měli v moci déle, než jsem si myslel."

Proplouvali Wranem. V podstatě mířili na sever, mohli se tam ale dostat pouze spletitou trasou, již dokázal sledovat jen Tiamak. Bylo jasné, že bez něj by byli vskutku odsouzeni jen k dlouhému putování po wranských tišinách. A Miriamele se tohle pomýšlení na možný konec jejich cesty vůbec nelíbilo.

Mokřiny ji unavovaly stále více. Sestup do hnízda ji naplnil od-porem k blátu a jeho zápachu a k podivným stvořením, která se nyní rojila, aby pohltila celý divoký Wran. Ten byl neuvěřitelně živoucí - stejně je na tom ale džber plný červů. A ani ve džberu, ani ve Wranu nechtěla strávit ani o okamžik déle, než je nezbytně nutné.

Třetí noci po útěku z hnízda Mladší Mogahib zemřel. Podle Tia-maka vykřikoval něco o "slunci, které po obloze běží pozpátku" a o krvi, proudící suchozemskými městy jako dešťová voda, když tu mu náhle ztmavl obličej a vypouklily se oči. Tiamak se mu snažil dát napít vody, Mogahib ale svíral čelisti tak křečovitě, že se nedaly otevřít. Vzápětí Wraňanovi ztuhlo celé tělo. A zůstalo prkenné jako dřevěný sloup ještě dlouho poté, co mu z doširoka rozevřených očí vyprchal všechn život.

Tiamaka to rozrušilo, i když se snažil ovládat. "Mladší Mogahib nebyl přítel," pronesl, když přes vytřeštěný obličej přetahovali plášť, "bylo to ale poslední spojení s mou vesnicí. Nyní se už nedozvím, zda je pochytili všechny - zda je odnesli do hnízda..." roztrásl se mu ret, "nebo zda můj lid neuprchl do jiné, bezpečnější vesnice, když se ná-jezd nepovedl."

"Pokud nějaké bezpečnější vesnice vůbec jsou," ozval se Cad-rach. "Říkal's, že ve Wranu je ghanťích hnízd mnoho. Myslíš, že ne-bezpečné je jen tohle?"

"To nevím," povzdychl si mužík. "Budu se muset vrátit a zjistit to."

"Sám ne," řekla pevně Miriamele. "Zůstaň s námi. Až najdeme Jošuu, pomůžeme ti tvůj lid nalézt."

"Ale princezno," varoval Isgrimmur, "to nemůžeš vědět jistě."

"Proč ne? Nejsem snad sama královské krve? Copak to nic ne-znamená? Kromě toho bude Jošua potřebovat všechny spojení, které jen získá, a Wraňané nejsou tím, nad čím by někdo mohl ohrožovat nos - jak nám znovu a znovu dokazuje Tiamak."

Mužík strašlivě zrozpačitěl. "Jsi laskava, lady, já tě ale k takové-mu slibu nemohu zavazovat." Zadíval se na obrys Mladšího Mogahi-ba, rýsující se pod látkou, a vzdychl. "Musíme něco udělat s jeho tě-lem."

"Pohřbít ho?" zeptal se Isgrimmur. "Jak to děláte, když je tu půda tak mokrá?"

Tiamak zavrtěl hlavou. "My své mrtvé nezakopáváme. Ukáží vám to ráno. A nyní, omluvíte-li mne... potřebuji se na chvíli projít."

Isgrimmur se necítil dobře. Zadíval se na tělo a pronesl: "Byl bych radší, kdyby nás tu s ním nenechával."

"Bojíš se duchů, Rimmeřane?" zeptal se s neradostným úsměvem Cadrach.

Miriamele se zamračila. Doufala, že poté, co jim mlichovy zá-palné olejové střely dopomohly k útěku, nepřátelství mezi Cadrachem a Isgrimmurem vymizí. A vskutku se zdálo, že vévoda je k příměří připraven, ale Cadrach se zatvrdil a choval se chladně a značně nepřijemně.

"Na opatrnosti není nic špatného..." začal Isgrimmur.

"Buďte zticha - oba," vyzvala je podrážděně Miriamele. "Tiamak právě ztratil přítele."

"Přítele ne," zdůraznil Cadrach.

"No tak soukmenovce. Slyšeli jste: tento muž byl jediným z jeho vesnice, koho po návratu potkal. Je to jediný Wraňan, kterého od té doby spatřil! A teď je mrtvý. To byste taky chtěli být chvíli sami." Obrátila se na podpatku a šla si sednout vedle Camarise, který splétal stébła trávy v jakýsi náhrdelník.

"No..." ozval se Isgrimmur, pak ale zmlkl a žmoulal vlastní vous.

Ani Cadrach nic neřikal.

Když se Miriamele následujícího rána probudila, Tiamak byl pryč. Její obavy se zmínily až o chvíli později, když se vrátil do tábo-ra se snopem vějířovitých listů olejové palmy. Za přihlížení ostatních jimi vrstvu po vrstvě Mladšího Mogahiba ovinul, jako by si tropil po-směšky z kněží erchesterského Domu balzamovačů; brzy byl vidět jen obdélníkový balík mokvavých zelených listů.

"Teď ho odnesu," řekl Tiamak tiše. "Jestli nechcete, nemusíte se mnou."

"A ty bys nás u toho chtěl?" zeptala se Miriamele.

Tiamak se na ni zadíval, potom přikývl. "Ano, to bych rád."

Miriamele se ujistila, že jdou i ostatní - dokonce i Camaris, jehož podle všeho daleko více než mrtvá těla a pohřební obřady zajímali ptáci s pestrobarevně lemovanými ocasy ve větvích nad nimi.

Tiamak s Isgrimmurovou pomocí opatrně uložil na dno pramice tělo Mladšího Mogahiba, zabalené v listí. Kus proti proudu navedl Tiamak loď k písčitému břehu a vybil je k vylodění. Vyrobil na ploché mytince jakýsi rám z tenkých větví. Pod rámem byly naskládány další palmové listy a dřevo. Tiamak - znovu s Isgrimmurovou pomocí - vyzdvihl tělo v balíku na křehký rám, jenž se mírně prohnul.

Když bylo všechno provedeno k Tiamakově spokojenosti, poodstoupil a postavil se vedle svých druhů, hledících na rám a nezapále-nou hranici.

"Ty, jež čekáš, aby sis vše vzala zpět," pronesl melodicky, "která stojíš za poslední řečou, věz, že nás teď opouští Mladší Mogahib. Až dopluje až tam, pamatuj, že byl statečný, že šel do ghančího hnízda, aby zachránil svou rodinu, své soukmenovce a soukmenovkyně. Pa-matuj též, že byl dobrý."

Tady se Tiamak musel odmlčet a chvíli přemýšlet. Miriamele si vzpomněla, že říkal, že nebyl s ostatními Wraňany v nijak zvlášť přá-telských vztazích. "Vždy měl v úctě svého otce a jiné starší," prohlásil Tiamak nakonec. "Když mu to bylo určeno, pořádal hostiny a nijak neskrblil." Nabral zhluboka dech. "Vzpomeň na svou dohodu s Tou, jež porodila lidstvo. Mladší Mogahib měl život a žil jej; potom, když se Ti, kdož se dívají a utvářejí dotkli jeho ramene, tehdy se jej vzdal. Ty, jež čekáš, aby sis vše vzala zpět, nenechej jej plout nazdařbůh!" Tiamak se obrátil ke svým druhům. "Řekněte to se mnou, prosím."

"Nenechej jej plout nazdařbůh!" vykřikli všichni. Ve větvích nad nimi nějaký pták zavrzal jako dveřní panty.

Tiamak přiklekl k ohni. Po pár úderech křesadla o křemen se mu podařilo mezi listy olejové palmy vyslat jiskru. Během chvilky zapláhl mohutný oheň, a brzy začaly černat a svíjet se i listy, obalující tělo Mladšího Mogahiba.

"Nemusíte se dívat," pronesl Tiamak. "Když na mě počkáte kus po proudu, přijdu tam za vámi."

Tentokrát Miriamele cítila, že Wraňan o společnost nestojí. Spolu s ostatními nastoupila na loď; bidlem se odstrkali kousek po proudu, dokud jim zátočina nezakryla celý výhled až na rostoucí chochol tma-vošedého kouře.

Když se za nimi Tiamak později přebrodil, Isgrimmur mu pomohl na palubu. Odpluli k nedalekému táboru. Tiamak toho večera mnoho nemluvil, do ohně však vsedě zíral ještě dlouho poté, co se ostatní uložili ke spánku.

* * *

"Myslím, že teď už trochu Tiamakově historce rozumím," prohlásil Cadrach.

Bylo pozdní dopoledne, šest dní poté, co za sebou nechali ghančí hnízdo. Bylo vedro, díky vánku se jim ale po vodě cestovalo lépe než dříve. Miriamele začínala věřit, že by tomu jednou mohl být konec.

"Jak to myslíš - ,rozumím?'" Isgrimmur se pokoušel vystříhat se rozmrzelosti, nepovedlo se mu to ale úplně. Vztahy mezi Rimmeřa-nem a mnichem se zhoršovaly.

Cadrach jej obdařil nadřazeným pohledem, odpověď ovšem směřoval k Miriamele a Tiamakovi, kteří seděli uprostřed lodi. Camaris na zádi bedlivě sledoval břehy a ovládal bidlo. "Ten střep zrcadla. Ghančí řeč. Myslím, že možná vím, o co jde."

"Řekni nám to, Cadrachu," naléhala Miriamele.

"Jak víš, lady, studoval jsem mnoho starodávných nauk." Mnich si odkašlal. Publikum mu nebylo úplně proti mysli.

"Četl jsem o vě-cech, nazývaných Svědkové..."

"V Nissesově knize?" zeptala se Miriamele; vzápětí překvapeně zaregistrovala, že se Tiamak vedle ní přikrčil, jako by dostal ránu. Otočila se na něj, mužík ale zíral na Cadracha s podivně podezřívavým pohledem - urputně podezřívavým, jako by právě vyšlo najevo, že Her-nystiřan je způli ghanť.

Rozpačitě se podívala na mnicha - a shledala, že ten vztekle hledí na ni.

Nejspíš o tom nechce nic slyšet, uvědomila si Miriamele a mrzelo ji, že nezůstala zticha. A stejně - Tiamakova reakce ji znejistěla. Co řekla? Nebo co řekl Cadrach?

"Tak či tak," pokračoval Cadrach ztěžka, jako by se mu ani ne-chtělo, "existovaly kdysi předměty, nazývané Svědkové, jež stvořili v hlubinách času Sithové. Díky těmto předmětům spolu mohli rozmlou-vat na velké vzdálenosti - ,Kameny a Šupiny, Tůně a Hranice', jak říkají staré knihy. ,Šupinami' nazývali Sithové zrcadla. Nevím proč."

"Tím chceš říci, že Tiamakovo zrcadlo... bylo takovou ,Šupi-nou?'" zeptala se Miriamele.

"Myslím si to."

"Co ale mají Sithové společného s ghanty? I kdyby byla pravda, že nenávidí lidi, jak jsem slyšela, nevěřím, že by měli raději tak od-porné brouky."

Cadrach přikývl. "Ach, ale pokud tito Svědkové ještě existují, mohou je umět používat i jiní než Sithové. Uvědom si, cos slyšela na Naglimundu, princezno. Uvědom si, kdo spřádá plány a vyčkává na zamrzlém severu."

Miriamele při vzpomínce na to, co říkal Jarnauga, náhle pocítila chlad mnohem větší, než by odpovídalo mírnému větříku.

Isgrimmur se ze své lavice předklonil až ke Camarisovým kole-nům. "Počkej, chlape. Ty říkáš, že tenhle Král bouří s ghanty nějak kouzlí? Tak na co potom potřebovali Tiamaka? To nedává smysl."

Cadrach polkl ostrou odpověď. "Já netvrdím, že něco vím určitě, Rimmeřane. Je ale možné, že ti ghanti se příliš liší... že jsou příliš... snad jednoduší... než aby s nimi ti, kteří používají Svědky, mohli mluvit přímo." Pokrčil rameny. "Myslím si tedy, že potřebují člověka jako jakéhosi prostředníka. Posla."

"Ale co Král bou..." Miriamele se zarazila. I když to jméno už použil Isgrimmur, nijak netoužila ho zopakovat. "Co by někdo takový chtěl provádět s ghanty ve Wranu?"

Cadrach zavrtěl hlavou. "To nemohu ani odhadovat, lady. Kdo by mohl znát plány... někoho takového?" Miriamele se obrátila na Tiamaka. "Vzpomínáš si ještě na něco, co tě přimělo říkat? Mohl by mít Cadrach pravdu?" Zdálo se, že se o tom Tiamakovi nechce moc mluvit. Opatrně hleděl na mnicha. "Nevím. Vím o... o kouzlech a starodávných kni-hách... jen málo. Velmi málo." Wraňan utichl. "Myslím, že se mi ghanthi ošklivili už předtím," řekla nakonec Mi-riamele. "Ale jestli je tohle pravda - jestli jsou nějakou součástí... toho, proti čemu bojuje Jošua s ostatními..." Ovinula se pažemi. "Čím dříve budeme pryč, tím lépe." "Na tomhle se shodneme všichni," zabrumlal Isgrimmur.

Miriamele se té noci na jemně pohupující lodi zdálo o hlasech, které na ni mluvily zpoza opony stínů - tenké, naléhavé hlasy, které šeptaly o rozkladu a ztrátě, jako by to bylo něco, po čem je třeba prah-nout. Probudila se pod mihotavými hvězdami a uvědomila si, že i když je mezi přáteli, je strašlivě sama.

Ukázalo se, že se Tiamak nezotavil dostatečně. Během dne po ob-řadném pohřbu Mladšího Mogahiba znovu upadl do stavu, podobného horečce, a byl slabý a netečný. V noci trpěl hroznými nočními můra-mi, na které si ráno nedokázal vzpomenout, ale kvůli nimž sebou ve spánku házel a vykřikoval. Ostatní poutníci díky tomu špatně spali, a tak všichni trpěli nedostatkem odpočinku.

Uplynulo dalších pár dnů, ale Wran stále nebral konce; připomí-nal hosta, který zůstává déle, než je hostiteli milé. Za každou míli za-rostlých mokřin, kterou překonali - buď plavbou pod dusnou oblohou nebo broděním v lepkavém, páchnoucím bahně, když tlačili těžkou loďku - se před nimi vynořila další míle bažin. Miriamele začínala mít dojem, že si s nimi zahrává nějaký krutý čaroděj, který je během jejich neklidného spánku pokaždé přenese zpět na místo, odkud toho dne vyrazili.

Mračna hmyzu, která na nich jakoby se zálibou vyhledávala nej-citlivější místa, palčivé slunce, zahalené závojem oparu, vzduch horký a vlhký jako pára nad hrncem polévky, to vše dohánělo cestovatele na pokraj hněvivého výbuchu, a leckdy i za něj. Dokonce i dešť, jenž jim zprvu připadal jako požehnání, se změnil v další přitěž. Monotónní, teplý liják trval celé tři dny, až měla Miriamele i její společníci pocit, že je do hlav bijí démoni maličkatými kladívky. Nepříjemné podmín-ky začaly působit dokonce i na Camarise, kterého doposud nerozháze-lo vůbec nic: kousavé mouchy si bez povšimnutí nechával lézt po kůži - Miriamele už jen při tom pohledu svědilo celé tělo. Ale tři dny a noci neustálého deště nakonec dolehly i na starého rytíře. Třetího dne, když odpichoval člun za nepřetržitého bouřkového příválu, si stáhl hlouběji do čela klobouk, který si vyrobil z rákosových listů, a ne-šťastně zíral na kapkami zčeřenou hladinu. Jeho dlouhá tvář vypadala tak usouzeně, že to Miriamele nevydržela, přešla k němu a objala jej. Nijak nereagoval, cosi v jeho držení těla však prozrazovalo, že za to cítí uje vděk; ať tomu tak bylo nebo ne, zůstal na místě a zdálo se, že je o něco spokojenější. Miriamele se musela podívat širokým rame-nům a zádům, u tak starého muže skoro až nepatřičným. Tiamaka namáhalo i jen sedět na přídi, kde zabalen do deky vo-lal, drkotaje zuby, instrukce na zád'. Podle něj se už dostali téměř na severní okraj Wranu - jenže totéž tvrdil již před mnoha dny, a nyní měl v očích podivný skelný výraz. Miriamele i Isgrimmur dělali, co mohli, aby nedávali najevo obavy. Cadrach, který se již několikrát s vévodou div nepustil do křížku, se o jejich šancích, že by kdy našli cestu, vyjadřoval s nezakrývaným výsměchem. Isgrimmur ho konečně okřikl, že jestli vykne ještě jedinou pesimistickou předpověď, hodí ho přes palubu, takže pokud bude chtít pokračovat v cestě, bude muset plavat. Mnich zanechal špičkování, ale pohledy, které vrhal na vévo-du, když se k němu Isgrimmur obrátil zády, Miriamele na náladě nijak nepřidaly.

Bylo jí jasné, že je Wran zmáhá. Rozhodně to není místo, kde by mohli žít lidé - určitě ne suchozemci.

"Tamhle by to mělo stačit," řekla. Udělala ještě pár neobratných kroků; pod podrážkami jí čvachtalo mazlavé bláto.

"Když myslíš, paní," zamumlal Cadrach.

Poodešli kousek od tábora, aby zakopali zbytky jídla, převážně rybí kosti, šupiny a pecky z ovoce. Během dlouhého putování se jim nejednou stalo, že zvědavé wranské opice přišly pátrat po odpadcích, i když některý z cestovatelů zůstal vzhůru a hlídal. Při poslední příleži-tosti, kdy zapomněli odnést zbytky alespoň pár desítek kroků od tábo-řiště, strávili s ukřičenými opicemi, které se hlasitě přely o nejšťavna-tější kousky, celou noc.

"Tak do toho, Cadrachu," pobídla ho příkře. "Vykopej díru."

Hodil po ní pohledem, pak se sehnul a začal odhrabovat vlhkou hlínu. Každým záběrem naostřeného rákosového stvolu vyhazoval na povrch i tenké, bílé tvorečky, jež se ve světle pochodně leskli. Když byl hotov, Miriamele do jamky hodila zbytky zabalené v listí a Cad-rach je zahrnul vykopanou zemínou. Pak se otočil a pustil se zpátky k ohni. "Cadrachu."

Pomalu se obrátil. "Ano, princezno?"

Přikročila k němu. "Já... mrzí mě, co ti Isgrimmur řekl. Tam u hnízda." Bezmocně zdvihla ruce. "Měl starosti a někdy mluví bez rozmyslu. Ale je to dobrý člověk."

Cadrach nehnul ani brvou. Jako by své myšlenky zakryl závěsem; jeho oči zůstávaly bez výrazu. "Ach, ano. Dobrý člověk. Takových je málo."

Miriamele potřásla hlavou. "To není omluva, já vím. Ale, Cadra-chu, určitě chápeš, proč byl tak rozčilený."

"Jistě. Velmi dobře to chápu. Žiju se sebou již hezky dlouho, paní - jak bych mohl vinit jiné, že se cítí stejně. Někoho, kdo ani neví to, co vím já."

"Zatraceně," vyjela na něj. "Musíš se pořád takhle chovat? Copak tě nenávidím? Necítím k tobě žádný odpor, i když jsme si už vzájem-ně způsobili spoustu nesnází!"

Chvíli na ni hleděla zdálo se, že bojuje s vlastními pocity. "Ne, má paní. Chovala ses ke mně líp, než si zasloužím."

Nechtěla se s ním přit. "A vůbec ti nedávám za vinu, žeš nechť jít do hnízda!"

Pomalů zavrtěl hlavou. "Ne, paní. Nedával by mi ji nikdo, do-konce ani vévoda, kdyby věděl..."

"Věděl co?" otázala se ostře. "Co se ti to stalo, Cadrachu? Ještě něco, kromě toho, co jsi mi pověděl o Pryratovi - a o té knize?"

Mnich sevřel ústa. "Nechci o tom mluvit."

"Ach, milosrdná Elysie," povzddechla si znechuceně. Přistoupila k němu, natáhla se a uchopila jej za ruku. Cadrach sebou trhl a pokusil se vymanit, ale držela ho pevně. "Poslouchej mě. Jestli budeš nenávidět sám sebe, budou tě nenávidět i druzí. To ví i malé dítě, a ty jsi vzdělaný muž."

"A když někdo nenávidí už jako dítě," odsekl, "začne to dítě po-stupně nenávidět samo sebe."

Nerozuměla. "Prosím, Cadrachu. Musíš odpustit, a musíš začít u sebe. Nesnesu, aby mému příteli někdo ubližoval, i kdyby si to dělal sám."

Sevření, z něhož se mnich snažil celou dobu vyprostit, polevilo. "Příteli?" řekl chraptivě.

"Příteli." Miriamele mu stiskla ruku a pak ji pustila. Cadrach o krok ustoupil, ale dál nešel. "Teď se k sobě musíme chovat laskavě, dokud se nedostaneme k Jošuvovi, nebo se všichni zblázníme."

"Dostaneme k Jošuvovi..." Mnich slova bezděčně opakoval. Náhle byl kdesi daleko.

"Samozřejmě." Miriamele se vydala k táboru, ale ještě jednou se zastavila. "Cadrachu?"

Chvilí neodpovídal. "Co?"

"Ty víš, jak kouzlit, víd?" Když mlčel, pokračovala. "Chci říct, že o kouzlech víš spoustu věcí - to už jsi ukázal. Ale myslím si, že ve skutečnosti také víš, jak je provádět."

"O čem to mluvíš?" Znělo to podrážděně, ale v jeho slovech se skrýval i strach. "Jestli myslíš ty ohnivé střely, tak na tom nebylo a, ani zbla kouzel. V Perdrinu na to přišli už dávno, i když je vyráběli z jiného oleje. Používali je v námořních bitvách..."

"Ano, to bylo chytré. Ale je tu i něco jiného, a ty to víš. Proč bys jinak studoval takové věci jako... jako tu knihu. A já vím vše o dokto-ru Morgensovi, takže pokud jsi byl členem jeho - jak jsi to říkal? Svitkové bratrstvo...?"

Cadrach udělal hněvivý posunek. "Umění, má paní, není nějaký pytel kouzelnických triků. Je to způsob chápání věcí, vidění běhu svě-ta, tak jako stavitel chápe páku nebo nakloněnou rovinu."

"Tak vidíš! Víš o tom!"

"Já ,nekouzlím,' " pravil rozhodně. "Jednou nebo dvakrát jsem použil znalosti, získané studiem, které jsem podstoupil." Navzdory upřímnému tónu se jí nedíval do očí. "Ale to není přesně to, co ty po-kládáš za kouzla."

"Ale stejně," nedala se Miriamele, "pomysli na pomoc, jakou bys mohl prokázat Jošuvovi. Morgenes je mrtvý. Kdo jiný by mohl princovi poradit ohledně Pryrata?"

Nyní Cadrach vzhledl. Vypadal vyděšeně, jako toulavý pes, za-hnaný do kouta. "Pryrata?" Dutě se zasmál. "Myslíš, že bych byl proti Pryratovi něco platný? A on přitom je jen pranepatrnou částíčkou svě-ta, který proti vám stojí."

"Tím spíš!" Miriamele se opět natáhla po jeho ruce, ale mnich ucukl. "Jošua potřebuje pomoc, Cadrachu. Jestli se bojíš Pryrata, ne-děš tě svět, který stvoří, nebude-li on i Král bouří poražen?"

Při vyřčení toho strašného jména se v dáli ozval tlumený zvuk hromu. Miriamele se polekaně rozhlédla, jako by je odkudsi mohl pozorovat nějaký obrovský, temný tvor. Když opět pohlédla na Cad-racha, mnich rychle klopýtal bahnem do tábora.

"Cadrachu!"

"Už dost," zvolal. Se skloněnou hlavou zmizel v porostu. Slyšela jej, jak při brodění zrádným bahnem kleje.

Šla za ním do tábořiště, Cadrach ta,m ale odmítal všechny snahy o zapředení hovoru. Hubovala se, že řekla něco nevhodného právě ve chvíli, kdy už ho skoro měla. Jaký to jen je poblázněný, zkroušený muž! Rovněž ji dopalovalo, že se ho v zápalu hovoru zapomněla ze-ptat na Pryrata, na myšlenku, která se jí onehdy vybavila - bylo to něco o jejím otci, o smrti a o Pryratovi a Nissesově knize. Pořád jí to připadalo důležité, může ale trvat dlouho, než na to opět zavede řeč.

Ačkoliv bylo teplo, Miriamele se před ulehnutím zabalila do pláš-tě. Spánek však nepřicházel. Půlku noci probděla, naslouchajíc nepřetržitě, podivné hudbě močálů. Také se musela vyrovnat s neustálým obtěžováním poletujícího hmyzu, ale mouchy, ať byly sebenepříjem-nější, nebyly ničím ve srovnání s jejími podrážděnými, neklidnými myšlenkami.

Následující den přinesl k Miriamelině překvapení i radosti výraz-nou změnu okolní krajiny.

Stromy již nerostly tak hustě a tu a tam člun vyklouzl z dusného pralesa na široké, mělké laguny, připomínající zrcadla, zčeřená leh-kým vánkem a obklopená lesem vysoké trávy.

Tiamaka jejich postup viditelně potěšil a prohlásil, že okraj Wra-nu už není daleko. Blížící se vysvobození mu však nevyléčilo slabost a horečku. Většinu dopoledne strávil neklidným spánkem, z něhož se čas od času prudce budil s nesrozumitelným brebentěním, a vzpama-továval se teprve po chvíli.

Pozdě odpoledne mu horečka ještě stoupla a jeho stav se zhoršil do té míry, že blouznil víceméně nepřetržitě, s pouhými kratičkými okamžiky bdělosti. Během jedné takové chvíle se mu hlava rozjasnila natolik, že se mohl sám sobě stát lékárníkem. Požádal Miriamele, aby mu natrhala hrst bylin. Některé rostly přímo na břehu - kvetoucí tráva jménem čiperník a plazivá rostlina s oválnými listy, jejíž jméno si ve své slabosti nedokázal vybavit.

"A žlutobýl také," šeptal Tiamak a zrychleně oddychoval. Vypa-dal hrozně, oči měl zarudlé, kůži lesklou potem.

Miriamele se snažila, aby se jí při drčení bylin na plochem kameni netřásl ruce. "Žlutobýl, k urychlení účinků," mumlal.

"Který to je?" zeptala se. "Roste tady?"

"Ne, Ale to nevadí." Tiamak se pokusil usmát, bylo to však pro něj příliš namáhavé. Místo toho stiskl zuby a slabě zasténal. "Mám ho trochu ve vaku." Hlavou ukázal k pytlí, který si vzal z Hájové osady a který nyní obsahoval celý

jeho majetek, jež si tak urputně hlídal.

"Cadrachu, podíval by ses?" zavolala. "Bojím se, abych nerozsy-pala to, co tu už mám."

Mnich seděl u nohou Camarisovi, který loď odpichoval. Neo-chotně se zdvihl a přešel přes kolébající se člun; Isgrimmurovi se vy-hnul bez jediného pohledu. Klekl si a začal zkoumat obsah vaku.

"Žlutobýl."

"Ano, slyšel jsem, paní," přikývl mnich se slabým názvukem sta-rého, posměšného tónu. "Bylina. A také vím, že bude žlutá... díky svým mnohaletým studiím." Něco nahmatal a zarazil se. Přimhouřil oči a z pytle vytáhl balíček, omotaný listy a svázaný šlahouny. Část obalu již uschla a oddrolila se. Miriamele uvnitř zahlédla cosi bílého. "Co to je?"

Cadrach nadzdvihl obal. "Velmi starý pergamen..." začal.

"Ne, ty ďáble! Ty čaroději!"

Hlasitý výkřik Miriamele tak vyděsil, že upustila kámen, který používala jako paličku; bolestivě ji udeřil do nohy a s hlasitým zadu-něním dopadl na dno loďky. Tiamak se s vytřeštěnými očima pokoušel posadit.

"Nedostaneš to!" křičel. V koutcích úst se mu leskly sliny. "Vě-děl jsem, že se toho budeš chtít zmocnit!"

"Blouzní horečkou!" Isgrimmur vypadal vystrašeně. "Ať nepře-vrhne loď."

"To je jenom Cadrach, Tiamaku," tišila ho Miriamele, ale i ona byla poděšená mužikovým nenávisným výrazem.

"Jenom se pokouší najít žlutobýl."

"Já vím, kdo to je," zavrčel Tiamak. "A také vím, co je zač a co chce. Proklínám tě, ďábelský mnichu! Čekal jsi, až onemocním, abys mi pergamen ukradl! Nedostaneš ho! Je můj! Koupil jsem ho za vlast-ní mince!"

"Vrať to zpátky, Cadrachu," nabádala mnicha Miriamele. "Snad ho to uklidní."

Cadrach, jehož polekaný výraz se změnil v neklid, vsunul pomalu balíček do vaku, a ten potom podal Miriamele.

"Tumáš." Hlas měl opět podivně bezbarvý. "Najdi, co potřebuje. Mně se nedá věřit."

"Ale Cadrachu," namítla, "nechovej se jako blázen. Tiamak je nemocný. Neví, co říká."

"Ale vím." Wranňanovy rozšířené oči stále spočívaly na mnichovi. "Prozradil se. Tehdy jsem poznal, že po tom pase."

"Pro lásku Aedonovu," zavrčel Isgrimmur znechuceně. "Dejte mu něco, ať usne. I já jsem poznal, že se mnich nepokoušel nic ukrást."

"I ty, Rimmeřane?" zamumlal Cadrach, ovšem bez známek ob-vyklé kousavosti. V mnichově hlase se spíš ozývalo cosi jako bezna-děj a ještě něco - jakýsi podtón, který Miriamele nedokázala určit.

Zmatená a ustaraná se pustila do hledání Tiamakova žlutobýlu. Wranňan na mnicha dál vrhal pohledy jako vyplašená sojka, která zjistila, že jí kolem hnízda slídí straka.

Miriamele se domnívala, že celý incident vznikl jako důsledek Tiamakovy nemoci, ale v noci se náhle probudila - tábořiště si zbudo-vali na jedné písečné kose - a spatřila Cadracha - na kterého připadla první hlídka - jak prohrabuje Tiamakův vak.

"Co to děláš?!" Několika rychlými kroky přeběhla tábor. I v hně-vu dokázala mluvit potichu, aby nevzbudila zbytek družiny. Nedoká-zala se zbavit pocitu, že za Cadracha je zodpovědná ona a že pokud to jde, druzí by do toho neměli být zatahováni.

"Nic," zamumlal mnich, ale provinilá tvář ho prozradila. Miria-mele se natáhla k vaku a uchopila jeho ruku i s pergamenem, zabale-ným v listí.

"To jsem si mohla myslet," vydechla hněvivě. "Takže to, co říkal Tiamak, je pravda? Pokoušel ses ukrást mu jeho majetek, teď, když je slabý na to, aby si jej mohl chránit?"

Cadrach se na ni obořil jako raněné zvíře. "Nejsi o nic lepší než druzí, se všemi svými řečmi o přátelství! Při první příležitosti se ke mně otočíš zády jako Isgrimmur."

Jeho slova ji zabořila, ale pořád s ní cloumal vztek, že ho přistih-la při něčem tak podlém, poté, co mu začala důvěřovat.

"Neodpověděl jsi mi na otázku."

"Jsi blázen," zasyčel. "Kdybych mu chtěl něco ukrást, proč bych čekal, až ho zachráníte z toho hnízda?!" Vytáhl ruku i s její z vaku, uchopil balíček a vrazil ji ho do dlaně. "Na! Jenom mě zajímalo, co by to mohlo být a proč byl najednou tak goirach... proč se tak vztekal. Nikdy předtím jsem ten balíček neviděl - ani jsem nevěděl, že něco takového má! Jen si ho nechej, princezno. Drž ho v bezpečí před tako-vými špinavými zlodějíčky, jako jsem já!"

"Vždyť ses ho mohl zeptat," namítla. Teď, když trochu vy-chladla, jí bylo hanba, což ji zlobilo. "A ne plížit se tady, když všichni spí."

"Jistě, zeptat se ho! Však jsi viděla, jak laskavě se na mě díval, když jsem se toho jenom dotkl! Máš nějakou představu, co to může být, tvrdohlavá paní? Ano?"

"Ne. A ani nebudu, dokud mi to Tiamak neřekne." Nejistě se po-dívala na válcovitý předmět. Věděla, že za jiných okolností by byla první, kdo by se pokoušel dozvědět se, co to Wranňan tak urputně chrání. Nyní si svou panovačností připravila past, a navíc ještě mnicha urazila. "Nechám to u sebe a nepodívám se na to," řekla pomalu. "Až se Tiamak uzdraví, požádám ho, aby nám to ukázal."

Cadrach si ji dlouze prohlížel. Jeho měsícem zalitá tvář, orámo-vaná narudlou září dohasínajících uhlíků, vypadala téměř strašidelně. "Dobře, má paní," zašeptal. Měla pocit, že jeho hlas ztvrdl jako led. "Dobře. Chraň to před rukama zlodějů, jak nejlépe dovedeš." Otočil se a odešel ke svému plášti a odtáhl ho na okraj písku, daleko od ostat-ních. "Máš teď hlídku, princezno Miriamele. Dávej pozor, aby se ne-přiblížil žádný zlý člověk. Já jdu spát." Lehl si a proměnil se v další nezřetelný stín.

Miriamele seděla a naslouchala zvukům nočního močálu. Třebaže mnich už nepromluvil, téměř hmatatelně cítila jeho bdící přítomnost. Na povrch opět vyplulo něco rozbolavělého a palčivého, co se mu během posledních několika týdnů dařilo skrývat. Domnívala se, že se toho snad zbavil za noci na Firanoské zátoce, kdy se jí vyzpovídal. Nyní Miriamele

zjistila, že lituje, že se dnes v noci probudila, že ne-spala až do rána, v němž by vše opět vypadalo bezpečné a obyčejné. Konečně nechali Wran za sebou. Nedošlo k tomu překročením nějaké ostré hranice, ale postupným ubýváním stromů a zužováním plavebních kanálů. Nakonec se ocitli na otevřené pláni, porostlé nízkými křovinami a protkané potůčky. Svět se opět roztáhl do šířky, od obzoru k obzoru. Už si tak zvykla na zúžený výhled, že jí tolik prostoru téměř vadilo. Poslední výběžky Wranu byly svým způsobem nejzrádnější, proto že museli přenášet loď přes suchou zem častěji než předtím. Isgrim-nur jednou zapadl až po pás do tekutého písku a zachránily ho pouze spojené síly Camarise a Miriamele.

Před nimi se prostíral Luční Thrithing, rozlehlá krajina nízkých pahorků, kromě všudypřítomné trávy chudá na vegetaci. Stromy rostly na svazích, a až na pár borových hájů to byla spíše vyšší křoviska. Ve světle končícího odpoledne vypadal kraj opuštěně jako místo, kde by nemohli dobrovolně žít lidé ani mnoho zvířet.

Tiamak je převedl za hranici území, které znal, takže teď už na-cházeli toky natolik široké, aby se po nich dalo plout, jen s obtížemi. Když se poslední kanál příliš zúžil, vylezli ze člunu a chvíli stáli mlčky, s límcí ohrnutými proti chladnému větru.

"Vypadá to, že je čas jít po svých." Isgrimnur hleděl přes divočí-nu k severu. "Tohle je Luční Thrithing, takže tu bude alespoň pitná voda, zvlášť po tom, jaké panovalo počasí."

"Ale co s Tiamakem?" zeptala se Miriamele. Nápoj, který Wran-ňanovi připravila, mu skutečně pomohl, žádný zázračný lék to ale ne-byl: i když se už dokázal postavit na nohy, byl slabý a neměl zdravou barvu.

Isgrimnur pokrčil rameny. "Nevím. Možná můžeme pár dní po-čkat, až se trochu sebere, ale nechce se mi tu čekat déle, než musíme. Třeba bychom mohli udělat něco jako nosítka."

Camaris se náhle sklonil a zasunul své dlouhé ruce Tiamakovi do podpaží; ten jenom vyjekl překvapením. Bez nejmenšího úsilí stařec Tiamaka zdvihl a vysadil si jej na ramena. Wran-ňan roztáhl nohy a uvelebil se Camarisovi za krkem jako dítě, které jede "na koni."

Vévoda se zazubil. "Tady máš odpověď. Nevím, jak daleko ho unese, ale snad aspoň tak dlouho, než najdeme nějaký úkryt. To by bylo výborné."

Vyložili z lodi veškerý majetek a sbalili jej do několika plátěných vaků, které si přivezli z Hájové osady. Tiamak si vzal svůj pytel a třímal ho ve volné ruce. Od nedorozumění na lodi se o vaku a jeho obsahu nezmínil, a Miriamele ještě nepocítila potřebu vyptávat se.

S větší lítostí, než čekala, dala tiché sbohem loďce a všichni se vydali do krajiny Lučního Thrithingu.

Ukázalo se, že Camaris nemá s nesením Tiamaka nejmenší problémy. I když se zastavoval k odpočinku spolu s ostatními a přes roz-bahněné úseky, na něž ještě narazili, se pohyboval velmi pomalu, udržoval stejné tempo jako zbytek skupiny bez výrazných známek únavy. Miriamele se chvílemi přistihla, jak na něj užasle zírá. Pokud tohle dokáže jako stařec, jaké podivuhodné výkony musel podávat v rozpu-ku mládí? Stačilo to k tomu, aby uvěřila, že i ty nejdivočejší legendy se mohou zakládat na pravdě.

Třebaže si Camaris nijak nestěžoval, Isgrimnur trval na tom, že poslední hodinu před západem slunce ponese Tiamaka sám. Když se konečně zastavili, aby si zřídili tábořiště, vévoda zhluboka oddychoval a vypadalo to, že svého rozhodnutí téměř lituje.

Tábor dokončili ještě za světla, na mýtině mezi shlukem zakrs-lých stromů, a s pomocí suchého dřeva zapálili oheň. Sníh, pokrývající větší část severu, v Jezerním Thrithingu zřejmě nevydržel, ale po západu slunce se značně ochladilo, takže se všichni choulili kolem ohně. Miriamele byla náhle vděčná, že se nezbavila svého potrhaného a špinavého mnišského roucha.

Ve větvích nad jejich hlavami se proháněl kousavý vítr. Oproti Wranu, kde je ze všech stran obklopovala džungle, měli nyní pocit, že jsou až příliš na očích; alespoň ale leželi na suché zemi. Miriamele si říkala, že už jen za to by měla být vděčná.

Tiamak se další den cítil lépe a dokázal skoro celé dopoledne jít sám, teprve potom si jej Camaris opět vysadil na své široké ramena. Isgrimnur, konečně venku z dusivých, matoucích bažin, vypadal opět jako dřív, propěpřoval si písňe pochybné úrovně - Miriamele se bavi-la tím, že počítala, kolik slok dokončí, než se zarazí a požádá ji o prominutí - a k lepšímu dával vojenské historky. Cadrach ovšem stále mlčel. Když byl osloven, odpověděl, k Isgrimnurovi se choval velmi zdvořile, jako by mezi nimi nikdy nepadlo ostřejší slovo; jinak však byl celý den němý jako Camaris. Miriamele se nelíbil jeho prázdný výraz, ale nic z toho, co udělala nebo řekla, jej z jeho odtazitého stavu nevyvedlo, takže to nakonec vzdala.

Zarostlou nížinu Wranu nechali dávno za sebou: i z těch nejvyšších pahorků nebylo na jižním obzoru vidět víc než tmavou šmouhu. Když rozbili tábor v dalším hájku, Miriamele zauvažovala, jakou vzdálenost již ušli - a hlavně, jak dlouhá cesta je ještě čeká.

"Jak daleko budeme muset jít?" zeptala se Isgrimnura, když se dělili o misku polévky, uvařené ze sušené ryby, která jim zůstala ještě z Hájové osady. "Máš nějakou představu?"

Zavrtěl hlavou. "Nevím to jistě, má paní. Víc než padesát mil, možná šedesát nebo sedmdesát. Velmi dlouhý výlet, obávám se."

Zatvářila se ustaraně. "To nám může trvat celé týdny."

"Co jiného nám zbývá?" a usmál se. "V každém případě jsme na tom líp než dřív - a máme to k Jošuvovi blíž."

Miriamele pocítila osten strachu. "Jestli tam opravdu je."

"Je tam, neboj se, holčičko." Isgrimnur jí stiskl ruku. "To nejhorší máme za sebou."

Těsně před úsvitem Miriamele něco vzbudilo. Měla sotva čas trochu se vzpamatovat, když ji uchopila nějaká ruka a neurvale ji zdvih-la. Čísi vítězný hlas zavolal rychlou nabbanštinou.

"Tady je. Oblečená jako mnich, pane, jak jsi říkal."

Obklopil je asi tucet mužů na koních, někteří třímali pochodně. Isgrimnur seděl na zemi, kopí jednoho z jezdců přitisknuté k hrdlu, a zasténal.

"To byla moje hlídka!" vyrazil hořce. "Moje hlídka..."

Muž, jenž držel Miriamelinu paži, ji odtáhl pár kroků směrem k jednomu jezdcí, vysokému muži v objemné kápi. V šedém světle roz-břesku mu nebylo vidět do tváře. Cítila, jak ji sevřel mrazivý strach.

"Tak," pravil jezdec westerlingštinou s cizím přízvukem. "Tak." I přes podivné šišlání zněl jeho hlas samolibě.

Miriamelin strach přehlušil nával hněvu. "Stáhni si kápi, pane. Nemusíš se mnou hrát žádnou hru."

"Opravdu?" Jezdec zdvihl ruku. "Toužíš spatřit, co jsi provedla?" Shodil kapuci širokým gestem potulného herce.

"Jsem pořád tak krás-ný, jak mě pamatuješ?" Byl to Aspitis.

Miriamele, navzdory tomu, že ji její strážce držel, o krok ustoupi-la. Z tváře knížete, jež bývala tak krásná a jež ji pronásledovala ve snech, zbyla zničená troska. Jemný nos se proměnil v chuchvalec ma-sa, shrnutý na stranu jako hrouda hlíny. Levý jařmový oblouk měl zlomený a vmáčkly dovnitř jako vaječnou skořápku, takže ve světle pochodní vypadal jako temný otvor. Kolem očí se pod kůži černala sražená krev a spleť jizev, jako by měl nasazenou masku.

Vlasy ale zůstaly stále nádherné, stále zlaté.

Miriamele polkla. "Už jsem viděla horší," hlesla tiše.

Polovina Aspitova obličej se zkroutila v úšklebku, objevily se pahýly zubů. "To rád slyším, má sladká paní Miriamele, protože se vedle ní budeš probouzet po zbytek života. Spoutejte ji!"

"Ne!" vykřikl Cadrach a vyskočil ze svého lože ve stínu. Vzápětí se do stromu vedle jeho hlavy zabodl šíp.

"Jestli se hne, zabte ho," přikázal Aspitis chladně. "Možná bych tě měl nechat zabít tak jako tak - jsi zodpovědný za to, co se stalo s mou lodí, stejně jako ona." Pomalu zavrtěl hlavou, vychutnáváje si okamžik svého triumfu. "Ach, jste takoví blázni, princezno, ty i tvůj mnich. Když jste zmizeli ve Wranu, co jste si mysleli? Že vás nechám pláchnout? Že zapomenu, co jste mi provedli?" Naklonil se a upřel na ni krví podlité oči. "Kam jít byste mohli jít než na sever, zpátky za přáteli? Ale zapomněla's, princezno, že tohle je moje léno." Uchechtl se. "Můj hrad na jezeru Eadne je sotva pár mil odtud. Pročesával jsem okolní kopce a hledal jsem tě celé dny. Věděl jsem, že se objevíš."

Zmocnila se jí malátnost. "Jak ses dostal z lodi?"

Aspitův zkřivený škleb vypadal příšerně. "Je pravda, že mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, co se děje, ale jakmile jste zmizeli a mí muži mě našli, zabil jsem tu zrádnou Niskie - Aedon ji zatrat! Už do-hrála svou pekelnou hru. Ani se nesnažila utéct. Pak se zbytek kilp vrátil do moře - pochybuji, že by měly odvahu zaútočit bez kouzel té mořské čarodějnice. Zbylo mi dost mužů, abychom odveslovali s mým nebohým Oblakem Eadne na Spenit." Pleskl se dlaněmi do ste-hen. "To stačí. Jsi opět má. Nech si své otázky na později, až se mi bude chtít odpovídat."

Miriamele, plná žalu nad osudem Gan Itai, vyrazila k němu a stáhla vojáka, který ji držel, o krok dopředu.

"Bůh tě ztrestej! Co jsi to za člověka? To jsi rytíř? Se všemi těmi řečmi o padesáti vznešených rodinách Nabbanu..."

"A co ty, králova dcera, která se mi dobrovolně oddala - kdopak mě dostal do tvé postele? Jsi tak bezúhonná a čistá?" Bylo jí stydno, že to slyší i Isgrimnur s ostatními, ale vzápětí ji zalil jakýsi průzračný hněv, který jí pročistil myšlenky. Odplivla si. "Budeš se o mě bít?" zeptala se. "Tady, před svými i mými lidmi? Nebo si mě ukradneš jako podlý zloděj, jak ses o to pokusil již před-tím - svým lhaním a násilím vůči hostům?"

Kníže přimhouřil oči. "Bít se o tebe? Co je to za nesmysl? Proč bych měl? Jsi moje, tak jako tak."

"Nikdy tvoje nebudu," prohlásila, jak nejpyšněji dovedla. "Nevy-rovnáš se ani Thrithingňanům, kteří o právo na nevěstu bojují."

"Bojovat, bít se, co je to za trik?" zasyčel Aspitis. "Kdo by měl za tebe bojovat? Jeden z těch starců? Mnich? Ten chlapeček z močálů?"

Miriamele na chvíli zavřela oči a snažila se potlačit zuřivost. Byl odporný, ale v tuto chvíli se nesměla nechat unést emocemi. "Kdokoliv v tomto táboře tě porazí, Aspite. Nejsi muž." Rozhlédla se, aby se ujistila, že ji všichni vojáci knížete sledují. "Jsi zloděj žen, ale muž nejsi."

Aspitův meč s jílcem tepaným do tvaru mořského orla vyjel se zasyčením z pochvy. Zastavil se. "Ne, prohlédl jsem tvou hru, prin-cezno. Jsi chytrá. Myslíš, že když mě rozzuříš, na místě tě zabiju." Zasmál se. "Když si pomyslím, že existuje žena, která by raději byla mrtvá, než by se provdala za knížete z Eadny." Zdvihl ruku a přejel si po rozbité tváři. "Ty jsi to navíc odmítala ještě dřív, než jsi mi proved-la tohle." Držel meč v ruce; špička jí kroužila sotva loket od krku. "Ne, já vím, jaký trest na tebe bude platit - svatba. Na mém hradě stojí věž, a ta tě dobře pohlídá. Během první hodiny budeš znát na-zpaměť každý kámen. Představ si, jak ti bude po pár letech."

Miriamele zdvihla bradu. "Takže ty se o mne bít nebudeš."

Aspitis udeřil pěstí do stehna. "Dost! Už mě tvé žerty nebaví!"

"Slyšíte?" Miriamele se otočila ke zbytku Aspitovy skupiny, kte-rá bez hnutí vyčkávala. "Váš pán je zbabělec."

"Ticho!" okřikl ji Aspitis. "Osobně tě zmrskám."

"Porazí tě i tenhle stařec," a ukázala na Camarise. Starý rytíř se-děl na zemi, zabalený do své pokrývky, a vše pozoroval. Od okamži-ku, kdy přijel Aspitis se svými vojáky, se ani nepohnul. "Isgrimnure," zavolala, "dej tomu starci svůj meč."

"Princezno..." Isgrimnur měl obavami ochraptělý hlas. "Nech mě..."

"Udělej to! Ať muži knížete vidí, jak jejich vládce rozseká na ku-sy sešlý stařík. Pak poznají, proč musel ženy pouze krást."

Isgrimnur, pozorně sleduje přihlížející vojáky, vytáhl zpod vaků Kvalnir. Přezky na opasku zacinkaly, když meč přisunul po zemi ke Camarisovi. V tu chvíli to byl jediný zvuk.

"Pane?" ozval se voják, který držel Miriamele. "Co...?"

"Mlč," umlčel jej Aspitis a sesedl. Došel k Miriamele, sevřel jí rukou tváře a upřeně se na ni zahleděl. Pak, dřív než mohla reagovat, se náhle předklonil a políbil ji rozbitými rty. "Zažijeme mnoho zají-mavých nocí." Obrátil se ke Camarisovi. "No tak, vezmi si to, ať tě můžu zabít. Pak se vypořádám i s ostatními. Ale dovolím vám, abyste se bránili nebo utíkali, jak budete chtít." Ohlédl se na Miriamele. "Na-konec, jsem přece šlechtic."

Camaris hleděl na meč, jako by to byl had.

"Vezmi si ho," naléhala Miriamele.

Milosrdná Elysie, pomyslela si zoufale, co když ho odmítne? Co když si ho nakonec nevezme?

"Pro lásku Boží, člověče, vezmi si ho," křikl Isgrimmur. Stařec se na něj podíval, sehnul se a uchopil pás s mečem.

Vytáhl Kvalnir a pochvu nechal sklouznout na zem. Držel zbraň volně, skoro neochot-ně.

"Matra sá Duos," zahučel Aspitis znechuceně, "ani neví, jak ho chytit." Rozepnul si pásek a nechal plášť spadnout na zem. Pod ním měl žlutošedý šat, lemovaný černě. Postoupil ke Camarisovi, který se zmateně rozhlížel. "Zabiju ho rychle, Miriamele," prohlásil. "To ty jsi ta krutá, když nutíš ubohého starce bojovat." Zdvihl vlastní zbraň, která se zaleskla ve světle ranní oblohy, a švihl po Camarisově ne-chráněném krku.

Kvalnir se toporně vztyčil a Aspitova čepel odskočila. Kníže s podrážděným zavrčením udeřil znovu. Opět se ozval kovový třesk a meč knížete se odrazil. Miriamele zaslechla překvapeně zabručení svého strážce.

"Vidíte!" vykřikla a zasmála se, byť? žádné veselí necítila. "Váš zbabělý kníže nedokáže přemoci ani starce nad hrobem."

Aspitis zaútočil prudčeji. Camaris, který se pohyboval skoro jako náměsíčník, před sebou mával Kvalnirem ve zdánlivě pomalých ob-loucích. Odrazil další dobře mířené výpady.

"Vidím, že váš stařec už meč v ruce držel." Kníže již byl trochu udýchaný. "To je dobře. Nebudu mít pocit, že jsem musel zabít někoho-ho, kdo se neumí bránit."

"Zaútoč!" křikla Miriamele, ale Camaris na ni nedbal. Jeho po-hyby však získaly na plavnosti; jak se prastaré reflexy probouzely z dlouhého spánku, bránil se mnohem obratněji, zastavoval každý úder a rozprostřel před sebou ocelovou síť, kterou Aspitis nedokázal pro-niknout.

Boj začal být smrtelně vážný. Bylo jasné, že kníže je vynikající šermíř. Rychle pochopil, že jeho protivník také není jen tak někdo. Přestal bezhlavě útočit, promýšlel strategii, ale docela určitě se nechtěl vzdát. Ovládlo jej cosi, co mohla být pýcha nebo snad i nějaké nižší pudy. Camaris však vypadal, že bojuje jenom z donucení. Miriamele několikrát zaznamenala chvilky, kdy by mohl podniknout protivýpad, ale neudělal to - pouze čekal, až soupeř vyrazí znovu.

Aspitis naznačil výpad na jednu stranu a pak prudce bodl do ne-chráněného místa, ale Kvalnir tam na něj opět čekal a odrazil ho. As-pitis švihl po starcových nohách, ale Camaris uhnul bez viditelného spěchu, neustále udržuje pevný postoj, s rameny v jedné rovině i ve chvíli, kdy se vyhýbal ráně. Připomínal vodu, odtékající do otevřené-ho prostoru, poddajnou, ale neporušitelnou, zachycoval každý Aspitův úder, který odvracel nahoru nebo dolů, na jednu nebo na druhou stra-nu. Na čele se mu objevily drobné krůpěje potu, ale ve tváři měl klid-ný, trochu lítostivý výraz, jako by musel poslouchat, jak se dva jeho dobří přátelé častují ostrými slovy.

Miriamele připadalo, že souboj trvá již neskutečně dlouho. Přes-tože věděla, že jí srdce buší jako o závod, přece se jí zdálo, že jednot-livé tepy dělí dlouhé okamžiky. Oba muži, kníže s rozbitou tváří i vy-soký, dlouhonohý Camaris, se dostali od skupiny stromů na svah, kroužili kolem sebe mezi keři jako dvě mýry kolem svíce, a jejich čepelě kmítaly na pozadí šedé oblohy. Když kníže podnikl další útok, Camaris stoupl do prohlubně a ztratil rovnováhu; Aspitis toho využil a zasáhl starcovu paži. Objevila se krev. Za Miriamelinými zády se ozvalo Isgrimmurovo bezmocné zaklení. Zásah jako by v Camarisovi něco probudil. Přestože stále ještě neútočil, začal odrážet výpady s větší silou, až se třeskot čepelí rozlé-hal po planinách Lučního Thrithingu. Miriamele se bála, že to stejně nebude stačit, neboť se zdálo, že Camaris i přes svou neuvěřitelnou odolnost začíná umdlávat. Opět klopýtl, a tentokrát se to na žádnou díru svádět nedalo. Aspitis zasadil úder, který po Kvalniru sklouzl, přistál na Camarisově rameni, a zanechal další krvavý šrám. Ale i kní-že toho začínal mít dost: po rychlé výměně, kdy jeho výpady nalézaly pouze soupeřův meč, ustoupil o několik kroků, zhluboka oddechoval a sklonil se až k zemi, jako by se měl zhroutit. Miriamele zahlédla, jak cosi sbírá ze země.

"Camarisi! Pozor!" vykřikla.

Aspitis mrštil starci do tváře hrst prachu a podnikl prudký výpad, kterým chtěl souboj ukončit. Camaris se zapotácel, couvl, ruka mu vylétla k očím. Aspitis už stál u něj... A vzápětí kníže s výkřikem klesl na kolena.

Camarisův delší dosah mu umožnil natáhnout se podél Aspitova meče a zasáhnout soka naplocho do paže, ale čepel se odrazila, pokračo-vala vzhůru a zanechala knížeti dlouhý řez na čele. Aspitis, jehož tvář se v okamžiku pokryla závojem krve, se plazil ke Camarisovi a stále před sebou máchal mečem. Stařec, vytíraje si písek z očí, ustou-pil stranou a udeřil jílce meče knížete do hlavy. Ten padl jako pora-žené dobytče.

Miriamele se vytrhla ze sevření ohromeného vojáka a rozběhla se ze svahu. Camaris sklesl na zem a lapal po dechu.

Vypadal zmoženě a poněkud nešť-astně, jako dítě, kterému uložili příliš těžký úkol. Miria-mele ho rychle přejela pohledem, aby se ujistila, že jeho rány nejsou vážné, z rukou mu sebrala Kvalnir a poklekla vedle Aspita. Kníže dý-chal, třebaže jen slabě. Otočila ho, pohlédla mu do zakrvácené tváře, jež připomínala obličej rozbité panenky... a cosi se v ní zlomilo. Bub-lina nenávisti a strachu, která v ní zůstávala od doby, kdy plula na Oblaku Eadne, bublina, která ještě vyrostla při zjištění, že ji kníže stále ještě pronásleduje, náhle praskla. Náhle jí připadal tak malý. Ne-byl vlastně vůbec důležitý, zbyl z něj jen zbitý, ubohý tvor - nijak se nelišil od pláště, přehozeného přes opěradlo židle, který ji jednou, ještě jako malé dítě, k smrti vyděsil. Přišlo ráno a z démona se stal zase zmačkaný plášť.

Po tváři jí přeběhl slabý úsměv. Přitiskla mu hrot meče k hrdlu.

"Vy, vojáci!" zakřičela na Aspitovy muže. "Chcete vysvětlovat Benigarisovi, jak byl zabit jeho nejlepší přítel?"

Isgrimmur vstal a odstrčil špičku kopí, které na něj mířilo.

"Chcete?" opakovala Miriamele. Nikdo se neozval.

"Tak nám odevzdejte své luky - všechny. A čtyři koně."

"Žádné koně ti nedáme, čarodějnice!" houkl jeden z vojáků roze-zleně.

"Budiž. Pak si odvezete Aspita s proříznutým hrdlem a Benigari-sovi povíte, že to udělal jeden stařec a jedna holka, zatímco vy jste se na to dívali - tedy, pokud se odsud dostanete, a k tomu nás budete mu-set všechny pozabíjet."

"Nevyjednávěj s nimi," vykřikl náhle Cadrach. "Zabij tu stvůru. Zabij ho!"

"Tiše." Miriamele by ráda věděla, jestli se mnich snaží vojáky pře-svědčit, že jejich pánovi hrozí opravdové nebezpečí. Pokud ano, pak byl vskutku dobrým hercem; zněl nesmírně přesvědčivě.

Vojáci po sobě nervózně pokukovali. Isgrimmur využil jejich zmatku a začal jim odebírat luky a šípy. Zavrčel na Cadracha, aby mu pomohl. Několik vojáků jim začalo nadávat a tvářilo se, že se chtějí bránit, ale nikdo z nich neudělal nic, co by zavdalo příčinu k otevřené srážce. Až když na ně Isgrimmur i Cadrach namířili šípy, začali se vztekle dohadovat, Miriamele však viděla, že z nich bojechtivost vy-prchala.

"Čtyři koně," opakovala klidně. "Prokážu vám laskavost a pojedu s mužem, kterého tenhle ubožák," št'ouchla do nehybného Aspita no-hou, "nazval ,chlapečkem z močálů'. Jinak byste nám jich nechali pět."

Po dalším dohadování jim Aspitova družina předala čtyři koně, z nichž předtím sňali sedlové brašny. Jakmile naložili zbylé koně, dva z vojáků zdvihli svého pána ze země a bez velkých cirátů ho přehodili přes sedlo jednoho koně. Vojáci museli jet po dvou a při odjezdu se tvářili značně rozpačitě.

"A jestli to přežije," zavolala za nimi Miriamele, "připomeňte mu, co se vlastně stalo."

Skupina jezdců rychle zmizela mezi pahorky na východě.

Rány byly ošetřeny, noví koně naložení jejich skrovnými zavaza-dly, a po poledni se vydali na další cestu. Miriamele měla zvláštní, bezstarostný pocit, jako by se právě probudila z ošklivého snu a zjistila, že venku je krásný, slunečný den. Camaris už získal svůj obvyklý klid: vůbec nebylo poznat, čím před nedávnem prošel. Cadrach skoro nemluvil, což se nicméně od předchozích dnů nijak nelišilo.

Od bouře na moři a od jejího útěku z lodi zůstával Aspitis v Miri-amenině paměti jako neodbytný stín. Ten byl náhle pryč. Jela zvlně-ným krajem Thrithingu, před ní se kolébal Tiamak, a jí bylo téměř do zpěvu.

Toho odpoledne urazili několik mil. Když zastavili na noc, byl i Isgrimmur ve výborné náladě.

"Teď budeme putovat mnohem rychleji, princezno." Usmíval se pod vousy. Pokud v jeho očích klesla, když Aspitis prozradil její han-bu, nedával to na sobě nijak znát. "U Drorova kladiva, viděla's Cama-rise? Viděla's ho? Jako muž o polovinu mladší."

"Ano." Usmála se. Vévoda byl hodný člověk. "Viděla jsem ho, Isgrimmure. Byl jako stará píseň. Ne, byl lepší."

Ráno ji probudil. Na tváři mu viděla, že něco není v pořádku.

"Něco je s Tiamakem?" Udělal se jí nevolno. Už toho tolik prodělali! Vždyť malému mužíkovi bylo již lépe.

Vévoda zavrtěl hlavou. "Ten mnich. Je pryč."

"Cadrach?" Na to nebyla připravená. Promnul si oči, aby se zce-la probrala. "Jak to myslíš, pryč?"

"Ujel. Vzal si jednoho koně. Nechal nám dopis." Isgrimmur uká-zal na kus látky z Hájové osady, která ležela na zemi poblíž místa, kde spala. Útržek byl zatížen kusem kamenu, aby ho neodnesl čerstvý vítr.

Přestože by v ní mnichův odchod měl zanechat nějakou stopu, necítila nic. Zdvihla kámen a roztáhla proužek bílé látky.

Ano, napsal to on, jeho písmo viděla již dřív. Vypadalo to, že vzkaz napsal ohoře-lým koncem větvičky.

Co mohlo být tak důležité, řekla si, že si našel čas na napsání do-pisu?

Princezno,

stálo tam,

nemohu s vámi za Jošuou. Nepatřím k těm lidem. Vinu neklad' so-bě. Nikdo ke mně nebyl laskavější než ty, i poté, kdy jsi poznala, co jsem zač.

Obávám se, že vše je horší, než si umíš představit, mnohem horší. Byl bych rád, kdybych toho dokázal udělat víc, ale nejsem schopen nikomu pomoci.

Nepodepsal se.

"Co to je to ,vše'?" zeptal se podrážděně Isgrimmur.

Četl ji přes rameno. "Co tím myslíš, ,vše je horší, než si umíš představit'?"

Miriamele bezradně pokrčila rameny. "Kdo ví?" Opět opuštěná, byla její jediná myšlenka.

"Možná toho na něj bylo moc," poznamenal chraplavě. "Ale to není důvod, aby ukradl koně a zmizel."

"Pronásledoval ho strach. Co ho znám. Je těžké žít v neustálém strachu."

"No, slzami kvůli němu plýtvat nebudeme," uzavřel to Isgrimmur. "Máme své starosti."

"Ano," souhlasila Miriamele a složila dopis, "slzami plýtvat ne-budeme."

20. Poutníci a poslové

"Nebyla jsem tu mnoho let," promluvila Aditu. "Mnoho, mnoho let."

Zastavila se a zakroužila prsty v komplikovaném gestu; její stíhlé tělo se zahoupalo jako proutkařova virgule. Simon ji s úžasem a nema-lými obavami pozoroval. Okamžitě vystřízlivěl.

"Neměla bys jít dolů?" zeptal se.

Aditu na něj krátce pohlédla, na rtech jí zahrál úsměv, a pak obrátila zrak zpět k obloze. Popošla několik kroků po tenkém, rozpadajícím se ochozu Pozorovatelný. "Hanba rodu Ročního tance," prohlásila. "Měli jsme se víc snažit to tu udržovat. Bolí mě dívat se, jak se vše bortí."

Simonovi nepřipadalo, že by to znělo kdovíjak smutně. "Geloě tomu tady říká Observatoř," řekl. "Proč?"

"Nevím. Co je to, observatoř? Takové slovo ve tvém jazyce ne-znám."

"Otec Strangyard tvrdí, že to mívali v Nabbanu za časů starých Imperátorů - vysoká budova, ze které se dívali na hvězdy a snažili se poznat, co bude."

Aditu se zasmála a zdvihla jednu nohu do vzduchu, aby si vyzula botu, pak udělala to samé i s druhou, klidně, jako by stála na zemi vedle Simona a ne dvacet loktů nad zemí na úzké kamenné římsě. Bo-ty hodila dolů. S tichým zaduněním dopadly do trávy. "Pak jistě žertuje, i když na tom něco je. Na hvězdy se tu nikdo nedíval, a když, tak stejně jako kdekoli jinde. Toto místo bylo Rhao iye-Sama'an - Hlav-ní Svědek."

"Hlavní Svědek?" Simon by byl radši, kdyby se na kluzké římsě nepohybovala tak rychle. Jednak za ní musel chodit, aby zůstal v do-slechu. A pak... bylo to opravdu nebezpečné, i když jí to tak očividně nepřipadalo. "Co to je?"

"Už víš, co je to Svědek, Simone. Jiriki ti dal své zrcadlo. To zrcadlo je Svědek, a takových zůstalo do současnosti mnoho. Hlavních Svědků bylo jen pár, každý více či méně vázaný na nějaké místo - Tůň tří hloubek v Asu'a, Mluvicí oheň v Hikehikayo, Zelený sloup v Jhiná T'senei - a většina z nich je v troskách nebo se ztratily. Tady na Sesuad'ra to byl velký kámen někde pod zemí, kámen zvaný Oko Zem-ního draka. Zemní drak je další jméno - ve vašem jazyce je těžké ob-jasnit rozdíl mezi nimi - pro Velkého červa, který požírá vlastní ocas," vysvětlovala. "Postavili jsme to tu celé nad tímto kamenem. Ne-byl to tak docela Hlavní svědek - vlastně to nebyl ani Svědek jako takový, ale jeho moc byla taková, že i malý Svědek, jako třeba bratro-vo zrcadlo, by tu byl získal vlastnosti Hlavního Svědka."

Simonovi hlavou vířila různá jména a myšlenky. "Co to znamená, Aditu?" ptal se a snažil se, aby to neznělo nazlobeně. Snažil se, seč to šlo, zůstat klidný a uctivý, jakmile ho začaly opouštět příznaky opilosti. Připadalo mu důležité, aby si všimla, jak za těch pár měsíců, co se neviděli, vyrostl.

"Menší Svědek tě zavede na Stezku snů, ale obvykle ti ukáže pouze ty, které již znáš, nebo ty, kteří tě hledají." Zdvihla levou nohu a zaklonila se, prohnula záda jako luk a vyrovnala rovnováhu. Vypadala jako dívka, která si hrála na nizoučkém plůtku. "Hlavní Svědek, užívaný někým, kdo zná jeho zákonitosti, může pohledět na kohokoli nebo cokoli, a někdy do jiných časů... a na jiná místa."

Simon si bezděky vybavil noční vidinu při své vigili, stejně jako to, co zažil, když sem přinesl Jirikiho zrcadlo. Dupal o tom a přitom sledoval Aditu, jak se zaklání, dokud se dlaněmi nedotkla zvětralého kamene. Vzápětí se její nohy ocitly ve vzduchu a ona zůstala stát na rukou.

"Aditu!" křikl Simon ostře, ale hned se ztišil. "Neměli bychom jít hned teď za Jošuou?"

Znovu se zasmála. Znělo to jako čisté, zvířecí potěšení. "Můj bázlivý Seomane. Ne, není nutné spěchat za Jošuou, jak jsem ti po cestě sem již řekla. Zprávy od mého národa do rána počkají. Dopřej svému princovi klidnou noc. Podle toho, co jsem viděla, mu trochu úlevy od žalu a starostí prospěje." Pomalu se posunovala na rukou. Rozpuštěné vlasy jí splývaly přes obličej jako bílý vodopád. Simon si byl téměř jistý, že Aditu nemůže pořádně vidět. Rozčílovalo jej to.

"Tak proč jsi sem cestovala až z Jao é-Tinukai'i, jestli to není důležité?" Zastavil se. "Aditu! Co to tam děláš? Jestli jsi přišla za Jošuou, tak za ním pojďme!"

"Neříkala jsem, že to není důležité, Seomane," odpověděla. Pořád mluvila tónem, jako by si ho dobírala, ale v hlase se jí zároveň objevil cosi ostřejšího, téměř hněvivého. "Jen jsem usoudila, že bude lepší počkat do zítřka. A to se také stane." Spustila kolena k loktům a cho-didly se opřela vedle dlaní. Pak zdvihla ruce a jediným rychlým pohybem se postavila, jako by se chystala vrhnout se do volného prostoru. "Takže do té doby budu trávit čas, jak to vyhovuje mně, bez ohledu na to, co si může myslet jeden mladý smrtelník."

Simona se to dotklo. "Poslali tě se zprávou pro prince, ale ty tady raději metáš kozelce."

Aditu odpovídala chladně jako mráz. "Kdyby mi dali na vybra-nou, vůbec bych tu nebyla. Byla bych jela s bratrem do Hernystiru."

"A proč jsi nejela?"

"Likimeya si přála něco jiného."

Sklonila se tak rychle, že se Simon nestačil ani leknutím nadech-nout, zachytila se jednou rukou za římsu a zůstala na ní viset. Volnou rukou nalezla další chyt, bosou nohou se opřela o stěnu a druhou hle-dala vhodnou oporu. Zbytek slezla rychle a bez známky úsilí jako ve-verka, sbíhající po kmeni stromu.

"Pojdme dovnitř," vybídla jej.

Simon se zasmál a zlost ho pomalu opouštěla. Vedle Sithy vypadala Observatoř ještě strašidelněji. Zastíněné schodiště spirálovitě obtáčelo válcovitou místnost a vzbuzovalo dojem, že se nacházejí uvnitř nějakého obrovského zvířete. Dlaždice se i ve tmě slabě leskly a vzorce, do nichž byly poskládány, vypadaly jako živé.

Napadla jej zvláštní myšlenka, že Aditu je vlastně skoro stejně nedospělá jako on sám, protože toto město Sithové zbudovali dlouho před jejím narozením. Jiriki mu kdysi řekl, že on i jeho sestra jsou "dětmi Vyhnanství," čemuž Simon porozuměl tak, že se narodili až po pádu Asu'a před pěti stoletími - tedy pro Sithy nijak dlouhou dobou. Simon se však setkal i s Amerasu, a ta přišla do Východního Ardu ještě předtím, než v něm kdokoli postavil jeden kus kamene na dru-hý. A odpovídal-li jeho sen při vigiliích skutečnosti, pak předek Amerasu, Utuk'ku, stála v této budově, když se oba kmeny rozcházely. Pomyslení, že by někdo mohl žít tak dlouho jako První pramáti nebo nornská královna, bylo skoro nepřijemné.

Ale nejhorší bylo, že na rozdíl od Amerasu královna Nornů pořád žije, a pořád vládne velkou mocí... a vůči Simonovi a jeho smrtelné-mu rodu chová jen a jen nenávist.

Toto pomyslení se mu přičilo - o nornské královně vlastně vůbec přemýšlel nerad. Bylo zřejmě snazší pochopit

šileného Inelukiho a jeho divoký vztek než pavoučí trpělivost Utuk'ku, která byla schopná čekat na nějakou nejasnou odvetu - plná vroucí zášti - po tisíc let ne-bo i déle...

"A co jsi říkal válce, Seomane Bělokadeňný?" zeptala se ho Aditu náhle. Během cesty k Observatoři jí už nastínili základní obrysy ne-dávné bitvy.

Přemýšlel. "Bojovali jsme ze všech sil. Bylo to skvělé vítězství. Nečekané."

"Ne, co jsi tomu říkal ty?"

Simon chvíli mlčel. "Bylo to hrozné."

"Ano, to je pravda." Aditu se od něj na kousek vzdálila a zmizela ve stínu u zdi, kam nezasahovalo světlo měsíce. "Je to hrozné."

"Ale vždyť jsi říkala, že jsi chtěla jet s Jirikim do války v Hernystiru."

"Ne, říkala jsem, že jsem chtěla jet s nimi. To není totéž, Seoma-ne. Mohla jsem být dalším jezdcem, dalším lukem, dalším párem očí. Je nás velmi málo, nás, Zida'ya - i když dáme dohromady všechny rody z Jao é-Tinukai'i. Velmi málo. A nikomu z nás se do bitvy ne-chtělo."

"Ale Sithové přece bojovali," namítl Simon. "To vím dobře."

"Jen když jsme se bránili. A jednou nebo dvakrát jsme - jako teď matka a bratr na západě - pomáhali těm, kteří předtím stáli při nás." Mluvila velmi vážně. "Ale i teď jsme se, Seomane, chopili zbraní jen proto, že Hikeda'ya donesli válku až k nám. Vstoupili do našeho do-mova, zabili mého otce a První pramáti a mnoho dalších. Nemysli si, že se do boje se smrtelnými hrneme při prvním máchnutí meče. Je to podivná doba, Seomane - to víš stejně dobře jako já."

Simon vykročil, ale zakopl o kámen. Sehnul se a třel si naražený palec u nohy. "Zatracená práce!" zaklel tiše.

"V noci je tu špatně vidět, Seomane," řekla. "Promiň. Teď pů-jdeme."

Simon nechtěl, aby s ním zacházela jako s chlapcem. "Hned. Nic mi není." Naposledy stiskl palec. "Proč Utuk'ku pomáhá Inelukimu?"

Aditu se vynořila ze stínu a uchopila jeho ruku do chladivých prs-tů. Vypadala ustaraně. "Promluvíme si venku." Vedla jej ke dveřím. Její dlouhé vlasy poletovaly ve větru a hladily ho po tváři. Cítil z nich silnou, ale příjemnou vůni, sladce kořeněnou, jako borová kůra.

Jakmile stáli na otevřeném prostoru, uchopila ho i za druhou ruku a upřela na něj své jasné oči, které jako by ve světle měsíce jantarově zářily. "Tohle určitě není to pravé místo, kde by se měla vyslovovat jejich jména nebo na ně moc myslet," pravila pevně a pak se rošťácky usmála. "Kromě toho, takový nebezpečný smrtelný mladík jako ty by se mnou neměl zůstat na tmavém místě o samotě. Ach, ty pověsti, které se o tobě povídají po celém táboře, Seomane Bělokadeňný."

Trochu ho to podráždilo, ale zase ne tolik. "Ať je to, co je to, nemají ponětí, co povídají."

"Jsi ty ale zvláštní tvor, Seomane." Bez nejmenšího varování se k němu naklonila a políbila ho - žádným krátkým, cudným polibkem, kterým se s ním před několika týdny loučila, ale horkým mileneckým polibkem, z něhož mu po zádech přeběhl záchvěv úžasu. Rty měla chladné a sladké jako okvětní lístky ranní růže.

Mnohem dřív, než by býval chtěl, se Aditu odtáhla. "Té malé holce se líbilo líbat tě, Seomane." Na tváři jí opět hrál dráždivý, ne-stoudný úsměv. "Je to zvláštní dělat něco takového, vid'?"

Simon jen bezradně zavrtěl hlavou.

Aditu ho vzala za paži a pobídla ho k chůzi. Sehnula se pro boty, které odhodila. Kráčeli vlhkou trávou podél zdi Observatoře. Broukala si útržek nějaké melodie a pak promluvila. "Ptal ses, co chce Utuk'ku?"

Simon, zmatený vším, co se přihodilo, neodpověděl.

"To ti nemůžu říci - nikoliv s jistotou. Je to nejstarší tvor v celém Východním Ardu, Seomane, a je více než dvakrát starší než náš druhý nejstarší. Bud' si jistý, že její způsoby jsou zvláštní, nepochopitelné pro každého, snad kromě První pramáti. Ale mám-li hádat, řekla bych, že touží po Nebytí."

"Co to znamená?" Simon začínal pochybovat, jestli doopravdy vystřízlivěl, protože se celý svět točil a jemu se chtělo spát.

"Kdyby si přála smrt," vysvětlovala Aditu, "pak by to znamenalo zapomnění pouze pro ni. Už je životem unavená, Seomane, ale je ze všech nejstarší. Na to nesmíš zapomínat. Žila již v době, kdy se nad Východním Ardem ozvaly první písně, dokonce déle. Jediná ze všech živých tvorů spatřila domov, jenž zrodil náš národ. Myslím, že nesne-se pomyšlení na to, že by druzí žili, zatímco by ona byla mrtvá. Nedo-káže zničit všechno, byť by si to přála, ale doufá, že dopomůže při-chodu co největší pohromy - zajistí, aby s sebou do zapomnění stáhla co nejvíce živých bytostí."

Simon se vyděšeně zastavil. "To je strašné!" řekl rozřeseně.

Aditu lehce pokrčila rameny. Měla půvabnou šíji. "Utuk'ku je strašná. Je šílená, Seomane, i když je to šílenství tak spleťité a jemné jako nejvypracovanější juya'ha kdy upředené. Ze všech Zrozených v Zahradě byla patrně tou nejchytřejší."

Zpoza závoje mraků vykoul měsíc; visel jim nad hlavami jako rolníkův srp. Simonovi se chtělo spát - hlavu měl velmi těžkou -, ale zároveň se nechtěl nechat připravit o příležitost. Bylo tak vzácné za-stihnout nějakého Sithu ochotného odpovídat na otázky, navíc odpo-vídat přímo, bez obvyklých nejasností.

"Proč Norni odešli na sever?"

Aditu se sklonila a utrhla stonek nějaké popínavé rostliny s bílým květem a tmavými listy. Vpletla si ho do vlasů, takže ji visel vedle tváře. "Oba rody, Zida'ya a Hikeda'ya, se dostaly do rozepře. Týkal se smrtelných. Utuk'ku považovala tvůj rod za zvířata - vlastně za něco ještě horšího, protože my ze Zahrady nezabíjíme žádné tvory, pokud se tomu můžeme vyhnout. Děti úsvitu s Děti mraků nesouhlasily. Kromě toho v tom bylo i něco víc." Zdvihla ruku k měsíci.

"Pak Ne-nais'u a Drukhi zemřeli. Toho dne na nás padl stín, který se již nikdy nezvedl."

Jakmile si zaliboval, v jak sdělné náladě Aditu zastihl, už zase se začala vyjadřovat tajemně... Přesto se však její

neuspokojivou odpo-vědí moc nezabýval. Další nová jména ho nijak zvlášť nezajímala - už tak měl z toho, co mu dnes všechno pověděla, hlavu v jednom víru; chtěl se zeptat ještě na něco. "A když se oba rody rozcházel," pokračoval nadšeně, "stalo se to tady, že ano? Všichni Sithové přišli s po-chodněmi do Ohňové zahrady. A potom stáli v Domě rozchodu kolem něčeho, co bylo uděláno z žhoucího plamene a dohadovali se."

Aditu sklonila obličej a upřela na něj jasné, kočičí oči. "Kdo ti to vyprávěl?"

"Viděl jsem to!" Při pohledu na její tvář si byl takřka jistý, že má pravdu. "Viděl jsem to při svých vigiliích. Té noci, než jsem se stal rytířem."

"Viděl?" Aditu mu stiskla zápěstí. "Pověz mi o tom, Seomane. Ještě se trochu projdeme."

Popsal jí svou snovou vidinu, a pak dal ještě k dobru, co se stalo, když užil Jirikiho zrcadlo.

"To, co se přihodilo, když jsi sem přinesl Šupinu, ukazuje, že v Rhao iye-Sama'an zůstala nějaká síla," řekla pomalu.

"Ale můj bratr mluvil pravdu, když tě varoval před Cestou snů. Je teď velmi nebez-pečná - jinak bych si zrcadlo vzala a pokusila se ho najít sama, hned teď, a pověděla mu o tom, co jsi mi říkal."

"Proč?"

Zavrtěla hlavou. Vlasy jí poletovaly jako pramínky kouře. "Kvůli tomu, co jsi viděl v bdění. Z toho mám strach. Že jsi viděl něco ze Dnů starších, beze Svědka..." Prsty učinila další podivné gesto, složí-té, hbité jako košík mrskajících se ryb. "Buď je v tobě něco, co ani Amerasu neviděla - pochybuji však, že by První pramáti, třeba byla tak zaneprázdněná, tak hrozně selhala - nebo dochází k něčemu, co jsme ani v nejmenším netušili. To mě značně znepokojuje. To, že Oko Zemního draka ukázalo vidinu z minulosti, jen tak, volně..." Vzdych-la. Simon nevěřil vlastním očím. Skutečně vypadala ustaraná - tomu by nikdy nevěřil.

"Třeba to bylo dračí krev," nabídl vysvětlení. Zdvihl ruku a uká-zał na jizvu a pramen bílých vlasů. "Jiriki říkal, že jsem byl nějak po-znamenán."

"Snad." Aditu to moc nepřesvědčilo. Simona se to trochu dotklo. Takže ona ho zřejmě za nijak zvláštního nepovažuje. Přešli přes popraskanou dlažbu Ohňové zahrady a vraceli se ke stanovému městečku. Většina účastníků slavnosti již odešla spát; ho-řelo jen pár ohňů. Nedaleko se ještě bavilo několik postav, smály se a zpívaly.

"Běž si odpočinout, Seomane," pobídla ho. "Už sotva pleteš no-hama."

Chtěl se přit, ale věděl, že má pravdu. "Kde budeš spát ty?"

Její vážný výraz se proměnil v úžas. "Spát? Ne, Seomane, dnes v noci se budu procházet. Musím mnoho přemýšlet. Kromě toho jsem neviděla měsíc nad pobořenými zdi Sesuad'ra skoro celé století." Stiskla mu ruku. "Dobře se vyspi. Ráno půjdeme za Jošuo." Otočila se a kráčela pryč, neslyšně jako rosa. Po chvílce se změnila v tenký stín, mizející za travnatým vrcholkem.

Simon si oběma rukama přetřel obličej. Bylo toho tolik, o čem musí přemýšlet. Jaká to noc! Zívl a vydal se ke stanům Nového Gad-rinsettu.

"Přihodila se zvláštní věc, Jošuo."

Ve vchodu do stanu se objevila Geloě, podivně rozpačitá. "Vejdí, prosím." Princ se obrátil k Vorževě, která seděla v posteli pod hroma-dou příkrývek. "Nebo bys byla raději, kdybychom šli jinam?" zeptal se své ženy.

Vorževa zavrtěla hlavou. "Necítím se dnes dobře, ale když už musím ležet v posteli, ať mám alespoň společnost."

"Dost dobře možná, že tě zprávy valady Geloě rozčílí," namítl princ starostlivě. Podíval se na vědmu. "Může to slyšet?" Geloě se sardonicky usmála. "Žena, která nosí dítě, není někdo, kdo umírá sešlostí věkem, princí Jošuo. Ženy jsou silné - a rození dětí je těžká práce. Kromě toho, moje novina by neměla nikoho vyděsit... ani tebe ne." Zmínila přísný pohled, aby mu dala najevo, že žertuje.

Jošua kývl. "Asi jsem si o to říkal." Sám se usmál jen mírně. "Co zvláštního se tedy přihodilo? Prosím, pojď dál."

Geloě si svlékla mokré plášť a odložila ho hned u vchodu. Vzá-pětí po rozednění se dalo do deště a kapky bubnovaly do střechy stanu již dobrou hodinu. Geloě si rukou prohrábla vlhké, nakrátko ostříhané vlasy, a posadila se na jednu ze stoliček, které Freosel pro princův příbytek zhotovil. "Právě jsem obdržela zprávu."

"Od koho?"

"To nevím. Přinesl mi ji jeden z Dinivanových holubů, ale nebyla napsána jeho rukou." Sáhla do kabátu a vytáhla klubičko mokrého peří, které tiše pípalo; mezi jejími prsty se leskla černá očka. "Tady je to, co přinesl." V ruce držela malý svitek mastné látky. S drobnými potíženími se jí podařilo z látky vytáhnout ruličku pergamenu a rozbalit ji, aniž by ptákovi nějak ublížila.

"Princi Jošuo."

četla,

"Jisté náznaky mi napovídají, že by pro tebe mohlo být výhodné, kdybys začal přemýšlet o Nabbanu. Některá ústa mi pošeptala, že bys tam mohl nalézt větší podporu, než bys čekal. Ledňácci berou příliš velký díl z úlovků rybářů. Během čtrnácti dnů dorazí posel se zvěstmi, které prozradí víc, než dokáže tato krátká zpráva. Nedělej nic, dokud se neobjeví, kvůli vlastnímu prospěchu."

Geloě po přečtení zprávy vzhlédla. Žluté oči hleděly obezřetně. "Namísto podpisu je tu pouze stará nabbanská runa, znamenající 'pří-tel'. Napsal to buď nějaký držitel Svítku nebo někdo, kdo má obdobné vzdělání. Možná někdo, kdo by chtěl, aby chom uvěřili, že to napsal držitel Svítku."

Jošua Vorževě lehce stiskl ruku a vstal. "Mohu se podívat?" Ge-loě mu dopis podala a on jej chvíli zkoumal. Pak

pergamen vrátil. "Já to písmo také nepoznávám." Zamyšleně přecházel po stanu. "Pisa-tel naznačuje, že v Nabbanu vzrůstá neklid, že rod Benidrivinů už není tak uctíván - čemuž se nelze divit - v sedle s Benigarisem a Nessalan-tou za otěžemi. Ale co po mně ten člověk chce? Říkala's, že to přinesl Dinivanův pták?"

"Ano. A to mě zneklidňuje nejvíc." Geloě chtěla pokračovat, ale od vchodu se ozvalo omluvné zakašlání. Stál tam otec Strangearde, s pramenem deštěm značených vlasů přilepeným na čele.

"Omlouvám se, princí Jošuo." Zahlédl Vorževu a zrudl. "Lady Vorževa. Ach. Doufám, že mi odpustíš... mou dotěrnost."

"Pojď dál, Strangearde." Princ mu pokynul, jako by lákal pla-chou kočku. Vorževa se usmála na znamení, že nic nenamítá.

"Pozvala jsem ho, Jošuo," upřesnila Geloě. "Protože to byl Dini-vanův pták - myslím, že mi rozumíš."

"Jistě." Ukázal archiváři na jednu volnou stoličku. "Pověz mi víc o těch ptácích. Pamatuji se, co mi říkal sám Dinivan - ačkoliv pořád nemůžu uvěřit, že by lektorův tajemník byl členem vaší společnosti."

Geloě vypadala trochu netrpělivě. "Mnozí by si pokládali za čest být členy takového sdružení, jako je Bratrstvo Svitku, a Dinivanův nadřizený by proti jeho činnosti jistě nic neměl." Zavřela oči, jako by si na něco vzpomněla. "Ale lektor je mrtvý, pokud lze věřit pověstem. Říká se, že ho zavraždili uctívači Krále bouří."

"Slyšel jsem o těch Ohnivých tanečnicích, ano," přikývl Jošua. "Novogadrinsettští, kteří přišli z jihu, téměř o ničem jiném nemluví."

"Co mě však znepokojuje je to, že jsem od té doby od Dinivana nedostala žádnou zprávu," pokračovala Geloě. "Takže jak to, že je tu jeho pták, a ne on sám? A pokud útok na lektora přežil - slyšela jsem, že v Sancellan Aedonitis pak vypukl silný požár - proč to nenapsal sám?"

"Třeba byl popálen nebo zraněn," navrhl Strangearde skromně. "Možná o napsání někoho požádal."

"Pravda," zamyslela se Geloě, "ale potom by se podepsal vlast-ním jménem, jestli ovšem není natolik vystrašen, že se bojí použít i vlastní značku."

"Takže kdyby to Dinivan nepsal, musíme připustit, že to může být i léčka. Mohli to nakonec poslat přímo ti, kdo mají lektorovu smrt na svědomí."

Vorževa se na posteli posadila zpříma. "Nemusí to být ani jedno z toho. Někdo, kdo našel Dinivanovy ptáky, to mohl poslat z vlastních důvodů."

Geloě pomalu přikývla. "Pravda. Ale musel by to být někdo, kdo zná Dinivanovy přátele a ví, kde by se mohli nalézat: v dopise je oslo-vován přímo tvůj manžel, jako by pisatel věděl, že se to dostane přímo k němu."

Jošua začal opět přecházet tam a sem. "Už jsem o Nabbanu pře-mýšlel," zamumlal. "Už tolikrát. Na severu je pustina - pochybuji, že tam Isorn získá víc než jen symbolické posily. Lidé se rozutekli před válkou a počasím. Ale kdybychom nějak vystrnadili z Nabbanu Benigarise..." Zastavil se a zamračil se na strop stanu. "Pak bychom mohli postavit vojsko, použít lodě... Naskytla by se nám skutečná příležitost vyhodit bratra ze sedla." Stáhl obočí ještě víc. "Ale kdo může vědět, jestli je zpráva pravdivá nebo ne? Nechci, aby si se mnou někdo hrál jako s loutkou." Plácl se dlaní do stehna. "Aedone! Copak nemůže být nic jednoduché?"

Geloě si poposedla na stoličce. Její hlas zněl překvapivě chápavě.

"Nic není jednoduché, princí."

"Ať je to, jak chce," upozornila Vorževa, "ať je to pravda nebo ne, píše se tam, že přijde posel. Pak budeme chytřejší."

"Možná," připustil Jošua. "Jestli to ovšem není manévr, jak mezi nás vnést pochybnosti a zdržet nás."

"Ale to nevypadá pravděpodobně, jestli dovolíte," zapípal otec Strangearde. "Který z našich nepřátel je tak slabý, že by se takto poní-žil?" Odmlčel se, hledě na Jošuův nepřítomný obličej. "Tedy, chci říci..."

"Něco na tom je, Strangearde," souhlasila Geloě. "Není to žádný promyšlený plán a já myslím, že Eliáš ani jeho... spojenec... by na něco takového nepomysleli."

"Pak bys se svým sněmem neměl tolik spěchat, Jošuo." Ve Vor-ževině hlase zazněl vítězný tón. "Nemělo by smysl něco plánovat, dokud se nedozvíš, je-li dopis pravdivý nebo ne. Musíš počkat na posla. Alespoň nějakou dobu."

Princ se k ní otočil. Vyměnili se pohledy, a ačkoliv ostatní nevě-děli, co mlčení obou manželů znamená, čekali. Nakonec Jošua přikývl.

"Máš asi pravdu," řekl. "Ve zprávě stojí dva týdny. Vyčkám tedy dva týdny, a potom svolám sněm."

Vorževa se spokojeně usmála.

"Souhlasím, princí Jošuo," přisvědčila Geloě. "Ale stále toho hodně..."

Zmlkla, protože se ve vchodu objevil Simon. Když chvíli otálel venku, Jošua mu netrpělivě pokynul. "Pojď dál, Simone, pojď. Hovo-říme zrovna o zvláštním dopise a možná o ještě podivnějším poslu."

Simon na něj hleděl. "O poslu?"

"Dostali jsme dopis, patrně z Nabbanu. Pojď dál. Potřebuješ ně-co?"

Vysoký mladík polkl. "Možná teď není nejvhodnější chvíle."

"Můžu tě ubezpečit," prohlásil Jošua suše, "že není nic, co by mi ve srovnání s hádankami dnešního dne nepřipadalo jednoduché."

Simon stále váhal. "No..." Vešel dovnitř. Za ním vstoupil ještě někdo.

"Požehnaná Elysie, matka našeho Vykupitele," hlesl Strangearde přidušeně.

"Ne, má matka mi dala jméno Aditu," odpověděla Simonova spo-lečnice. Ačkoliv westerlingsky hovořila plynne, měla zvláštní přízvuk; nedalo se poznat, jestli to myslí žertem nebo ne.

Byla stíhlá jako proutek, měla hladové, zlaté oči a načechranou záplavu bílých vlasů, svázaných šedou stuhou. I oděna byla bíle, takže to vypadalo, že v šeru stanu přímo svítí, jako by se vchodem prodral paprsek zimního slunce.

"Aditu je sestra mého přítele Jirikiho. Je to Sitha," dodal Simon zbytečně.

"Při Stromu," vydechl Jošua. "Při Svatém Stromu."

Aditu se zvonivě, melodicky zasmála. "Jsou snad všechna ta slo-va, která říkáte, nějaká zaříkání, jež mne mají zapudit? Jestli ano, pak nijak zvlášť nefungují."

Vědma se zdvihla ze stoličky. Ve tváři se jí mísily těžko rozlušti-telné emoce. "Vítej, Dítě úsvitu," řekla pomalu. "Já jsem Geloě."

Aditu se mírně usmála. "Já vím, kdo jsi. První pramáti o tobě mluvila."

Geloě pozvedla ruku, jako by se chtěla toho zjevení dotknout. "Amerasu mi byla velmi drahá, ačkoliv jsem se s ní tváří v tvář nikdy nesetkala. Když mi Simon vyprávěl, co se stalo..." K úžasu všech se jí v očích objevily slzy; chvěly se jí na řasách. "Vaše První pramáti bude scházet mnohým."

Aditu na okamžik naklonila hlavu. "Už teď schází. A celý svět ji oplakává."

Jošua k ní přistoupil. "Odpusť mou nezdvořilost, Aditu." Vyslovil její jméno velmi pečlivě. "Jsem Jošua. Kromě valady Geloě tu jsou ještě má paní, lady Vorževa, a otec Strangyeaad." Přejel si dlaní přes obličej. "Můžeme ti nabídnout něco k jídlu nebo pití?"

Aditu se uklonila. "Děkuji, ale před úsvitem jsem se napila z va-šeho pramene, a hlad nemám. Nesu vzkaz od mé matky Likimeyi, vládkyně rodu Ročního tance, který by tě mohl zajímat."

"Samozřejmě." Jošua z ní nedokázal spustit oči. Vorževa, sedící za ním, na ni rovněž hleděla, ale trochu jinak.

"Samozřejmě," opako-val, "posad' se, prosím."

Aditu se jediným plyným pohybem posadila na zem, lehce jako chmýří z bodláku. "Jsi si jist, že je to vhodná chvíle, princí Jošuo?" V jejím melodickém hlase se ozývaly stopy pobavení. "Nevypadáš moc dobře."

"Bylo to podivné ráno," odvětil princ.

"Takže oni do Hernystiru již odjeli?" Jošua hovořil opatrně. "To je vskutku neočekávaná zvěst."

"Nezdá se, že by tě to potěšilo," poznamenala Aditu.

"Doufali jsme, že nám Sithové pomůžou - i když jsme s tím v žádném případě nepočítali, ani se nedomnívali, že bychom si pomoc zasloužili." Ušklíbl se. "Vím, že nemáte důvod mít mého otce v lásce, tedy pak ani mě nebo můj lid. Ale jsem rád, že v Hernystiru uslyší sithijské trubky. Litoval jsem, že toho pro Hernův lid nemůžu udělat víc."

Aditu natáhla ruce nad hlavu; gesto vypadalo podivně dětské, ne-vhodné do tak závažné rozpravy. "Právě jako my. Dávno jsme však vyloučili sami sebe ze všech záležitostí smrtelných, dokonce i Hernys-tíranů. Bylo by to tak zůstalo, byť i za ztrátu cti," řekla s nedbalou upřímností, "ale okolnosti nás přinutily přiznat, že boj Hernystirských je i naším bojem." Obrátila k němu jasné oči. "Stejně jako vašim, po-chopitelně. A právě proto pojedou Zida'ya po osvobození Hernystiru na Naglimund."

"To jsi říkala." Jošua se rozhlédl kolem, jako by se chtěl ujistit, že ostatní slyšeli totéž, co on. "Ale neřekla jsi proč."

"Z mnoha důvodů. Protože je příliš blízko našemu lesu a naší zemi. Protože pro Hikedá'ya nesmí zůstat na jih od Nakkigy jediná opora. A ještě kvůli dalším věcem, které ovšem nemohu prozrazovat."

"Ale pokud jsou pověsti pravdivé, Norni jsou už na Hayholtu."

Aditu naklonila hlavu. "Pár jich tam je, nepochybně kvůli posíle-ní dohody tvého bratra s Inelukim. Měl bys však chápat, princí Jošuo, že mezi Norny a jejich nemrtvým vládcem je rozdíl - stejně, jako se liší tvůj hrad od hradu tvého bratra. Ineluki a jeho Rudá ruka nemohou na Asu'a - kterému říkáte Hayholt. Proto zůstává na Zida'ya, aby jim zabránili v získání zázemí na Naglimundu nebo kdekoliv jinde na jih od Frostmarchu."

"Proč nemůže Ineluki na Hayholt?" zeptal se Simon.

"Je to ironie, ale za to můžete poděkovat uzurpátoru Fingilovi a dalším smrtelným králům, kteří vládli na Asu'a," odpověděla Aditu. "Když viděli, co Ineluki v posledních chvílích života udělal, zhrozili se. Neměli ponětí, že by někdo, třeba i Sithové, mohl vládnout tako-vou mocí. Každou píď toho, co zbylo z našeho domova a co si smrtel-ní přivlastnili, byla proto zaříkána modlitbami a kletbami - pokud je mezi tím nějaký rozdíl. Jak byl Asu'a představován, dělalo se to znovu a znovu, až byl hrad tak opředen ochrannými kouzly, že se do něj Ine-luki nemůže vrátit až do konce Času, a potom na tom už nebude zále-žet." Tvář jí ztuhla. "Ale pořád je nepředstavitelně mocný. Může po-slat své živé pohůnky, a ti mu pomohou ovládnout tvého bratra a přes něj i lidstvo."

"Tak ty myslíš, že tohle má Ineluki v plánu?" zeptala se Geloě. "Na tohle Amerasu přišla?"

"To se nikdy s jistotou nedozvíme. Jak vám Simon nepochybně pověděl, zemřela dřív, než se s námi mohla podělit o plody svých úvah. Jeden z příslušníků Rudé ruky byl do Jao é-Tinukai'i vyslán, aby ji umlčel - na což museli Utuk'ku i Neživý pod Nakkigou vynalo-žit nesmírné množství energie; to dokazuje, jak moc se obávali moud-rosti První pramáti." Na krátký okamžik si zkřížila ruce na prsou a prsty se dotkla očí. "Proto se Rody ve vyhnanství sešly v Jao é-Tinukai'i, aby prohovořily, co se stalo, a aby naplánovaly válku. To, že Ineluki má v úmyslu využít tvého bratra, aby ovládl lidstvo, připa-dalo všem Zida'ya jako nejpravděpodobnější možnost." Aditu se sklonila ke koši s doutnajícími uhlíky a vytáhla větvičku, která na jed-nom konci žhnula. Zdvihla ji; na obličej jí dopadala šarlatová zář. "Ineluki je svým způsobem naživu, ale v tomto světě již nikdy nemůže doopravdy existovat - a na místě, po němž prahne nejvíc, nemá žád-nou přímou moc." Rozhlédla se po shromážděných a každému z nich zvlášť pohlédla do očí. "Ale udělá vše, co je v jeho silách, aby dostal povýšenecké smrtelné do hrsti. Pokud při tom zároveň dostane příleži-tost ponížít svůj rod a příbuzné, pak to nepochybně udělá." Aditu sotva slyšitelně povzdechla a vhodila klacík zpět do řevavých uhlíků.

"Snad je lepší, že všichni hrdinové, kteří zemřou pro svůj národ; se nemohou vrátit, aby se přesvědčili, jak jejich lid ve skutečnosti s draze nabytou svobodou naloží."

Rozhostilo se ticho. Přerušil ho až Jošua.

"Řekl ti Simon, že jsme tady na Sesuad'ra pohřbili naše padlé?"

Aditu přikývla. "Smrt nám není cizí, princí Jošuo. Jsme nesmrtel-ní, ale jen v tom smyslu, že neumíráme, pokud si to

sami ne zvolíme - nebo pokud to nezapřičiní jiní. Snad proto jsme o to víc posedlí smrtí. Skutečnost, že v porovnání s vašimi jsou naše životy dlouhé, neznamená, že bychom se jich vzdávali rádi." povolila, aby se jí na rty vkradl chladný, odměřený úsměv. "Smrt známe dobře. Tví lidé se bránili statečně. Není žádná hanba podělit se o toto místo s těmi, kteří zemřeli."

"Pak bych ti rád ukázal ještě něco." Jošua vstal a pokynul Aditu. Vorževa, která vše pozorně sledovala, nevypadala nadšeně. Aditu vstala a následovala prince k východu.

"Pohřbili jsme mého přítele - mého nejdražšího přítele - v zahradě za Domem rozchodu," řekl. "Simone, doprovodíš nás? A Geloë a Strangearde?" dodal honem.

"Zůstanu s Vorževou," odmítla vědma. "Aditu, těším se, že si najdeme chvíli, abychom si pohovořily."

"Jistě."

"Asi půjdu také," ozval se téměř omluvně Strangearde. "Je to tam tak pěkné."

"Sesu-d'asú je dnes velmi smutný," řekla Aditu. "Kdysi byl pře-krásný."

Stáli před širokým průčelím Domu rozchodu; jeho ohlazené kvádry se ve slunci matně leskly.

"Já myslím, že je stále nádherný," namítl Strangearde plaše.

"Já také," přikývl Simon. "Jako stará žena, která bývala zamlada krasavicí a na její tváři je to stále poznat."

Aditu se zazubila. "Můj Seomane, díky času, který jsi strávil mezi námi, ses stal částečně Zida'ya. Za chvíli začneš skládat básně a budeš je šeptat po vánku."

Prošli siní do poničené zahrady, kde nad Deornothovým hrobem stála navršená kamenná mohyla. Aditu chvíli stála bez hnutí, pak po-ložila ruku na nejvyšší kámen. "Je to dobré, tiché místo." Na chvíli se zahleděla do dálky, jako by se dívala někam jinam nebo do jiného času. "Ze všech písní, které my, Zida'ya, zpíváme," zamumlala, "jsou nám nejbližší ty, jež opěvují zmizelé."

"Snad je to proto, že opravdovou hodnotu věci poznáme tehdy, když o ni nenávratně přijdeme," poznamenal Jošua tiše. Sklopil hlavu. káva, vyrůstající z puklin v dlaždicích, se vlnila ve větru.

* * *

Ze všech smrtelných ze Sesuad'ra to kupodivu byla Vorževa, která se s Aditu nejrychleji spřátelila - pokud se smrtelný může s nesmrtelným doopravdy spřátelit. Dokonce i Simon, který mezi nimi žil a jednoho z nich zachránil, si nebyl jist, jestli některého z nich může nazývat přítelem.

Přes veškerý počáteční chlad se zdálo, že Vorževu přitahuje něja-ký rys Adituiny cizí povahy - snad právě ten fakt, že Aditu byla cizí, jediná své rasy široko daleko, zrovna tak, jako Vorževa celá ta léta na Naglimundu. Ať to bylo, co to bylo, Jošuaova žena ji vždy ráda viděla a někdy ji i sama vyhledávala. I Aditu podle všeho Vorževina přítomnost těšila: když nebyla se Simonem nebo Geloë, často se objevovala po boku thrithingské ženy při procházce mezi stany nebo u jejího lůžka, když se Vorževa necítila dobře. Věvodkyně Gutrun, Vorževina obvyklá společnice, se k nezvyklé návštěvnické snažila chovat zdvořile, ale její aedonitské srdce jí nedovolovalo cítit se v její společnosti spokojeně. Zatímco se Aditu s Vorževou smály a povídaly, Gutrun Aditu sledovala, jako by to bylo nějaké nebezpečné zvíře, jež mělo být podle ujišťování druhých krotké.

Aditu byla na oplátku zjevně fascinovaná dítětem, které Vorževa nosila. Vysvětlovala, že u Zida'ya se v současné době rodí děti jen málo. Poslední přišlo na svět před více než stoletím a v současné době bylo již tak dospělé jako kdokoliv další z Děti úsvitu. Aditu také zají-mala Leleth, třebaže dívka k ní byla právě tak nesdílňá jako k ostat-ním. Nechala ji však, aby s ní chodila na procházky a občas se nechala vzít do náruče; takové cti se nedostalo každému.

Pokud Aditu zaujali někteří smrtelní, ona sama běžné obyvatele Nového Gadrinsettu fascinovala a zároveň děsila. Ulčino vyprávění - jehož pravdivé jádro bylo podivné samo o sobě - neustálým omíláním značně nabylo: podle něj se Aditu zjevila, doprovázena zášlehem blesku a oblakem dýmu, a vzápětí v hněvu, že Ulca flirtuje s jejím vyvoleným, dívce pohrozila, že ji promění v kámen. Z Ulcy se v mžiku stala hrdinka a z Aditu, přestože ji místní lidé spatřovali zřídka, předmět nekonečných klepů a pověřivého zájmu.

I o Simonovi se k jeho rozmrzelosti šířily další pověsti a zkazky. Jeremiáš, jenž se často pohyboval po tržišti vedle Domu rozchodu, s nadšením přinesl poslední báchorky - drak, kterému Simon ukradl meč, se jednoho dne vrátí a Simon s ním bude muset bojovat; Simon je částečně Sitha a Aditu přišla, aby jej odvedla zpět do paláců Plavé-ho lidu, a tak podobně. Simon se při takových výmyslech, upředemných z čistého vzduchu, jen ošíval. Nemohl s tím nic dělat. Každý pokus uvést pověsti na pravou míru Novogadrinsettské jen utvrzoval v tom, že je buď příliš skromný nebo lstivý. Občas ho zkazky i pobavily, stále se však nemohl zbavit dojmu, že je sledován pozorněji, než by mu to bylo milé, což jej přimělo k tomu, že většinu času trávil s lidmi, které znal a kterým důvěřoval - jeho vyhybavost však pouze přilévala oleje do ohně dalších spekulací.

Je-li tohle sláva, řekl si, pak by býval raději zůstal skromným a neznámým kuchtíkem. Občas, když procházel Novým Gadrinsettem a lidé na něj mávali nebo si něco špitali, se cítil jako nahý, ale nezbyva-lo mu nic, než jít vzpřímeně dál a usmívat se. Kuchtíci se mohou skrýt nebo utéct, rytíři však ne.

* * *

"Je venku, Jošuo. Tvrdí, že ho očekáváš."

"Aha." Jošua se obrátil k Simonovi. "To musí být ten tajemný posel, o němž jsem vyprávěl - ten se zprávami z Nabbanu. A skutečně mu to trvalo čtrnáct dnů - téměř přesně. Zůstaň tady a pozorně se dí-vej." Sludigovi pokynul:

"Přived' ho, prosím."

Rimmeřan vyšel ven a vzápětí se vrátil, následován vysokým chlapíkem s mohutnou bradou, bledou pletí a poněkud - jak si Simon všiml - vzdorným výrazem. Rimmeřan zůstal stát u plachty, jednou rukou si pohrával s topůrkem sekry za opaskem, druhou si probíral žlutý vous.

Posel pomalu poklekl na jedno koleno. "Princi Jošuo, můj pán posílá pozdravy, mám ti předat toto. "Jakmile vsunul ruku do pláště, Sludig pokročil vpřed, i když byl cizinec od prince několik kroků; muž však vytáhl pouze svitek pergamenu, ovázaný stuhou a zapečetě-ný modrou pečeti. Jošua se chvíli nehýbal, pak pokynul Simonovi, aby mu pergamen přinesl.

"Okřídlený delfin," poznamenal Jošua, když si prohlížel emblém, vyražený do vosku. "Takže tvým pánem je hrabě Streáwe z Perdrui-nu?"

Výraz na poslově tváři by se dal sotva popsat jinak než jako úškle-bek. "To je, principi Jošuo."

Princ rozlomil pečeť a rozbil pergamen. Dlouho si ho prohlížel, pak jej svinul a položil na opěradlo křesla. "S tímhle nebudu spěchat. Jak se jmenuješ?"

Posel spokojeně pokýval hlavou, jako by na tu zásadní otázku již dlouho čekal. "Jmenuji se... Lenti."

"Dobrá, Lenti, Sludig ti ukáže cestu a dohlédne, abys dostal najíst a napít. Také ti najde nějakou postel, protože na odpověď budu potře-bovat nějaký čas - možná i několik dní."

Posel se rozhlédl po princově stanu, odhaduje přibližnou kvalitu novogadrinsettského pohodlí. "Jistě, principi Jošuo."

Sludig předstoupil a trhnutím hlavy ukázal Lentimu, aby jej ná-sledoval.

"Nijak zvlášť se mi nelíbil," pravil Simon, když odešli.

Jošua si opět prohlížel pergamen. "Hlupák," souhlasil, "který chtěl vyskočit výš, než dokáže, i když měl tak jednoduchý úkol. Ne-srovnávej ovšem Streáweho s jeho poskoky - vládce Perdruiu je vy-chytralý jako tržištní poberta. Bohužel, to, že poslal tak mizerného posla, nesvědčí příliš o jeho schopnosti plnit sliby."

"Jaké sliby?" zajímal se Simon.

Jošua smotal zprávu a vsunul ji do rukávu. "Hrabě Streáwe slibu-je, že mi předá Nabban." Postavil se. "Starý hrabě pochopitelně lže, což však vede k zajímavým úvahám."

"Nechápu, Jošuo."

Princ se usmál. "Buď rád. Dny sladké nevědomosti o lidech jako je Streáwe rychle minou." Poplácal Simona po rameni.

"Teď, mladý rytíři, bych o tom nerad mluvil. Na to bude vhodný čas a prostor na sněmu."

"Už ho chceš svolat?"

Jošua kývl. "Nadešel čas. Tentokrát to bude naše muzika - uvi-díme, jestli na ni můj bratr a jeho spojenci zatančí."

* * *

"Tohle je ten nejzajímavější klamný manévř, chytrý Seomane." Aditu se dívala na herní desku shentu, kterou sestavila z kusů dřeva, barevných kusů kořenů a leštěných kamenů. "Falešný výpad zahraný falešně: zdání, jež se jeví klamně, leč v hloubce je skutečné. Velmi hezké - ale co uděláš, když umístím své Světlé kameny sem... sem... a sem?" Jak řekla, tak učinila.

Simon se zamračil. V šeru jeho stanu nebyl rychlý pohyb ruky skoro vidět. Na okamžik se zamyslel, jestli by mohla podvádět, ale vzápětí mu došlo, že Aditu nemusí švindlovat s někým, komu zůstáva-ji jemnosti shentu z valné většiny záhadou; Simon by zrovna tak ne-podrážel nohy malému děcku, s nímž si hraje na honěnou. Přivedlo jej to však na zajímavou myšlenku.

"Můžeš při téhle hře švindlovat?"

Aditu vzhledla od hrací desky. Na sobě měla jedny z Vorževi-ných volných šatů; kombinace neobvykle skromného oděvu s rozpuš-těnými vlasy z ní činila na pohled méně divokou a nebezpečnou bytost - vlastně se až znepokojivě podobala člověku. V očích se jí zaleskla zář žhavého uhlí v kovovém koši. "Švindlovat? Myslíš tím lhát? Hra je právě tak klmná, jak tomu chtějí hráči."

"Tak jsem to nemyslel. Můžeš schválně udělat něco proti pravi-dlům?" Byla až strašidelně krásná. Hleděl na ni a vybavila se mu noc, kdy ho políbila. Co to mělo znamenat? Znamenalo to vůbec něco? Nebo to byla jen další hra, kterou hrála se svým bývalým domácím mazlíčkem?

Zamyslela se. "Nevím, jak odpovědět. Mohl bys podvést své tělo a vznést se do vzduchu máváním rukou?"

Simon zavrtěl hlavou. "Při hře, která má tolik pravidel, musí exis-tovat způsob, jak je porušit..."

Než se mohla pokusit o odpověď, vrazil do stanu Jeremiáš, celý udýchaný a rozčilený. "Simone!" vykřikl a zarazil se, když spatřil Aditu. "Promiňte." I přes rozpaky dokázal sotva potlačit vzrušení.

"Co se děje?"

"Přijeli noví lidé!"

"Kdo? Jací lidé?" Simon pohlédl na Aditu, ale ta opět studovala rozestavení kamenů na desce.

"Vévoda Isgrimmur a princezna!" Jeremiáš mával rukama nahoru a dolů. "A s nimi ještě další! Podivný mužík, trochu jako Binabik a jeho trollové, ale velký skoro jako my. A jeden stařec - je vyšší než ty. Simone, celé město se sešlo, aby je přivítalo!"

Seděl mlčky a v hlavě mu divoce vířilo. "Princezna?" zeptal se nakonec. "Princezna... Miriamele?"

"Ano, ano," přisvědčil Jeremiáš bez dechu. "Oblečená jako mnich, ale stáhla si kápi a mávala lidem. Pojď, Simone, všichni je jdou přivítat." Otočil se a vykročil ke dveřím a pak se po příteli pře-kvapeně ohlédl. "Simone? Co ti je? Copak nechceš vidět vévodu Is-grimmura, princeznu a toho hnědého mužíka?"

"Princezna." Bezradně se podíval na Aditu, která ho sledovala s kočičím nezájmem.

"Vypadá to, že by se ti to mohlo líbit, Seomane. Naši partii do-hrajeme později."

Simon vstal a následoval Jeremiáše ven do horského větru. Šel pomalu a nejistě jako náměsíčník. Jako by se pohyboval ve snu, všude kolem slyšel křik, který mu zaplavoval uši jako hukot oceánu.

Miriamele se vrátila.

21. Vyslyšené modlitby

Během cesty přes rozsáhlé stepi bylo stále chladněji. V době, kdy Miriamele a její společníci dorazili ke zdánlivě nekonečné pláni Luč-ního Thrithingu, ležel na zemi sníh, a i za poledne zůstávala obloha šedá jako cín, potažená cáry černých mračen. Miriamele, zachumlaná před dotěrným větrem do pláště, zjistila, že je Aspitovi téměř vděčná za to, že je objevil; byla by to vskutku dlouhá a strastiplná cesta, kdy-by ji museli podniknout po svých. Přesto, že byla prokřehlá a unavená, prožívala zároveň i nezvyklý pocit volnosti. Dříve ji Aspitis děsil, a třebaže byl naživu a mohl by plánovat nějakou pomstu, už se ho nebá-la. Cadrachův útěk byl však něco jiného.

Od doby, kdy unikli z Oblaku Eadne, se na něj začala dívat jiný-ma očima. Jistě, několikrát ji zradil, ale zároveň se zdálo, že mu na ní nějakým způsobem záleží. Stále mezi nimi stála jeho nenávisť k sobě samému - jež ho nakonec očividně dohnala k útěku -, ale její pocity se změnily.

Hluboce litovala jejich hádky ohledně Tiamakova pergamenu. Miriamele měla za to, že by Cadracha byla mohla pomalu vytahovat z ulity, nějak se dostat do hloubky, k muži, kterého měla ráda. Jako by se však snažila zkrotit divokého psa a příliš brzy ho chtěla pohládit. Cadrach se vyplašil a utekl. Miriamele se nedokázala zbavit nejasného dojmu, že se připravila o příležitost, jež byla důležitější, než v součas-nosti byla s to pochopit.

I koňmo to byla dlouhá cesta. Myšlenky jí nebyly pokaždé příjemnou společností...

* * *

Plný týden putovali k Lučnímu Thrithingu; na cestu vyráželi s prvními slunečními paprsky a zastavovali, jakmile slunce zapadlo... to ale jen za dnů, kdy slunce vůbec zahlédli. Počasí bylo stále chlad-nější, pořád se ale dalo přežít: v půli odpoledne se sluneční svit pro-dral skrz oblaka jako unavený, ale odhodlaný posel, a na chvíli zapla-šil zimu.

Lučiny se táhly doširoka a byly povětšinou ploché jako koberec. Když se před nimi objevil nějaký svah, působil spíše skličujícím do-jmem: po dlouhém dni jízdy do povlovného kopce se Miriamele ne-dokázala zbavit myšlenky, že až dojedou na vrchol, dostanou se ně-kam. Namísto toho však prostě přejeli rovnou travnatou plošinu, o nic zajímavější než stoupání, a po nějaké době začali opět sestupovat po svahu právě tak málo inspirativním, jako bylo stoupání.

Pouhé pomýš-lení, že by stejnou, monotónní cestu měli překonat pěšky, je ubíjelo. Akr za pustým akrem, míli za únavnou míli Miriamele potichu vzdá-ovala dík za Aspitův nedobrovolný dar.

Tiamak rychle nabyl ztracených sil. Po troše vyzvídání jí - i Is-grimmurovi, který byl rád, že všechno vyprávění nezůstává pouze na něm - prozradil víc o svém dětství v močálech i o těžkém roce, kdy se snažil dostat do učenec-kých kruhů v Perduinu. I když se kvůli své vro-zené nemluvnosti příliš nešířil o krivdách, kterých se mu dostalo, Miriamele měla dojem, že dokáže vycítit každické přikoří, jež utrpěl.

Nejsem první, kdo má pocit, že je sám, nepochopený a nechtěný. Tato zdánlivě jasná skutečnost ji teď zasáhla jako zjevení. A to jsem princezna, privilegovaná osobnost - nikdy jsem neměla hlad, nikdy jsem se neobávala, že zemřu v zapomnění, nikdy mi nikdo neřikal, že nejsem dost dobrá, abych mohla dělat to, po čem toužím.

Když Tiamaka poslouchala a dívala se na jeho sporou, ale záro-veň křehkou postavu, na jeho přesná, odměřená gesta, naplnilo ji zdě-šení nad vlastní nevědomostí. Jak se při všem svém štěstí mohla zao-bírat těmi několika drobnými nepříjemnostmi, které jí nachystal Bůh a osud? Měla by se stydět.

Pokusila se podělit se o tyto myšlenky s vévodou Isgrimmurem, ten jí však nedovolil, aby se začala příliš nenávidět.

"Každý má své vlastní strasti, princezno," řekl. "Není hanba se jimi trápit. Jediný hřích je zapomenout, že se trápí i druzí - nebo při-pustit, aby tě sebelítost zaslepila, když někdo další potřebuje pomoc."

Miriamele si připomněla, že Isgrimmur není pouze brumlavý starý voják.

Třetí noci v Lučním Thrithingu, když se choulili u ohně - na lu-činách bylo dřeva málo a ohníček byl spíše symbolický - sebrala konečně odvahu a zeptala se Tiamaka na obsah jeho vaku.

Wranňan upadl do takových rozpaků, že jí ani nepohlédl do očí. "Je to hrozné, paní. Moc si toho nepamatuji, ale v horečce jsem si byl jistý, že se mi ho Cadrach pokouší ukrást."

"Proč sis to myslel? Co tam vůbec máš?"

Tiamak se chvíli rozmýšlel, pak sáhl do vaku, vytáhl balíček obalený listy a rozbalil ho. "To bylo, když ses s mnichem bavila o Nissesově knize," vysvětloval plaše. "Už vím, že to asi nic nezname-nalo, protože Morgen es ve svém dopisu o ní také psal - ale v té nemo-ci jsem měl za to, že můj poklad je v nebezpečí."

Podal jí pergamen. Když ho rozbalovala, Isgrimmur se posunul blíž a nahlížel jí přes rameno. Camaris, netečný jako vždy, hleděl do černé noci.

"Je to nějaká píseň," poznamenal Isgrimmur dotčeně, jako by byl čekal něco významnějšího.

"... ,toho, jenž byt' Slepý, Vidí'..." četla Miriamele. "Co je to?"

"Ani já to přesně nevím," odvětil Tiamak. "Ale podívej, je to po-depsáno ,Nisses'. Myslím, že je to část jeho ztracené knihy Du Svar-devyrd."

Miriamele se nadechla. "Ale to je přece ta kniha, kterou Cadrach měl - ta, kterou stránku po stránce prodal." Così jí sevřelo žaludek. "Ta kniha, kterou chtěl Pryrates. Kdes k tomu přišel?"

"Koupil jsem to v Kwantipulu, téměř před rokem. Bylo to v hro-madě odřezků. Ten kupec nemohl vědět, že to má nějakou cenu, nebo si tu hromadu, kterou také nejspíš koupil jako celek, ani neprohlédl."

"Cadrach sotva věděl, co to máš," zamyslela se Miriamele. "Ale, Elysie, Matko Boží, jak zvláštní! Možná je to jedna ze stránek, kterou sám prodal."

"On prodával listy z Nissesovy knihy?" zeptal se Tiamak. V hlase se mu s údivem mísil i hněv. "Jak to?"

"Cadrach mi vykládal, že byl na mizině a zoufalý." Zvažovala, zda mu má prozradit i zbytek mnichova vyprávění, ale řekla si, že by měla být opatrnější. Třeba by tomu neporozuměli. I když Cadrach uprchl, cítila potřebu jej chránit před těmi, kdo ho nechápou. "Tehdy se jmenoval jinak," pokračovala, jako by ho to mohlo ospravedlnit. "Říkalo se mu Padreic."

"Padreic!" Nyní byl ohromen Tiamak. "Ale to jméno znám! Může to být ten samý člověk? Doktor Morgenes ho dobře znal!"

"Ano, znal doktora Morgenes. Jeho minulost je podivná."

Isgrimmur se ušklíbl, neznělo to však útočně. "Opravdu podivná minulost, zdá se."

Miriamele se honem pokusila změnit téma. "Třeba tomu bude rozumět Jošua."

Vévoda zavrtěl hlavou. "Domnívám se, že princ Jošua, pokud ho vůbec najdeme, bude mít na práci jiné věci, než luštit staré pergameny."

"Ale může to být důležité." Tiamak úkosem pohlédl na Isgrimmu-ra. "Jak jsem řekl, doktor Morgenes mi v dopise napsal, že právě před touto dobou Nisses varoval. Morgenes znal spoustu věcí, které nám zůstávaly skryty."

Isgrimmur zachřel a přesunul se zpátky k ohni. "Tohle jde mimo mě. Daleko mimo mě."

Miriamele se dívala na Camarise, jenž upíral pohled do temnoty jako sova na větví, připravená k letu. "V současnosti narážíme na tolik tajemství," vydechla. "Nebylo by krásné, kdyby vše bylo zase pros-té?"

Chvilí bylo ticho a pak se Isgrimmur nesměle zasmál. "Zapomněl jsem, že tu s námi už není mnich. Čekal jsem, že řekne, 'Nic už nebude tak prosté jako to bývalo,' nebo tak něco."

Miriamele se také zasmála. "Ano, tak by to nějak řekl." Nastavila dlaně příjemnému teplu ohně a vzdychla. "Tak by to řekl."

Jeli na sever a dny mýjely. Vrstva sněhu na zemi slábla a slábla. Když za nimi zmizely i poslední míle Lučního Thrithingu, nálada Miriamele i ostatních upadla.

"Těžko věřit, že by v takovémhle počasí měl Jošua s ostatními moc štěstí." Isgrimmur ta slova do větru téměř křičel. "Od dob, co jsem odešel na jih, se to hodně zhoršilo."

"Postačí, když zůstanou naživu," odpověděla Miriamele. "Pro začátek."

"Jenže my, princezno, vlastně nevíme, kde je hledat."

Isgrimmurův hlas zněl skoro omluvně. "Žádná ze zpráv, které jsem zaslechl, neříkala o mnoho víc, než že Jošua je někde ve Horním Thrithingu. Před námi leží více než sto mil lučin a nejsou o nic obyčejnější nebo civilizovanější než tohle."

Mávl mohutnou paží k bez-útěšným zasněženým pustinám, které se prostíraly po obou stranách. "Můžeme se za ním honit měsíce."

"Najdeme ho," prohlásila Miriamele, a uvnitř to cítila téměř stej-ně jistě, jak to řekla. To, čím prošla, to, co se naučila, musí mít nějaký smysl. "V Thrithingu žijí lidé," dodala. "Pokud se Jošua a ostatní ně-kde usadili, Thrithingští to budou vědět."

Isgrimmur frkl. "Thrithingští! Miriamele, já je znám lépe, než se ti zdá. To nejsou lidé z měst. Především nezůstávají na jednom místě, takže na ně možná vůbec nenarazíme. A taky bychom tomu mohli nakonec být rádi, protože to jsou barbari. Možná nám něco řeknou o Jošuví, možná nám ale místo toho srazí hlavy."

"Já vím, žeš proti Thrithingským bojoval," odvětila Miriamele. "Jenže to už je dávno." Zavrtěla hlavou. "A navíc nevidím, že bychom měli nějakou jinou možnost. Budeme to řešit, až k tomu dojde."

Vévoda na ni zíral a ve tváři měl směsici zoufalství a pobavení. Potom pokrčil rameny. "Jsi dcerou svého otce."

Miriamele kupodivu tato poznámka nerozzlobila, přesto se ale zamračila - i vévoda musí vědět, kde je jeho místo. Vzápětí se roze-smála.

"Co je tu tak zábavného?" zeptal se podezřívavě Isgrimmur.

"Vlastně nic. Jen jsem přemýšlela o těch časech, co jsem byla s Binabikem a Simonem. Několikrát jsem byla přesvědčena, že za pár chvil zemřu - jednou, když nás skoro dostali jacísi strašní psi, pak před obrem, a když po nás stříleli šípy..." odhodila si vlasy z očí, ale dotěrný vítr jí je okamžitě vmetl zpět. Vecpala neposedné prameny pod kápi.

"Teď už si to ale nemyslím, ať už je situace strašná jak chce. Když nás zajal Aspitis, ani na okamžik jsem nevěřila, že se mu sku-tečně podaří mě odvést. A kdyby, utekla bych."

Na chvíli zpomalila koně a snažila se vyjádřit přesně: "Víš, vlast-ně to není vůbec zábavné. Zdá se mi ale, že se tu dějí věci, které pře-sahují naše síly. Jako vlny na moři, velké vlny. Mohu s nimi bojovat - a utopit se - nebo se jimi můžu nechat unášet, a to pak plavu jen tak, abych udržela hlavu nad vodou. Já vím, že strýčka Jošuu uvidím zno-vu. Prostě to vím. A Simona a Binabika a Vorževu - jen se pro to mu-sí trochu víc udělat. To je všechno."

Isgrimmur se na ni ostražitě zadíval, jako by se z děvčátka, které kdysi houpával na kolenou, stal nabbanský hvězdopřevodce. "A pak? Až budeme zase všichni pohromadě?"

Miriamele se na něj usmála, uvnitř ale ucítila jen hořkosladké za-trnutí obrovského žalu. "Pak vlna udeří, drahý strýče Isgrimure... a někteří z nás budou pod ní a už nikdy nevyplavou. Nevím, jak se to stane... samozřejmě že ne. Už ale nejsem tak vystrašená, jako jsem bývala."

Pak už se tři koně a čtyři jezdcí probíjeli větrem mlčky.

Jen podle toho, jak dlouho jeli, se dohadovali, že jsou už v Hor-ním Thrithingu: zasněžené louky nebyly o nic pozoruhodnější než cokoliv, kolem čeho jeli po celý předchozí týden. Přesto se s postu-pem na sever kupodivu počasí

nijak nezhoršilo. Miriamele dokonce začínala věřit, že se trochu otepluje, že vítr je o trochu méně kousavý.

"Nadějně znamení," řekla jednoho dne, když se skutečně objevilo slunce. "Já ti to říkala, Isgrimmure. Dostaneme se tam."

"A kde je to 'ta.m'?" zabručel vévoda.

Tiamak se v sedle zavrtěl. "Snad bychom se měli dostat k řece. Pokud tady dosud žijí lidé, budou nejspíše u tekoucí vody, kde by mohli ještě chytit nějaké ryby."

Smutně zavrtěl hlavou. "Přál bych si, abych si ze svého snu pa-matoval více."

"Ymstrecca je přesně na jih od velkého lesa. Teče ale většinou délky Thrithingů - to je dost dlouhé hledání."

"Nepřetíná je žádná jiná řeka?" zeptal se Tiamak. "Už dlouho jsem neviděl mapu."

"To přetíná. Stefflod, jestli si dobře vzpomínám." Vévoda se za-mračil. "To je ale sotva větší potok."

"Stejně - kde se potkávají řeky, tam často bývají vesnice," pro-hlásil Tiamak s udivující jistotou. "Tak je tomu ve Wranu, a na všech místech, o nichž jsem kdy slyšel."

Miriamele se nadechovala, aby něco řekla, ale zarazila se a pozo-rovala Camarise. Stařec sjel kus z cesty a hleděl do oblohy. Sledovala jeho pohled, ale viděla jen ušmudlaná oblaka.

Isgrimmur zvažoval Wraňanův nápad. "Možná ses trefil, Tiamaku. Pokud pojedeme stále na sever, nemůžeme na Ymstreccu nenara-zit. Myslím ale, že Stefflod bude trošičku na východ." Rozhlédl se kolem sebe, jako by pátral po nějakém orientačním bodu; zarazil se u Camarise. "Na co to hledíš?"

"Nevím," odpověděla Miriamele. "Ach. Na ty ptáky! Určitě!"

Z východu se k nim snášela dvojice temných obrysů; vířily vzdu-chem jako uhlíky, lapené větrem.

"Krkavci!" pronesl Isgrimmur. "Krvepijci!"

Ptáci nad pouťníky zakroužili, jako by našli, co hledali. Miriamele se zdálo, že vidí, jak se jim žlutě lesknou oči. Měla velmi silný pocit, že se na ně někdo dívá, že je někdo pozoruje. Po několika dalších kru-zích se krkavci spustili dolů. Jak se blížili, pera se jim mastně zalesk-la. Miriamele se přikřčila a zakryla si oči. Krkavci s křikem proletěli kolem; vzápětí se vznesli a odletěli. Během okamžiku byly z ptáků dvě skvrnky; rychle mizely na severní obloze.

Hlavu si nezakryl jen Camaris. Pozoroval vytrácející se tvory za-ujatým, rozjímavým pohledem.

"Co jsou zač?" zeptal se Tiamak. "Jsou nebezpeční?"

"Ptáci zlé pověsti," zavrčel vévoda. "V mé zemi je pobíjíme šipy. Mrchožrouti." Zašklebil se.

"Myslím, že nás hledali," ozvala se Miriamele. "Myslím, že chtě-li vědět, kdo jsme."

"O tom se nemluví." Isgrimmur ji popadl za paži. "A vůbec - proč by se o to, kdo jsme, starali ptáci?"

Miriamele zavrtěla hlavou. "To nevím. Mám ale takový pocit: někdo chtěl vědět, kdo jsme - a teď to ví."

"Byli to jen krkavci." Vévoda se chmurně usmíval. "My se mu-síme starat i o jiné věci."

"To je pravda," odvětila.

Dalších pár dní jízdy je konečně zaneslo k Ymstrece. Rychle plynoucí řeka byla pod mdlým sluncem skoro černá.

Břehy pokrývaly ostrůvky sněhu.

"Otepluje se, ne že ne," prohlásil radostně Isgrimmur. "Teď je sotva chladněji, než by v tuhle roční dobu správně mělo být. Konečně, je listopaden."

"Ano?" Miriamele zneklidněla. "A my jsme opustili Jošuovu tvrz v červenu. Půl roku. Při Elysiině milosti, už ale putujeme dlouho!"

Stočili se a jeli podél řeky na východ. K utáboření se zastavili až za tmy a v uších jim hlasitě znělo neúnavné šumění tekoucí vody. Znovu vyrazili pod šedivou oblohou následujícího dne.

Pozdě odpoledne se dostali k okraji mělkého údolí, vystlaného mokrou travou. Před nimi ležely počasím poničené zbytky obrovské osady; připomínaly scénérii po povodni. Stály tam stovky provizor-ních domků a většina z nich se zdála být donedávna obydlená - jako by obyvatelé něco najednou odneslo. Zdálo se, že až na několik osa-mělých ptáků, zobajících mezi zchátralými domy, je město opuštěné.

Miriamele zmalomyslněla. "Byl to Jošuův tábor? Kam odešli?"

"Je to na veliké hoře, lady," odpověděl Tiamak. "Alespoň jsem to tak viděl ve snu."

Isgrimmur pobídl koně do prázdného ležení.

Při podrobném zkoumání se ukázalo, že mnohé z toho, co působilo jako stopy po katastrofě, je normálním stavem osady, poněvadž většinu stavebního materiálu tvořily odpadky a roští. V celém městě podle všeho nebyl ani jeden hřebík; zdálo se, že se hrubě spletené provazy, jež držely pohromadě většinu lépe postavených budov, roz-třepily v sevření bouře, která v poslední době bušila do Thrithingů - podle Miriamele ale nemohlo být žádné stavení nikdy ničím víc než lepší kůlnou.

Také se tu daly nalézt známky řádného odchodu. Vypadalo to, že většina lidí, kteří tu žili, měla dost času, aby si s sebou vzala majetek - ačkoliv, soudě podle úrovně přístřešků, toho nejspíš zase tolik nebylo. Přesto tu zůstalo něco málo z předmětů každodenní potřeby: Miriame-le našla několik rozbitých hmců a pár cárů tak strašně rozedraných a zablácených, že nejspíš nechyběly nikomu ani v chladné zimě.

"Odešli," obrátila se k Isgrimmurovi. "Podle všeho ale z vlastní vůle."

"Nebo je k tomu někdo přinutil," namítl vévoda. "Mohli být od-vedeni řádně, jestli víš, jak to myslím."

Camaris sestoupil z koně a hrabal se v hromadě drnů a poláma-ných větví, která kdysi bývala něčím domovem. Pak se vztyčil a v ruce držel něco lesklého.

"Co je to?" přijela k němu Miriamele. Napřáhla ruku, Camaris ale hleděl na kus kovu. Konečně se rozhodla a jemně jej starému rytíři vyprostila z dlouhých, mozolnatých prstů.

Tiamak se na koňském hřbetu posunul a obrátil se, aby tu věc mohl prozkoumat. "Vypadá to jako spona pláště,"

dohadoval se.

"Myslím, že taky je." Stříbřitý, zprohýbaný a zablácený předmět byl olemován vytepanými svatými listy. Uprostřed byl pár překříže-ných kopi a divoká plazí tvář. Miriamele pocítila, jak se v ní znovu vzrývá strach. "Isgrimmure, podívej na tohle."

Vévoda srovnal koně s jejím a převzal brož. "To je odznak králo-vy Erkyenské gardy."

"Vojáci mého otce," zamumlala Miriamele. Nedokázala se ubrá-nit nutkání rozhlédnout se, jako by někde poblíž pustého travnatého svahu mohla nepozorovaně ležet jednotka rytířů. "Byli tu."

"Mohli tu být až poté, co ti lidé odešli," navrhl Isgrimmur. "Nebo v tom může být ještě něco jiného, co vůbec nedokážeme uhádnout." Neznělo to moc přesvědčivě a ani přesvědčeně. "Koneckonců, vždyť my ani nevíme, kdo tu žil, princezno."

"Já to vím." Už jen ta představa ji rozběšňovala. "Byli to lidé, co utekli zpod jha mého otce. Nejspíš s nimi byl i Jošua a ostatní. Teď je vyhnali nebo zajali."

"Odpusť, Miriamele," ozval se opatrně Tiamak, "já ale myslím, že by nebylo dobré dělat závěry tak ukvapeně. Vévoda Isgrimmur má pravdu: je spousta toho, co nevíme. Tohle není místo, které jsem viděl ve snu, jež mi poslala Geloě."

"No a co tedy budeme dělat?"

"Pokračovat," odpověděl Wranňan. "Sledovat stopy. Možná že ti, kteří tu žili, odešli za Jošuu."

"Támhle to vypadá slibně." Vévoda si chránil oči před šedivým sluncem dlaní. Ukázal na konec osady, kde se z akřů blátivé půdy roz-bíhaly na sever řady vyjetých kolejí.

"Tak pojďme." Miriamele vrátila brož Camarisovi. Starý rytíř se na ni na chvíli zadíval, pak ji upustil na zem.

Koleje běžely celkem pohromadě, takže v lučinách vytvářely blá-tivou jizvu. Na obou stranách této cesty ležely stopy po lidech, kteří ji použili - zlomené ojnice povozů, provlhlé uhlíky táboráků, nesčetné zaplněné odpadní díry. Navzdory pohledu na nepořádek, panující na jinak panenské zemi, Miriamele povzbudilo, jak nově ty stopy vypa-dají: od doby, co jejich předchůdci po cestě projeli, nemohly uplynout více než jeden dva měsíce.

Nad večerí, kterou stloukli z tenčících se zásob z Hájové osady, se Miriamele zeptala Isgrimmura, co budou dělat, až Jošuu konečně dostihnou. Bylo hezké mluvit o tom jako o něčem, co se stane, a ne jako o něčem, co by se mohlo stát; zdálo se to pak jisté, skutečné a hmatatelné - i když cítila osten pověrčivosti, která velela nemluvit o ničem dobrém, k čemu ještě nedošlo.

"Ukážu mu, že jsem dodržel slovo," rozesmál se vévoda. "Ukážu mu tebe. Pak, myslím, popadnu svou ženu a budu ji objímat, až bude pištět."

Miriamele se při pomýšlení na buclatou, stále svěží Gutrun usmá-la. "Tak na to se těším." Podívala se na spícího Tiamaka a na Camari-se, který ležil Isgrimmurův meč s okouzleným zaujetím, jež obvykle věnoval jen ptákům na obloze. Do souboje s Aspitem se starý rytíř ne-chtěl žádné čepele ani dotknout. Jak jej tak pozorovala, bylo jí ho trochu líto. Zacházel s vévodovým mečem, jako by to byl přítel sice starý, ne ale docela důvěryhodný.

"Tobě se po ní stýská, že?" obrátila se zpět k Isgrimmurovi. "Po tvé ženě."

"Ach, při Usireovi, to ano." Zíral do ohně, jako by se jí nechtěl podívat do očí. "Stýská."

"Ty ji miluješ." Miriamele cítila radost a trochu překvapení: Is-grimmur promluvil s žárem, který tak docela neočekávala. Aby v hrudi někoho zdánlivě tak starého a známého, jako byl vévoda, plála láska tak silně - a aby tak mohutný cit patřil babičkovské vévodkyni Gutrun - to je věru zvláštní pomýšlení!

"Jistěže ji miluji, řekl bych," odpověděl zamračeně. "Ale jde o něco víc, má lady. Moje Gutrun je částí mne sama - prožili jsme spolu roky a jsme propletení jako dva staré stromy." Usmál se a zavrtěl hla-vou. "Vím to odjakživa. Od okamžiku, kdy jsem ji spatřil poprvé, jak nese od hrobu lodí v Sotfengselu jmelí... byla tak krásná! Měla nej-jasnější oči, jaké jsem kdy viděl! Jako v nějaké pohádce."

Miriamele vzdychla. "Doufám, že jednoho dne ke mně někdo pocítí totéž."

"I to víš že bude - a budou," usmál se vévoda. "A až se vdáš - budeš-li mít štěstí a vdáš se za toho pravého - budeš přesně vědět, co mám na mysli. Bude tvou součástí jako je Gutrun součástí mne. Na-vždy, dokud nezemřeme."

Přežehnal se na prsou znamením Stromu. "Pro mne ty jižanské nesmysly nejsou - tam se vdovy a vdovci znovu žení! Jak by se jí někdo někdy mohl vyrovnat?" Zmlkl, jako by se zamyslel nad kolosální nemístností druhého manželství. I Miriamele mlčela. Nalezne i ona jednoho dne takového manže-la? Vzpomněla si na Fengbald, jehož jí kdysi nabízel otec, a otřásla se. Ten odporný, chvástavý hlupec! A navíc ji ke svatbě s někým, ko-ho nemilovala, nutil právě Eliáš, sám tak ochromený smrtí Miriameli-ny matky Hylissy, že se od té hodiny choval jako ztracenec ve tmě...

Ledaže by se snažil mě podobně strašlivé osamělosti uchránit, napadlo ji. Možná si myslel, že nepoznat takovouhle lásku ani takovou ztrátu je požehnání. To jí lámalo srdce nejvíc - že je tak osamělý kvůli ní...

A v tom okamžiku jako když do ní udeřil blesk. Miriamele si uvě-domila, co ji soužilo od chvíle, kdy ji Cadrach poprvé povyprávěl svůj příběh. Všechno měla náhle tak jasně před sebou - tak jasně! Bylo to, jako by tápala v setmělé místnosti a najednou někdo otevřel dveře a vpustil dovnitř světlo, takže konečně vidí ty nejasné tvary, které se jí ve tmě dotýkaly.

"Ach!" zalapala po dechu. "Ach! Ach, otče!"

A pak před ohromeným Isgrimmurem propukla v pláč. Vévoda se jí snažil ukonejšit, seč mohl, ona ale nedokázala přestat plakat. A ani mu nedokázala říci, proč to všechno; jen že jí Isgrimmurova slova při-pomněla matčinu smrt. Byla to krutá polopravda, ačkoliv neměla žád-nou krutost v úmyslu: když se Miriamele odplížila od ohně, vévoda u něj zůstal znepokojen a přitom bezmocný; vinil se z jejího žalu.

Popotahujíc se Miriamele zabalila do přikrývky, zahledla se ke hvězdám a přemýšlela. Náhle má tolik témat. Nic důležitého se nesta-lo a přitom vše bylo neskutečně jiné.

Než konečně usnula, znovu se rozplakala.

Ráno je přepadla krátká sněhová přeháňka, která sice koně nijak zvlášť nezpomalila, zato ale Miriamle roztrásla na celý zbytek dne. Šedivý Stefflod tek loudavě a připomínal klikatý proud tekutého olova. Zdálo se, že na druhém břehu leží sníh hustěji, že tam jsou pole šedivější než u nich. Miriamle měla pocit, jako by Stefflod přitahoval sníh podobně jako magnetovec v kovárně Medvěda Rubena přitahuje železné piliny.

Země začínala nabírat strmější sklon, až pozdě odpoledne, když už bylo světlo pryč a nastával chladný soumrak, měli před sebou řadu nízkých hor. Stromů tu bylo skoro stejně poskrovnu jako v Jezerním Thrithingu a do tváří Miriamle řezal syrový vítr - přesto ta alespoň trochu pestřejší krajina znamenala jistou úlevu.

Než rozbili tábor, vystoupili nahoru do kopců. Když pak ráno vstali a prsty, nohy a nosy je štípaly a zábly, otáleli u ohně déle než obvykle. Dokonce i Camaris se na koně škrábal s očividnou nechutí.

Sněhu bylo stále méně, až pozdě dopoledne zmizel úplně. Těsně před polednem se zpoza mraků vynořilo zářivé slunce a zasypalo zem šípy paprsků. Mraky se vrátily odpoledne, když dospěli na horu, která byla podle všeho nejvyšší, a tentokrát přinesly mrazivý, ale jemný déšť.

"Princezno!" vykřikl Isgrimnur. "Podívej se sem!" Jel kus napřed a pátral po možných nebezpečích strmě sestupné cesty: snadné puto-vání vzhůru nijak nezaručovalo stejně snadnou pouť dolů a vévoda nechtěl v neznámé krajině nijak riskovat. Miriamle předjela; sváril se v ní strach s veselím. Tiamak se před ní v sedle předkláněl, aby viděl co nejvíce. Vévoda stál v mezere v řídce řadě stromů a mával rukou k průhledu mezi kmeny. "Podívej!"

Před nimi se rozprostíralo široké zelené údolí, tu a tam prokládané bílým ostrůvkem. Navzdory dešti se nad ním vznášela atmosféra klidu a vzduch se tajil, jako když zadržíte dech. Uprostřed vyrážela z částečně zamrzlého jezera velká kamenitá hora, zakrytá zelení a tro-chou sněhu. Na jejích svazích si hrálo kose dopadající světlo, takže se téměř zdálo, že západní stěna plane a vře je zve. Na vrcholu stoupaly snad ze sta míst bílé praménky kouře.

"Boží jméno budiž pochváleno - co to je?" vypravil ze sebe ohromeně Isgrimnur.

"Myslím, že místo z mého snu," zamumlal Tiamak.

Miriamle se ovinula pažemi a nechala se zaplavovat city. Velká hora se zdála snad až příliš skutečná. "Doufám, že to je to místo. Dou-fám, že je tam Jošua a ostatní."

"Někdo tam žije dozajista," ozval se Isgrimnur. "Podívej na všechny ty ohně!"

"Pojďme!" pobídla Miriamle koně po cestičce. "Do západu slunce tam můžeme být."

"Nespěchej tolik," vyrazil i Isgrimnur. "Nevíme jistě, že to má s Jošuu co společného."

"Já se ochotně nechám zajmout snad kýmkoliv, pokud mě vezme ohni a do teplé postele," křikla Miriamle přes rameno. Camaris stál za nimi a hleděl do údolí. Výraz v podlouhlém obličejí se mu nijak nezměnil, než se ale vydal za ostatními, uběhlo hod-ných pár chvil.

Když se dostali k jezernímu břehu, bylo sice ještě světlo, ale mu-ži, s nimiž se tam setkali, měli pochodně - ohnivé květy, které se žlutě a šarlatově odrážely v černé jezerní vodě kolem jejich lodí. Opatrný a starostlivý Isgrimnur své společníky nejdříve držel zpět, než se ale první loď dotkla břehu, vévoda poznal žlutovousou postavu na přídi a s výkřikem ulehčení sjel se sedla.

"Sludigu! Proboha, při jméně Aedonově, buď pochválen!"

Jeho leník posledních pár kroků ke břehu přebrodl. Než mohl před vévodou pokleknout na koleno, Isgrimnur jej popadl a přitiskl si jej k rozložitě hrudi. "Jak se má princ?" vykřikl Isgrimnur, "a má pa-ní? A můj syn?"

Sludig byl sice sám veliký a rozložitý, přesto se nejdříve musel vévodovi vymanit a popadnout dech. Až pak jej ubezpečil, že se všem vede dobře, i když Isorn odešel na výpravu z pověření prince Jošuy. Isgrimnur nadšeně zatančil neohrabaný, jakoby medvědí tanec radosti. "A já přivedl zpátky princeznu!" prohlásil. "A víc! A ještě víc! Ale pojedete! Ach, tohle je jako Aedonmansa!"

Sludig se smál. "Pozorovali jsme vás od poledne. Jošua řekl: 'Sejděte dolů a zjistěte, co jsou zač.' Myslím, že bude docela překva-pený!" Rychle nechal připravit koně k naložení na bárku. potom po-mohl na loď Miriamle.

"Princezno." Pevným stiskem ji vedl k jedné z lavic. "Buď vítána v Novém Gadrinsettu. Tvůj strýc bude mít radost, až tě uvidí."

Strážný, který Sludiga doprovázel, si Camarise prohlížel s vel-kým zájmem, Rimmeřan jim ale nedovolil mařit čas. Vzápětí vyrazili po krami pokrytém jezeře.

Na druhé straně je čekal vůz, tažený dvěma vyhublými a nespoko-jenými volky. Když na něj nasedli, Sludig plácl jedno z hověd po bo-ku a vůz se se skřípěním rozjel po kamením vykládané cestě.

"Co to je?" zíral Isgrimnur ze strany vozu na světlé kameny.

"Sithijská silnice," odpověděl s nemalou pýchou Sludig. "Tohle je prastaré místo Sithů. Říkali mu 'Sesua'd'ra'."

"Už jsem o tom slyšel," zašeptal Tiamak Miriamle. "Je to slavné místo z báji - netušil jsem ale, že ještě existuje, ani že je to ten Ká-men, co mi ukázala Geloë!"

Miriamle zavržela hlavou. Málo se starala, kam je vezou. Jakmi-le se objevil Sludig, cítila se, jako by z ní sňali obrovské břímě; až teď si uvědomovala, jak strašlivě je unavená.

Cítila, že se jí trochu pohupuje hlava do rytmu povozu a snažila se bojovat s vlnou vyčerpání, která ji zalévala. Po svahu k nim sbíhaly děti. Udělaly za nimi průvod a daly se do křiku a do zpěvu.

Když se dostali k vrcholu, čekal tam na ně velký shromážděný dav. Miriamle zjistila, že se jí z toho nezměrného moře lidí téměř dělá zle. Od doby, kdy procházeli mezi hemžícími se Kwantipulčany na dřevěných ulicích, už uplynul hodný čas; uvědomila si, že není s to unést tolik hladových, s nadějí na ni hledících obličejů. Opřela se o Isgrimnura a zavřela oči.

Jakmile byli nahoře, začala náhle obličej poznávat. Sludig ji pomohl z vozu do náruče strýce Jošuy, jenž ji přivinul a objal skoro stejně pevně, jako prve Isgrimmur Sludiga. Po chvíli ji od sebe odtáhl na délku paže a zadíval se na ni. Byl hubenější, než si jej pamatovala, a na sobě měl šaty, které sice byly šedé, jak to mívával ve zvyku, střih byl ale jaksi zvláštní a venkovský. Srdce se jí trochu pootevřelo a vpustilo dovnitř bolest i radost.

"Vykupitel vyslyšel mé modlitby," řekl. Navzdory zbrzděnému a ustaranému obličejí nebylo pochyb, že je šťasten, že ji vidí. "Buď vítána zpět, Miriamele."

Pak se objevily další obličej - Vorževa v podivných šatech, při-pomínajících stan, a harfeník Sangfugol, a dokonce maličký Binabik, jenž ji vysekl úmyslně přehnanou poklonu a pak vzal do svých malých, teplých prstů její ruku. A poblíž stál ještě někdo, kdo se jí zdál jaksi zvláštně známý. Měl vousy, v rezavých vlasech se mu bělala skvrna a na tváři měl bledou jizvu. Hleděl na ni, jak by si ji všepoival do paměti, jako by ji jednoho dne chtěl vytesat do kamene. Trvalo jí to dlouho.

"Simone?" pronesla.

Její ohromení se bryskně přetavilo v jakousi zvláštní hořkost - o tolik ji okradli! Zatímco byla jinde, svět se změnil. Její přítel zmizel a místo něj je tu tenhle mladý muž. To byla pryč tak dlouho?

Cizincova ústa se pohybovala, než jej ale zaslechla, chvíli to trvalo. Zdálo se, že Simon má hlubší hlas, slova ale zněla váhavě. "Jsem rád, že's v bezpečí, princezno. Velmi rád."

Hleděla na něj a pály jí oči, do nichž se tlačily slzy. Svět se zdál vzhůru nohama.

"Prosím," řekla náhle a obrátila se na Jošuu. "Myslím... že si po-třebuji lehnout. Potřebuji se vyspat." Neviděla, že bývalý kuchtík své-sil hlavu, jako by jej odkopla.

"Samozřejmě," přikývl strýc starostlivě. "Samozřejmě. Jak dlouho jen budeš chtít. A pak, až vstaneš, uspořádáme slavnost díkůvzdání!"

Miriamele omámeně přikývla, pak se nechala Vorževou odvést ke zčeřenému moři stanů. Za ní Isgrimmur stále objímal svou manželku, která se zároveň smála a plakala.

22. Šepot v kameni

Voda tryskala z velké pukliny, prýštila přes plochou černou čedičovou římsu, až se na jejím okraji zčeřila a zmizela v jámě. V temné jeskyni, osvětlené jen několika drobnými žhnoucími kameny, zasazenými do stěn, bylo vodopád při vši jeho divokosti sotva vidět. Neuvěřitelně vysoký sál nesl název Yakh Huyeru, což znamenalo Síň chvění, a přestože tak byla jeskyně pojmenována z jiného důvodu, zdálo se, že se stěny díky Kiga'rasku - díky Vodopádu - skutečně jemně třesou. Voda vydávala jen velmi slabý zvuk, ať už to bylo díky nějaké hře ozvěny obrovského sálu nebo pro nezměrnou prázdnotu, do níž pada-la. Někteří z obyvatel hory si šeptali, že Kiga'rasku nemá dno, že voda propadá samotným dnem Země a nekonečně proudí do černého Bez-prostří.

Utuk'ku stála na okraji propasti a byla jen drobným stříbřitým zábleskem na pozadí černavého vodního gobelínu. V závanech přicházejících od vodopádu jí povlával bílý šat. Maskovanou hlavu měla skloněnou, jako by zkoumala hlubiny Kiga'rasku, v té chvíli ale mo-hutný proud vody neviděla o nic více než matné slunce, které jí přecházelo nad hlavou za mnoha sty furlongy kamene Bouřné hory.

Utuk'ku uvažovala.

Podivné a znepokojivé obrazce se to začínaly objevovat ve spleti-tých vzorech událostí, do jejichž tkaní se pustila už tak dávno - udá-lostí, jež zkoumala a jemně pozněňovala po více než tisíc tisíců dnů bez slunce. Už jedno z prvních hnutí způsobilo v jejím vzoru trhlinu. Jistě, není neopravitelná - Utuk'ku předla pevně, a než by něco ohrozilo její dlouho plánovaný triumf, muselo by prasknout více než jedno vlákno - to látání si však vyžádá pozornost a práci a ono jako diamant břitké soustředění, jež dokážou unést jen nejstarší.

Stříbrná maska se zvolna otočila a odrazila matné světlo, jako když se zpoza mraků vynoří měsíc. Ve dveřích Yakh Huyeru se objevily tři postavy. Ta vpředu poklekla a pak si zakryla oči hřbetem rukou; její dvě družky učinily totéž. Když Utuk'ku zvažovala úkol, jenž jim uloží, na chvíli pocítila li-tost nad ztrátou Ingena Jeggera - leč jen na chvíli.

Utuk'ku Seyt-Hamakha byla poslední ze Zrozených v Zahradě: nepřežila o staletí všechny své druhy proto, že by ztrácela čas zbytečnými city. Jegger jí byl dychtivě a slepě věrný jako honiči pes a díky své smrtelnosti byl obdařen jistými schopnostmi, jež jí byly užitečné, přesto ale nebyl než nástrojem - něčím, co se použije a pak odloží. Posloužil, když jej bylo nejvíce třeba. A pro jiné úkoly tu jsou jiní služebníci.

Nornové, kteří se před ní skláněli, dvě ženy a muž, vzhledli, jako by se probrali ze sna. Prání jejich paní do nich prýštila jako zkyslé mléko ze džbánu. Utuk'ku pozdvihla v úsečném gestu ruku v rukavici; byli propuštěni. Otočili se a odešli plynule, rychle a tiše jako stíny, prchající před úsvitem.

Když byli pryč, Utuk'ku znovu dlouho stála před vodopádem a na-slouchala přízračným ozvěnám. Pak se konečně královna Nornů obrátila a zvolna se vydala k Sálu dýchající harfy.

Když se usadila do svého křesla vedle Studny, nápěv v hlubinách Bouřné hory nabral na výšce: Bezsvětli ji svým neproniknutelným, nelidským způsobem vítali na jejím trůnu, zahaleném mrazem. Sál Harfy byl až na Utuk'ku prázdný, a přece by jediným mávnutím ruky vyvolala pozdvížení houštiny kopí, sevřených v bledých dlaních.

Dotkla se dlouhými prsty spánků masky a zahleděla se do miho-tavého sloupce páry, vznášejícího se nad Studnou.

Okraje Harfy byly nezřetelné a proměnlivé a leskly se šarlatově, žlutě a fialově. Ineluki-ho přítomnost byla jen matná.

Začal se stahovat dovnitř sebe sama a nabírat sílu z onoho cíle, jenž jej živil, jako vzduch sytý plamen svíček.

Připravoval se na velkou zkoušku, jejíž čas již brzy nadejde.

Ačkoliv osvobození od břímě jeho planoucích, zlobných myšle-nek - jež někdy i samotná Utuk'ku dokázala vnímat jen jako jakýsi ob-lak z nenávisti a touhy - bylo svým způsobem úlevou, přesto se rty krá-lovny Nornů pod maskou stáhly v nespokojenou přímku. To, co viděla ve světě snů, ji znepokojilo; přes úklady, jež tam upředla, nebyla dosud

spokojena. Kdyby se s ní podělil o věci, jež se dějí v srdci Studny, snad by jí to pomohlo - to se ale nestane. Největší Inelukiho část nebude nyníšskem počínaje přítomná, a to až do posledních dnů, za nichž bude vysoko na obloze stát Dobyvateľova hvězda.

Utuk'ku náhle přimhouřila bezbarvé oči. Na obrubě velké tapisé-rie moci a snu, která se vinula Studní, se začalo neočekávaným způsobem pohybovat ještě něco. Královna Nornů obrátila zrak dovnitř sebe a nechala mysl, aby se napřáhla a zkoumala vlákna velejemně vyváženě sítě, nespočetné linie záměrů a úvah a osudu. Tady je to: další trhli-na v její pečlivé práci.

Utuk'kčiny rty zbrázdil vzdech, tichý jako závan větru na netopýřím křídle. Zpěv Bezsvětých na chvíli zakolísal před vlnou roztrpčení, tryskající z paní Bouřného štítu, vzápětí se ale hlasy znovu ozvaly, o nic méně duté či vítězoslavné. To si jen někdo pohrával s jedním z Hlavních Svědků - jen mladík, byť z linie Amerasu na Lodi Zroze-né. Dá tomu mláděti tvrdě za vyučenou. Vyžádá si to jen o trochu více soustředění, o trochu více z jejích vypjatých myšlenek - ale stane se to. Je unavená, takhle unavená ale ještě ne.

Snad tisíc let uplynulo od okamžiku, kdy se královna Nornů na-posled usmála, kdyby si ale vzpomněla, jak na to, udělala by to teď. Ani nejstarší z Hikeda'ya nepoznali jinou paní než Utuk'ku. Některým z nich snad může odpustit, že si myslí, že už není živoucí bytostí, ale, podobně jako Král bouří, zrůdou, stvořenou jen z ledu, kouzel a neko-nečné, ostražitě zlovolnosti. Utuk'ku věděla své. Ačkoliv ani tisícileté životy jejích potomků neznamenal víc než malou část toho jejího, pod mrtvolně bílým šatem a lesklou maskou se stále skrývá živá žena. Pod prastarým masem stále bije srdce - pomalu a silně jako ně-co slepého, co se plazí po dně hlubokého, tichého moře.

Je unavená, ale dosud divoká, dosud mocná. Plánovala nadcházet-jící dny tak dlouho, že se tam na povrchu během jejího čekání změnila a posunula pod rukou Času sama tvář země. Pomsty se dožije.

Na prázdném kovu masky, již ukazovala světu, se zatřpytila svět-la Studny. Utuk'ku si pomyslela, že si v oné vítězné hodině možná zno-vu vzpomene, jak se smát.

* * *

"Ach, při Háji," řekl Jiriki, "to je doopravdy Mezutu'a - Stříbrný dům." Pozdvihl pochodeň. "Ještě jsem jej nikdy neviděl, zpívá se o něm ale tolik písní, že mám pocit, že jeho věže a mosty a ulice znám, jako bych tu vyrostl."

"Tys tu nebyl? Já ale myslel, že to tu tvůj lid postavil." Eolair se vrátil od srážného okraje schodiště. Pod nimi se ve tmě prostíralo vel-ké město, úžasná změť kamene.

"To ano - zčásti - ale poslední ze Zida'ya toto místo opustili, ješ-tě než jsem se narodil." Jirikiho zlaté oči byly rozšířeny, jako by je od střeš jeskynního města nedokázal odtrhnout. "Když Tinukeda'ya oddělili své osudy od našich, Jenjiyana ze Slavíků prohlásila ve své moudrosti, že bychom měli toto místo dát Mořeplavcovým Dětem jako částečnou splátku dluhu, jímž jsme jim zavázáni."

Zamračil se a zavrtěl hlavou, až se mu na zádech uvolnily vlasy. "Alespoň Rod Ročního tance si vzpomíná na něco ze své cti. Dala jim též Hikehikayo na severu a samotné Jhiná-T'senei, obkroužené mo-řem, jež už dávno zmizelo pod vlnami."

Eolair se snažil vyznat se v té hradbě neznámých jmen. "Tvůj lid tady to dal Tinukeda'ya?" zeptal se. "Stvořením, kterým my říkáme domhaini? Permončikům?"

"Některým se tak říkalo," přikývl Jiriki. Obrátil jasný zrak na knížete. "Nejsou to ale žádná 'stvoření', kníže Eolair. Přišli ze Za-hrady, jež je ztracena, stejně jako můj lid. Udělali jsme chybu, když jsme je měli za méně, než jsme sami. Toho bych se nyní rád vyvaroval."

"Nemyslel jsem to urážlivě," odvětil Eolair. "Já je ale potkal, jak jsem ti už pověděl. Jsou... podivní. Ale také musím říci, že k nám byli vlídní."

"Děti Oceánu byly vždy laskavé." Jiriki začal sestupovat se scho-dů. "Obávám se, že právě proto je sem můj lid přivedl - protože se jim zdálo, že to budou povolní sluhové."

Eolair pospíšil za ním. Sitha se pohyboval rychle a s jistotou. Šel daleko blíže okraje, než by si kníže kdy troufl, a dolů se ani nepodíval. "Jak jsi to myslel - 'některým se tak říkalo'?" zeptal se. "To byli i Tinukeda'ya, kteří permončiky nebyli?"

"Ano. Ti, kteří žili tady - permončici, jak jsi říkal - byli jen po-menší skupinou, jež se odtrhla od hlavního kmene. Zbytek Ruyanova lidu zůstal u vody, neboť oceány byly jejich srdcím vždy drahé. Mnozí z nich se stali tím, čemu smrtelníci říkají 'strážci moře'."

"Niskiové?" Eolair potkal za své dlouhé kariéry, během níž často putoval jižními vodami, vyhlížečů moře spousty. "Ti stále žijí. Per-mončikům se ale nijak nepodobají!"

Jiriki se zastavil, aby kníže mohl popadnout dech, potom vyrazil - nejspíše ze zdvořilosti - pomalejším tempem. "To je pro Tinuke-da'ya požehnáním stejně jako prokletím: mohou se časem měnit, aby se přizpůsobili místu, na němž žijí; v jejich kostech a krvi koluje jaká-si proměnlivost. Myslím, že kdyby byl celý svět zničen ohněm, Děti Oceánu by byly jedinými, které by přežily. Netrvalo by dlouho a do-kázaly by se žít kouřem a plavat ve žhavých uhlících."

"To je ale ohromující," řekl Eolair. "Permončici, jež jsem potkal, Yes-fidri a jeho druzi, se zdáli tak plaší. Kdo by si kdy pomyslel, že dokáží takové věci?"

"Jsou ještěrkami jižních mokřin," usmál se Jiriki, "které umí mě-nit barvu podle barvy listu, kmene či kamene, na němž se krčí. A jsou plaší, to je pravda. Mně se ale nezdá nijak podivné, že se právě ta nej-vyplašenější stvoření umí skrýt nejlépe."

"Ale pokud tvůj lid dal permončikům - Tinukeda'ya - toto místo, proč se vás tolik bojí? Když jsem sem poprvé přišel s lady Maegwin a potkal je, báli se, že jsme vašimi služebníky a chceme je přivléct zpět."

Jiriki se zastavil. Zdálo se, že jej ohromilo něco dole. Když se znovu obrátil k Eolairovi, měl na tváři výraz tak bolestný, že jej nedo-kázaly zakrýt ani jeho lidským citům cizí rysy. "Mají se nás proč bát, kníže Eolaire. Amerasu, naše vědma, již nám právě vzali, nazývala naše zacházení s Tinukeda'ya naší velkou hanbou. My s nimi neza-cházeli dobře a skrývali jsme před nimi věci, které by si byli zasloužili vědět... protože jsme měli zato, že nám budou sloužit lépe, když se budou plahočit v nevědomosti." Udělal zoufalé gesto. "Když jim Jen-jiyana, paní Rodu Ročního tance, dala toto místo, mnozí z Rodu Úsvi-tu jí odporovali. A dokonce i za těchto dnů jsou mezi Zida'ya mnozí, kteří si myslí, že jsme si měli děti Ruyana Ve jako služebníky pone-chat. Tví přátelé se nás mají proč bát."

"Nic z toho ve starých legendách tvého lidu není," podivil se Eo-lair. "Vykreslil jsi chmurný, smutný obraz, principi Jiriki. Proč mi to všechno říkáš?"

Sitha se znovu zadíval pod sebe na omšelé schody.

"Protože, kníže Eolaire, tato éra bude brzy pryč. To neznamena, že bych si myslel, že přichází něco lepšího - ačkoliv musím připustit, že vždy je naděje. Jenže ať je to dobře nebo špatně, jeden věk světa končí."

Dolů pokračovali mlčky.

Eolair spolehl, že mu matná vzpomínka z předchozí návštěvy dovolí, aby Jirikiho rozpadajícím se městem provedl - ačkoliv se zdá-lo, že by právě tak mohl Jiriki vést jeho, alespoň soudě podle Sithovy netrpělivosti, krocené zřejmě jen přirozenou dvorností. Když šli opuš-těnými ulicemi plnými ozvěn, Eolair měl znovu dojem, že Mezutu'a není ani tak městem jako doupětem plachých, byť přátelských zvířat. Tentokrát mu ale v uších čerstvě zněla Jirikiho slova o oceánu, a tak mu město připomínalo spíše jakousi korálovou zahradu; nesčetné bu-dovy vyrůstaly jedna z druhé, protkány zejícími branami a temnými tunely, a věže byly pospojovány chodníčky z kamene tenkého jako skleněné předitivo. Nepřítomně zauvažoval, zda v sobě permončící ně-kde hluboko skrývají touhu po moři, takže se toto město a jeho při-stavky - i nyní Jiriki tu a tam ukázel na nějaký kus, jenž byl k původ-ním budovám Mezutu'a přidán - postupně stalo jakousi podmořskou slují, krytou před sluncem kamenem hory namísto modravou vodou.

Když se vynořili z dlouhého tunelu, jehož živoucí kámen byl zdobně otesán, ocitli se ve velkém kamenném amfiteátru. Jirikiho, jenž převzal vedení, obklopil opar bílé, bělostné záře. Zatímco kníže shlížel do arény, Jiriki zdvihl ruku do výše ramen a než se vydal dál, udělal opatrné gesto; jen lání půvab skryl, jak rychle se vlastně pohy-buje.

Uprostřed jámy dosud stál veliký křišť-álový Odštěpek, jemně pulsoval a povrch měl plný zvolna přebíhajících barev. Dřevěné lavice kolem byly prázdné. Aréna byla opuštěná.

"Yis fidri!" vykřikl Eolair. "Yis-hadra! Tady je Eolair, kníže z Nad-Mullachu!"

Když mu nikdo neodpovídal - a nebylo ani stopy po jakýchkoliv známkách života, žádné kročeje, žádný záblesk růžových krystalových tyčí - sešel Eolair za Jirikim.

"Toho jsem se bál," prohlásil. "Že když tě přivedu, oni zmizí. Doufám jen, že neodešli i z města." Zamračil se. "Myslím, že mě mají za zrádce, když sem přicházím s jedním z jejich původních pánů."

"Nejspíš." Jiriki se zdál být duchem nepřítomen - a téměř napja-tý. "Při mých předcích," vydechl, "stát před mezutu'aským Odštěp-kem! Cítím, jak zpívá!"

Eolair napřáhl ruku těsně k mléčnému Odštěpku, neucítil ale nic než nepatrné oteplení vzduchu.

Jiriki k Odštěpku pozdvihl dlaně, než se jej ale dotkl, na chvíli se zarazil, jako by objímal něco neviditelného, co má stejný tvar jako kámen, je ale téměř dvakrát větší. Světelné vzory začaly planout o ně-co barevněji, jako by se v kameni něco pohnulo směrem k povrchu. Jiriki pozorně sledoval hru barev a pomalými kruhovými pohyby při-blížoval prsty, aniž by se kdy Odštěpku dotkl přímo; nastavoval dlaně kolem kamene, jako by s nehybným předmětem prováděl jakýsi ritu-ální tanec.

Uběhl dlouhý čas, během nějž Eolaira začaly bolet nohy. Posadil se na jednu z kamenných lavic. Arénou proběhl chladný závan a za-škrábal jej vzadu na krku. Zachumlal se ještě trochu do pláště a pozo-roval Jirikiho, stojícího před planoucím kamenem a pohrouženého do jakéhosi tichého spojení.

Eolair pociť-oval větší a větší nudu; probíral se v dlouhém ohonu černých vlasů. Ačkoliv nebyl s to přesně říci, jak je to dlouho, co Jiriki přistoupil ke kameni, věděl, že nejde o žádnou chvíli: Eolair byl proslulý trpělivostí, a dokonce ani za těchto potřeštěných dní nebylo nijak snadné jej vyvést z míry.

Sitha náhle ucouvl o krok od kamene. Okamžik se kolébal na místě, pak se obrátil k Eolairovi. Měl v očích světlo, které se zdálo být něčím více než jen odrazem nestálého plápolání Odštěpku.

"Mluvicí oheň," pronesl Jiriki.

Eolair byl zmaten. "Co tím myslíš?"

"Mluvicí oheň v Hikehikayo. To je jiný svědek - Hlavní Svědek, stejně jako Odštěpek. Je jaksi velmi blízko - blízko ve smyslu, který nemá co dělat se vzdáleností. Nedokážu Odštěpek odtrhnout a obrátit jinam."

"A kam bys ho chtěl obrátit?"

Jiriki zavrtěl hlavou. Než začal, vrhl k Odštěpku rychlý pohled. "Je těžké to vysvětlit, kníže Eolaire. Řeknu to tak - kdyby ses ztratil ve tmě a poblíž byl strom, na který bys mohl vylézt a tak se dostat nad mlhu, neudělal bys to?"

Eolair přikývl. "Jistě, přesto ale dosud úplně nechápu, jak to mys-líš."

"Prostě tohle. My, zvyklí na Cestu snů, se na ni v posledním čase nemůžeme dostat - stejně jako když hustá mlha někoho odradí vydat se dále od domu, přestože to opravdu potřebuje. Svědkové, které mo-hu užívat, jsou malí; není v nich síla ani vědění nikoho, jako byla naše První pramáti Amerasu, a tak se dají použít jen pro drobnosti. Mezu-tu'aský Odštěpek je Hlavní Svědek - myslel jsem na jeho nalezení, ještě než jsme vyrazili z Jao é-Tinukai'i - , právě jsem ale zjistil, že jej z jakési příčiny nemohu použít. Je to, jako bych vyšplhal na ten strom, o němž jsem mluvil, dostal se k hornímu okraji mlhy a tam zjistil, že nade mnou někdo sedí a tak se nemohu dostat tak vysoko, abych něco viděl. Jsem v koncích."

"Obávám se, že to pro smrtelníka jako jsem já stále zůstává z vět-ší části zahaleno rouškou tajemství, Jiriki. Něco málo jsem ale myslím pochopil." Eolair chvíli uvažoval. "Jinými slovy: ty se chceš podívat z okna, někdo na druhé straně ti je ale zakryl. Tak?"

"Ano. Dobře řečeno." Jiriki se usmíval, Eolair ale vnímal únavu, skrytou v Sithových cizích rysech. "Já se ale neodvážuji odejít, aniž bych se pokusil podívat se oknem znovu, a to tolikrát, kolikrát mi síly dovolí."

"Pak na tebe budu čekat. Přinesli jsme si ale jen málo jídla i vody - a kromě toho, já sice nemohu mluvit za tvůj lid, ale můj mne bude zanedlouho postrádat."

"Co se jídla a pití týče," odvětil nepřítomně Jiriki, "můžeš sníst a vypít mé." Znovu se obrátil k Odštěpku. "Až budeš mít pocit, že je čas k návratu, pověz mi to - ale nedotýkej se mne, dokud ti to nedovolím, kníže Eolaire, to mi slib. Nevím přesně, co budu muset udělat, a pro nás oba bude bezpečnější, když mne necháš tak, ať už se ti bude zdát, že se děje cokoliv."

"Neudělám nic, dokud mne o to nepožádáš," slíbil Eolair.

"Dobře." Jiriki pozdvihl ruce a znovu jimi začal pomalu kroužit.

Kníže z Nad Mullachu povzdechl, zavrtěl se na kamenné lavici a pokoušel se nalézt pohodlnou polohu.

Eolair se probudil z podivného snu - prchal před obrovským ko-lem, velikým jako vzrostlý strom, hrubým a popraskaným jako trámy prastaré střechy - a okamžitě si uvědomil, že něco není v pořádku. Světlo bylo jasnější a tepalo jakoby v rytmu srdce, barvu ale změnilo do jedovatě modrozelené. Vzduch ve velikém sále byl nehybný a plný napětí jako před bouří a spaloval Eolairovi nozdry pachem ozónu, jako kdyby poblíž právě uhořel blesk.

Jiriki stál před planoucím Odštěpkem jako zrno v moři oslepi-vého světla - jenže už nepřipomínal tanečníka bohyně Mirchy, vzýva-jícího déšť; údy měl pokroucené a hlavu zakloněnou, jako by jej rdou-sila nějaká neviditelná ruka a ždímal z něj poslední zbytky života. Eolair pospíšil k němu; k uzoufaní se o prince strachoval, nevěděl ale, co dělat. Sitha mu řekl, aby se jej nedotýkal děj se co děj, když se ale Eolair dostal tak blízko, aby viděl Jirikimu do obličeje, v tryskající nechtě zbarvené záři téměř nerozeznatelného, srdce se mu div neza-stavilo. Tohle Jiriki zcela jistě na mysli neměl!

Sithovy zlatavé oči byly zvrácené vzhůru, takže z nich byl vidět jen srpek bělma. Rty měl shrnuty ze zubů ve šklebu zvířete, zahnané-ho do rohu, a žíly na krku a na čele jako by mu už už měly vybuch-nout.

"Princi Jiriki!" vykřikl Eolair. "Jiriki, slyšíš mě?"

Sitha pootevřel ústa ještě o něco více. Čelisti mu pracovaly. Vydralo se z něj dlouhé zachrčení a v hlubokém a nesrozumitelném rachocení se odráželo amfiteátr; bylo ale tak očividně prosycené bo-lestí a strachem, že i když si Eolair v zoufalství přikryl dlaněmi uši, cítil, jak se mu srdce svírá soucitem a hrůzou. Zkusmo k Sithovi na-přáhl ruku a užasle pozoroval, jak se mu vzpřimily chloupky na paži. Naskočila mu husí kůže.

Kníže Eolair už přemýšlel jen okamžik. Vylál si do bláznů, pak tiše složil krátkou modlitbu k Zemnímu psu Cuamhovi, udělal krok a stiskl Jirikimu rameno.

V okamžiku, kdy se jej dotkl prsty, pocítil Eolair, jak jej náhle zaplavuje titánská síla odnikud, uhánějící černá řeka hrůzy a krve a prázdných hlasů, která jím proudí a odnáší mu myšlenky, jako vodo-pád odnáší hrst listů. Ale i v tom kratičkém okamžiku, než se jeho nej-vnitřnější já zřítilo do nicoty, věděl, že se Jirikiho stále dotýká, a viděl, jak Sithu převažuje a princ padá na Odštěpek. Jiriki se dotkl kamene. Vyskočil ohňostroj jisker, jasnějších než okolní modrozelená záře, milión planoucích světél, jako by najednou vzplály duše všech světlu-šek světa a daly se do svíjivého tance. Potom všechno zmizelo ve tmě. Eolair cítil, jak padá, jak se řítí jako kámen do nekonečné prázdnoty...

"Ty žiješ."

Z Jirikiho hlasu sálala úleva. Eolair otevřel oči a spatřil bledou šmouhu, z níž se postupně stal Sithův obličej, sklopený těsně nad ním. Na spáncích měl Jirikiho chladné dlaně.

Eolair je zemdleně odehnal. Sitha poodstoupil a dovolil mu se posadit; Eolair cítil zvláštní vděčnost za to, že to může udělat sám, i když mu to trvalo hodnou chvíli. V hlavě mu bušilo a zvonilo, jako by tam někdo vybuch-novával bojový poplach na Rhynnův kotel. Musel na chvíli zavřít oči, aby nezačal zvracet.

"Varoval jsem tě, aby ses mne nedotýkal," pronesl Jiriki, v hlase ale neměl žádnou výčitku. "Je mi líto, že kvůli mně tak trpěl."

"Co... co se stalo?"

Jiriki potřásl hlavou. Pohyboval se jaksi jinak, jakoby toporněji, když si ale Eolair uvědomil, jak dlouho musel Sitha zakoušet to, co on sám vydržel jen okamžik, naplnil jej obdiv. "Nejsem si jist," odpově-děl Jiriki. "Něco nechtělo, abych se na Cestu snů dostal, nebo nechtě-lo, abych si hrál s Odštěpkem - něco mnohem mocnějšího nebo vě-doucnějšího než jsem já." Zašklebil se a odhalil bílý chrup. "Měl jsem pravdu, když jsem Simona před Cestou snů varoval. Zdá se, že bych měl dbát vlastních rad. Má matka Likimeya se bude zlobit."

"Myslel jsem, že umíráš," zasténal Eolair. Měl pocit, jako by mu někdo těsně za čelem okovával velkého tažného koně.

"Kdybys mě nestáhl ze směru, jímž jsem byl polapen, pak by mne myslím čekalo něco horšího než smrt." Náhle se ostře zasmál. "Dlužím ti Staj'a Ame, kníže Eolaire - Bílý šíp. Ten můj už bohužel někdo má."

Eolair se překulil na bok a snažil se vstát. Stálo jej to několik po-kusů, nakonec ale - s Jirikiho pomocí, jež byla vděčně přijata - se mu zdařilo napřimit. Zdálo se, že Odštěpek je v klidu; zmlkle poblikával uprostřed prázdné arény a vrhal za kamenné lavice váhavé stíny. "Bílý šíp?" zamumlal. Hlava jej bolela a svaly cítil, jako by jej vláčeli z Hernysadharu do Crannhyru za vozem.

"Brzy ti to vysvětlím," odvětil Jiriki. "Musím se naučit s těmi po-tupami žít."

Šli spolu k tunelu, vedoucímu z amfiteátru: Eolair pokulhával, Ji-riki šel jistěji, ale také pomalu. "Potupy?" zeptal se

zemdleně Eolair. "Jak to myslíš?"

"Že mě zachránil smrtelník. Zdá se, že se z toho pro mne stává pravidlo."

Ozvěny jejich šouravých kročeji se třepotaly obrovskou jeskyní a stoupaly ke kamenné klenbě.

* * *

"Tady, či-či, tady. No tak pojď, Grimalkine."

Ráchel cítila nemalé rozpaky. Nebyla si docela jistá, co se koč-kám říká - za starých dnů od nich chtěla jen, aby udržovaly v přijatel-ných mezích počet krys, a mazlení a škádlení nechávala svým komor-ným. Pokud věděla, hýčkání a zahrnování sladkostmi nepatřilo mezi povinnosti, které by měla ke kterémukoliv ze svých chráněnců, ať už dvounohých či čtyřnohých. Teď ale něco potřebovala - ať už jakkoliv ztřeštěného a pitomého - a tak se musela pokořit. Díky milosrdnému Usireovi, že kolem není a nevidí mne žádné lidské stvoření.

"Kočičko, čičinko." Ráchel mávla kusem nasoleného hovězího. Posunula se o půl lokte a pokoušela se nevšímat si bolesti v zádech ani drsného kamene pod koleno. "Pokouším se tě nakrmit, ty špindíro špinavá, Rhiapa nás ochraňuj." Zaškaredila se a znovu kusem masa zatřepala. "Líp bych udělala, kdybych uvařila tebe."

I kočka, která stála uprostřed chodby jen těsně mimo Ráchelin dosah, podle všeho věděla, že jde jen o planou hrozbu. Ne snad kvůli Ráchelině dobrému srdci - potřebovala, aby si od ní to zvíře vzalo jídlo, jinak by ho ale mileráda přetáhla koštětem - ale protože před-stava pojidání kočičího masa byla pro Ráchel stejně nepřijatelná jako plivání na oltář v kostele. Neuměla by říci, čím se kočičí maso přesně liší od králíčího či srnčího, a ani nechtěla. Slušný člověk zkrátka nic takového nedělá - a hotovo.

A přece si v poslední čtvrthodině nejednou pohrávala s možností, že tu vzpurnou potvoru skopne s příkrých schodů a pak bude přemýšlet o něčem, na co není pomoci zvířat třeba. Nejvíce ji ale rozčilovalo, že ten nápad sám neměl žádný praktický smysl.

Ráchel se zadívala na svou rozřesenou paži a zamaštěné prsty. A to všechno, aby pomohla nestvůře?

Jde to s tebou s kopce, ženská. Jsi bláznivá jako... jako nějaký prost'áček.

"Čičí."

Šedá kočka udělala několik kroků k ní a zastavila se; prohlížela si Ráchel očima rozšířenými podezřením i zářící lampou. Ráchel poti-chu pronesla modlitbu k Elysei a pokusila se masem lákavě zakomí-hat. Kočka se obezřetně přiblížila, rozšířila chřípí, pak maso opatrně oblízla. Chvilí si jakoby lhostejně čistila vousky a zřejmě sbírala od-vahu. Výrazila a kus si uškubla, pak se stáhla, polkla, potom se znovu připlížila. Ráchel pomalu napřáhla druhou ruku a pohládila zvíře po hřbetě. Kočka se napjala, když ale nepřicházel žádný nenadálý pohyb, popadla a zhltna i zbytek. Ráchel se jí prsty lehce probírala kožíškem a kočka jí tázavě očíhávala prázdnou ruku. Hlavní komorná jí podržela mezi ušima a srdatě vzdorovala popudu to mňavé zvířátko přískrtit. Když se jí nakonec podařilo z kočky vyloudit zapředení, ztěžka se vztyčila.

"Zítra," slíbila. "Další maso." Odvrátila se a namáhavě se belhala do schodů ke své skryté komůrce. Kočka to pozorovala a očíhávala kamennou zem, zda tam nezůstaly nějaké drobtý, pak si lehla a začala se čistit jazykem.

Když se Jiriki a Eolair vynořili do světla, začali mžourat jako krt-ci. Kníže už litoval, že zvolil ke vstupu do podzemních dolů právě tento vchod, tak vzdálený od Hernysadharcu. Kdyby vešli jeskyněmi, v nichž se Hernystirci skrývali, jako to udělali prve s Maegwin, byli by mohli strávit noc v jedné z ještě nedávno obydlených skrýši jes-kynního města a ušetřit si dlouhou jízdu zpět.

"Nevypadáš dobře," podotkl Sitha, a nejspíš to byla jen a jen pravda. Eolairovi konečně přestalo zvonit v hlavě, neustále jej ale strašně bolely svaly.

"Ani se dobře necítím." Kníže se rozhlédl. Na zemi byla trocha sněhu, počasi se ale za posledních pár dní hodně zlepšilo. Svádělo ho to přenocovat tady a na Taig doputovat až zítra ráno. Zamžoural do slunce. Jen něco po poledni: zdálo by se, že byli pod zemí mnohem déle... pokud je ještě tentýž den. Při té myšlence se kysele ušklíbl. Rozhodl se: raději bolestivá jízda na Taig, než noc v dosud chladné divočině.

Oba koně spásali skrovnou trávu v dosahu šňůry, na níž byli uvá-záni. Eolairův hnědý valach i Jirikiho bílý hřebec s pery a zvonečky ve hřívě byli během okamžiku přichystáni k jízdě, a pak se člověk i Sitha rozjeli na jihovýchod k Hernysadharcu.

"Vzduch je nějaký jiný," křikl Eolair. "Cítíš to?"

"Ano." Jiriki natáhl krk jako větřící zvíře na lovu. "Ale nevím, co by to mohlo znamenat."

"Je tepleji. To mi stačí."

Když se dostali na okraj Hernysadharcu, slunce konečně sklouzlo za Grianspog a z oblohy se vytratila narudlá barva. Jeli bok po boku po Taigské cestě a proplétali se nezanedbatelným počtem opěšalých cestujících i vozů. Pohled na vlastní lid, jak se znovu se zabývá svými záležitostmi a nekrčí se v stísněných úkrytech, zmínil Eolairovu bo-lest. Stav věci měl daleko k normálu a většina lidí na cestě vypadala nápadně vychrtle a vyhladověle, znovu ale svobodně cestovali po své zemi. Zdálo se, že mnozí jedou z trhu; žárlivé svírali, co koupili, i když to byla třeba jen hrst cibule.

"Tak co jsi zjistil?" zeptal se nakonec Eolair.

"Z Odštěpku? Mnoho a málo." Jiriki se podíval knížeť do tváře a rozesmál se. "Ach, ty vypadáš jako můj smrtelný přítel Seoman Bělo-kadeřný! Máš pravdu, my Děti Úsvitu nedáváme uspokojivé odpově-di."

"Seoman...?"

"Tvá rasa mu myslím říká 'Simon'," pokýval Jiriki hlavou a mléčně bílé vlasy mu zatančily ve větru. "Je to zvláštní

mládě, ale odvážné a dobré myslí. A též je chytrý, i když to dobře skrývá."

"Myslím, že jsem jej potkal. Je s Jošou Jednorukým na Kame-ni... na Ses... Sesu..." Mávl rukou a pokoušel se vyslovit to jméno.

"Sesua'd'ra. Ano, to je on. Mladý, byl ale zachycen tolika proudy, že už se to prostě nedá svést na náhodu. Ještě sehraje v běhu věci svou úlohu." Jiriki se zadíval na východ, jako by tam smrtelného chlapce hledal. "Amerasu - naše První Praměti - jej pozvala do svého domu. To byla vskutku velká pocta."

Eolair zavrtěl hlavou. "Když jsem jej potkal, byl sotva víc než vysoký a jaksi neohrabaný mladík - už dávno jsem ale přestal věci sou-dít podle toho, jak vypadají."

Jiriki se usmál. "Pak patříš mezi ty, v nichž dosud mocně koluje stará hernystirská krev. Nech mě ještě chvíli uvažovat o tom, co jsem v Odštěpku našel. Když se mnou pak půjdeš za Likimeyou, podělím se o své myšlenky s vámi oběma."

Když stoupali na Hernovu horu, Eolair spatřil, jak někdo zvolna jde vlhkou travou. Pozdvihl ruku.

"Jen chvíli, prosím." Eolair předal Sithovi svou uzdu, pak se sve-zl se sedla a vydal se za postavou, která se každou chvíli sehnula, jako by mezi stébly trávy trhala květiny. Za ní se vznášelo neuspořádané hejno ptáků, kteří se snášeli k zemi a pak znovu s máváním křídel vzlé-tali.

"Maegwin?" zavolal Eolair. Nezastavila se, on ale zrychlil, aby ji dostihl. "Maegwin," oslovil ji, "jsi v pořádku?"

Lluthova dcera se k němu otočila. Měla na sobě tmavý plášť, pod něj si však oděla jasně žluté šaty. Sponu na opasku měla z tepaného zlata. Vypadala půvabně a klidně. "Kníže Eolaire," pronesla nevzru-šeně a usmála se, pak se shýbla a vytrousila z dlaně další hrst semen.

"Co to děláš?"

"Sázím květiny. Za bojů a dlouhé zimy uvadlo dokonce i nebeské kvítí." Zastavila se a rozhodila ještě trochu semen. Za ní se o zrní hlučně prali ptáci.

"Co tím myslíš - ,nebeské kvítí'?"

Zvědavě se na něj zadívala. "Co je to za podivnou otázku? Jen pomysli, Eolaire, jaké krásné květy z těchto semen vyraší. Pomysli, jak to bude vypadat, až bude zahrada bohů znovu v jednom květu."

Eolair na ni chvíli bezmocně zíral. Maegwin šla dál a cestou trou-sila hromádky semen. Ptáci už byli syti, ne ale ještě plní, a tak ji ná-sledovali. "Ty jsi ale na Hernově hoře," namítl. "Jsi v Hernysadharu, tam, kdes vyrostla!"

Maegwin se zastavila a trochu si přitáhla plášť k tělu. "Nevypa-dáš dobře, Eolaire. To není v pořádku. Na takovémhle místě by nikdo neměl být nemocný."

Jiriki si k nim zlehka vykračoval po trávě a vedl oba koně. Ne-chtěl rušit, a tak se zastavil opodál.

Maegwin se k Eolairovu úžasu k Sithovi obrátila a udělala pukrle. "Vítej, Pane Bryniochu," zvolala, pak se napřímila a pozdvihla ruku k rudnoucímu obzoru na západě. "Jaké to krásné počasí jsi pro nás dnes připravil. Děkuji ti, ó Zářivý."

Jiriki mlčel, zadíval se ale na Eolaira a v kočičích očích měl klid-nou zvědavost.

"Ty nevíš, kdo to je?" zeptal se kníže Maegwin. "To je Jiriki ze Sithů. Není to bůh, ale jeden z těch, kteří nás zachránili před Skalim." Když neodpovídala a jen se shovívavě usmívala, promluvil hlasitěji. "Maegwin, tohle není Brynioch.

Nejsi mezi bohy. Tohle je Jiriki - nesmrtelný, ale z masa a kostí jako ty nebo já."

Maegwin zaměřila svůj mazaný úsměv na Sithu. "Můj dobrý Pa-ne, Eolair má nejspíš horečku. Nevzal jsi ho snad na své dnešní cestě příliš blízko slunci?"

Kníže z Nad Mullachu stál jako opařený. Je doopravdy šílená, nebo hraje nějakou nepochopitelnou hru? Ještě nikdy nic takového ne-viděl. "Maegwin!" vyštěkl. Jiriki jej vzal za paži. "Pojď se mnou, kníže Eolaire. Promluvíme si."

Maegwin se znovu uklonila. "Jsi laskav, Pane Bryniochu. Budu nyní pokračovat ve svém úkolu, propustíš-li mne. Je to jen nepatrná splátka za tvou laskavost a pohostinnost."

Jiriki přikývl. Maegwin se obrátila a zvolna pokračovala v cestě do svahu.

"Bohové mi pomozte," pronesl Eolair. "Ona je šílená! Je to horší, než jsem se obával!"

"Dokonce i ten, kdo není z tvého druhu, vidí, že má vážné těžkos-ti."

"Co mohu dělat?" rmoutil se kníže. "Co když nikdy nepřijde k sobě?"

"Mám přítelkyni - sestřenici, vy byste řekli - léčitelku," nabídl se Jiriki. "Nevím, jestli může této mladé ženě pomoci, myslím ale, že když to zkusí, nijak jí neublíží."

Pozoroval, jak Eolair šplhá do sedla, pak se jediným plynulým pohybem vyšvihl na vlastního oře a vedl náhle mlčenlivého knížete svahem k Taigu.

* * *

Když Ráchel zaslechla blížící se kročeje, málem se vtiskla hlou-běji do stínů, pak si ale uvědomila, že jí to nijak nepomůže. V duchu si lála do bláznů.

Kroky byly pomalé, jako by patřily někomu, kdo je velmi unave-ný nebo nese těžké břemeno.

"No a kam teď jdeme?" ozvalo se drsné zašeptání hlubokého a chraptivého hlasu, který zřejmě nebyl příliš často užíván. "Jdeme. Kampak jdeme? Velmi dobře, tak já už jdu." Zaznělo tenké zasípání, jako by se někdo smál - nebo plakal.

Ráchel zadržovala dech. Nejdříve se objevila kočka se vztyčenou hlavou, jista si teď - skoro po týdnu - že na ni nečeká nebezpečí, ale potrava. Vzápětí se ze stínů vynořil do světla lampy vyčerpaný muž. Bledou, zjizvenou tvář měl porostlou dlouhým, prosedivělým vousem, a ty části těla, které nepokrývaly rozedrané a špinavé šaty, byly vyzáb-lé. Oči měl zavřené.

"Zpomal," pronesl skřípavě. "Jsem slabý. Nemůžu tak rychle." Zastavil se, jako by na tváři ucítil světlo lampy, jako by je vnímal víc-ky zničených očí. "Kde jsi, kočko?" vypískl.

Ráchel se shýbla a podrbala kočku, která se jí otírala o kotník, po-tom jí podstrčila kousek očekávaného nasoleného hovězího. Vzápětí se napřímila.

"Hrabě Guthwulfe." Její hlas zazněl po Guthwulfově šeptání tak hlasitě, že to s ní škublo. Muž sebou trhl a ustoupil, div se nepřevalil, ale místo aby uprchl, napřáhl před sebe ruce.

"Nechte mě být, vy zatracenci!" vykřikl. "Strašte někoho jiného! Nechte mě mému neštěstí! Nechte mne meči, chce-li mě!"

"Neutíkej, Guthwulfe!" pospíšila si Ráchel, když se ale její hlas ozval znovu, hrabě se obrátil a začal vrávorat chodbou pryč.

"Mám tu pro tebe jídlo," zavolala za ním. Rozedraný přízrak ne-odpověděl a zmizel ve stínech za dosahem světla lampy.

"Nechám ho tu a odejdu. Budu to tak dělat každý den! Nemusíš se mnou mluvit!"

Když ozvěny odumřely, položila na zem malou porci pro kočku, která se dala do hladového žvýkání. Pak do zaprášeného výklenku ve zdi mimo dosah zvířete - ale tak, aby ji ten živý strašák nemohl nena-jít, sebere-li odvahu k návratu - postavila mísu plnou masa a sušeného ovoce.

Ráchel si stále nebyla jista, co má vlastně v úmyslu, sebrala ale lampu a znovu se vydala ke schodišti do vyšších, důvěrněji známých částí hradního labyrintu. Nyní to už udělala a je pozdě brát to zpět. Ale proč to udělala? Bude se muset znovu odvážit nahoru do hradu, protože zásoby, které nashromáždila, byly určeny jen pro jednu skromnou ženu a ne pro dva dospělé a kočku s bezedným žaludkem.

"Rhiapo, spas mě před mým bláznovstvím," zabručela.

Možná je to proto, že jde o jediné milosrdenství, které za těchto dní může poskytnout - ačkoliv Ráchel nebyla milosrdenstvím nikdy posedlá, neboť pokud věděla, většina žebráků je dokonale zdráva a nejspíš se jen bojí práce.

Možná to ale milosrdenství přece jen je. Časy se změnily a Ráchel též.

Nebo je možná jen osamělá, zauvažovala. Znechuceně si nad se-bou odfrkla a pospíšila chodbou.

23. Zvuk rohu

Ve dnech po příchodu princezny Miriamele a jejích druhů na Se-suad'ra se stalo několik podivných věcí.

Tou první a nejméně důležitou byla změna, která se stala s Len-tím, poslem knížete Streáweho. Perdruinán s huňatým obočím strávil své první dny v Novém Gadrinsettu naparováním na malém tržišti, kde obtěžoval místní ženské a svářil se s trhovci. Několika lidem uká-zal své nože a nepříliš zastřeně naznačoval, že když má patřičnou ná-ladu, rád je používá.

Když se nicméně objevil vévoda Isgrimmur s princeznou, Lenti se okamžitě stáhl do stanu, v němž jej ubytovali, a nějaký čas nevychá-zel. Gadrinsettské stálo spoustu přemlouvání, než jej vylákali ven ale-spoň proto, aby převzal Jošuuovu odpověď pro svého pána Streáwea, a když Lenti zjistil, že vévoda bude při tom, podklesla noži obloženému poslovi kolena a museli mu dovolit, aby se posadil, zatímco mu Jošua bude dávat pokyny. Očividně se s vévodou setkal už dříve, a ta zná-most se mu moc nezalíbila - tak se to alespoň později říkalo na trhu. Jakmile měl odpověď pro svého pána, opustil Lenti spěšně Sesuad'ra. Ani on, ani nikdo jiný jeho odchodu příliš nezelel.

Druhou a mnohem úžasnější událostí bylo, když vévoda Isgrim-nur oznámil, že stařec, jehož přivedl na Sesuad'ra, je ve skutečnosti Camaris-sá-Vínitta, největší hrdina Janova věku. V osadě se šeptalo, že když to Jošuuovi onoho odpoledne řekl, padl před starcem na kole-na a políbil mu ruku - což se zdálo jako dostatečný důkaz Isgrimmuro-vy pravdomlnosti. Podivné nicméně bylo, že samotným Camarisem podle všeho Jošuuovo gesto nijak nepohnulo. Mezi obyvateli Nového Gadrinsettu se rychle rozšířily protikladné zvěsti - starý muž byl zra-něn na hlavě, zbláznil se z pití či díky čarám nebo z nespočtu dalších možných příčin, a dokonce prý snad složil slib mlčenlivosti.

Třetí a nejsmutnější událostí byla smrt starého Towsera. Věkovitý šašek zemřel ve spánku téže noci, kdy se vrátila Miriamele a ostatní. Většina měla za to, že to vzrušení znamenalo pro jeho srdce přespříliš. Jiní ale, kteří znali hrůzy, jimiž Towser již prošel s Jošuuovou družinou uprchlíků z Naglimundu, si tak jistí nebyli. Byl to ale starý muž, a tak byl jeho skon zřejmě přirozený. Jošua o něm při pohřbu, který se ko-nal po dvou dnech, hovořil velmi laskavě a připomněl malé skupince truchlících dlouhou Towserovu službu králi Janovi. Mnozí však po-znamenávali, že šaška navzdory princově velkodušnému chvalořečení pochovali poblíž dalších obětí poslední bitvy, a nikoliv vedle Deorno-tha v Domě rozloučení.

Harfeník Sangfugol se ujistil, že stařec byl pohřben i s loutnou a rozedraným strakatým šaškovským oblekem - to na paměť hudebního umu, jemuž jej Towser naučil. Spolu se Simonem také nasbíral sně-ženky, které po navržení země rozhodili po rovu.

* * *

"Je smutné, že musel zemřít, právě když se vrátil Camaris." Miri-amele vlétala zbývající sněženky, jež jí Simon nasbíral, do jemného náhrdelníku. "Jeden z mála těch, které znával za starých časů, a oni si ani nepromluvíli. Ne že bych si myslela, že by mu Camaris něco řekl."

Simon zavrtěl hlavou. "Towser s Camarisem mluvil, princezno." Odmlčel se. Ten titul mu zněl dosud podivně, zvláště když před ním seděla z masa a kostí. "Když ho Towser spatřil - ještě předtím, než Isgrimmur řekl, o koho jde - zbledl. Chvilí před Camarisem stál, asi takhle si mnul ruce, a potom zašeptal: 'Nikommu jsem to neřekl, pane! Přisáhám!' Pak odešel do svého stanu. Myslím, že ho až na mě nikdo neslyšel. Nenapadlo mě nic, co by to mohlo znamenat - dodnes." Miriamele přikývla. "Nejspíš se to nikdy nedozvíme." Pohlédla na něj, pak okamžitě sklopila oči zpět ke květinám. Simon si pomyslel, že je krásnější než kdykoli dříve. Zlaté vlasy, z nichž už odrostla barva, měla sice po chlapecku krátké, jemu se ale líbilo, jak jí to zdůrazňuje pevnou a ostrou linii brady a zelené oči. Dokonce i ten o něco vážnější výraz, který se jí usídlil ve tváři, jí jen dodal na působivosti. Obdivuje ji - to je to slovo -, nemůže se svými city ale nic

dělat. Toužil chránit ji přede všemi a před vším, zároveň si ale velmi dobře uvědomoval, že by nikomu nedovolila, aby se k ní choval jako k bezmocnému dítěti.

Simon cítil, že i v Miriamele se něco změnilo. Stále byla milá a zdvořilá, byla v ní ale odtaziťost, jakou si nepamatoval, jakýsi odstup. Jako by se stará rovnováha, která mezi nimi panovala, jaksi změnila; nechápal ale přesně, co ji nahradilo. Zdálo se, že se mu Miriamele nějak vzdálila, a přitom si jej zároveň uvědomovala lépe než dřív - jako by se jej svým způsobem bála.

Nedokázal se ubránit pohledům na ni, a tak byl vděčen, že je v té chvíli plně soustředěna na květiny. Stát po všech těch měsících vzpo-mínek a představ před živou Miriamele bylo tak zvláštní, že zjišťoval, že v její přítomnosti není s to jasně uvažovat. Nyní, týden po jejím návratu, se zdálo, že část jeho neohrabanosti zmizela, přesto mezi ni-mi ale zela propast. Dokonce ani když ji kdysi na Naglimundu spatřil jako královu dceru poprvé, ani tehdy je nic tolik nedělilo. Simon jí - ne bez jisté hrdosti - povyprávěl o mnoha svých dob-rodružstvích z minulého roku; ke svému překvapení zjistil, že Miria-meliny zážitky jsou skoro stejně divoké a nepravděpodobné jako jeho vlastní.

Nejdříve měl za to, že hrůzy její cesty - kilpy a ghandi, smrt otce Dinivana a lektora Ranessina, její ne zcela jasné věznění na lodi jaké-hosi nabbanského šlechtice - zeď mezi nimi vysvětlují dost jasně sa-my o sobě. Teď už si tak jist nebyl. Bývali přáteli, a i kdyby nemohli už nikdy být ničím víc, to přátelství bylo opravdové, nebo ne? Muselo se stát něco, kvůli čemu se k němu chová jinak.

Že by to bylo ve mně? uvažoval Simon. Změnil jsem se snad tolik, že už mě nemá ráda?

Nevědomky se probíral vousy. Miriamele vzhledla, zachytila jeho pohled, a výsměšně se usklíbla. Pocítil radostné teplo: skoro jako by znovu viděl služebnou Maryu.

"Ty jsi na to dozajista pyšný, co?"

"Na co? Na vousy?" Náhle byl Simon rád, že si je nechal, neboť se právě červenal. "To prostě... prostě vyrostlo."

"Hmmm. Najednou? Přes noc?"

"Co je na nich špatného?" zeptal se popuzeně. "Jsem rytíř, u zkr-vaveného Stromu! Proč bych neměl mít vousy?"

"Neklej. Ne před dámami, a zvláště ne před princeznami." Obda-řila jej pohledem, jenž měl být přísný, zamýšlený účinek ale zničil potlačovaný úsměv. "Kromě toho, i kdybys byl rytíř - a myslím, že ti to budu muset věřit, než si vzpomenu zeptat se na to strýce Jošuy - , neznamená to, že jsi dost starý, abys mohl nosit vousy a nevypadal při tom legračně."

"Zeptat se Jošuy? Můžeš se zeptat, koho chceš!" Simon byl rván vedví: na jedné straně radost z toho, že je zase trochu jako zastara, na straně druhé zlost nad tím, co řekla. "Prý nejsem dost starý! Je mi sko-ro šestnáct let! Bude mi šestnáct za čtrnáct dní, v Den svatého Yistri-na!" Sám to právě zjistil, když se otec Strangeyard zmínil o blížícím se svátku světce.

"Opravdu?" Miriamele zvážněla. "Mně bylo šestnáct, když jsme cestovali do Kwantipulu. Cadrach byl moc milý - ukradl pro mě mar-meládový koláč a nějaké karafiáty z Pojezeří - žádná zvláštní oslava to ale nebyla."

"Ten zlodějský mizera," zavrčel Simon. Dosud nezapomněl na svůj měsíc a na hanbu, kterou kvůli jeho ztrátě zakusil, a bylo jedno, jak dávno se to stalo.

"To neříkej." Miriamele měla náhle hlas břitký jako dýku. "Ty o něm nic nevíš, Simone. Hodně trpěl. Měl těžký život." Simon znechuceně zamručel. "On že trpěl?! A co ti, které okrá-dá!?"

Miriamele přimhouřila oči. "Nechci, abys o Cadrachovi ještě co-koliv říkal. Ani slovo!"

Simon otevřel ústa, pak je znovu zavřel. Ďas mě sper, pomyslel si, s tēma holkama se člověk dostane tak rychle do potíží! Nejspíš se všechny snaží vyrůst do Dračice Ráchel!

Nabral dech. "Mrzí mne, že tvé narozeniny nestály za mnoho."

Chvilí na něj zírala, pak uhnula pohledem. "Možná bychom moh-li ty tvoje oslavit oba, Simone. Mohli bychom si dát navzájem dárky, jako se to dělá v Nabbanu."

"Tys mi už jeden dala." Hmátl do kapsy pláště a vytáhl proužek modré látky. "Vzpomínáš si? Když jsem s Binabikem a ostatními od-cházel na sever."

Miriamele na šátek chvíli hleděla. "Ty sis ho nechal?" zeptala se tiše.

"Samozřejmě. Nosil jsem jej vlastně celou tu dobu. Samozřejmě jsem si ho nechal."

Oči se jí rozšířily, pak se odvrátila a prudce povstala z kamenné lavice. "Musím jít, Simone," řekla podivným tónem. Nepodívala se mu do očí. "Odpust', prosím." Téměř odběhla a její sukně se rychle míhala po bílých a černých dlaždicích Ohňové zahrady.

"Ďas mě sper," pronesl Simon. Chvilí se zdálo, že jde všechno konečně dobře. Co provedl? A kdy se naučí rozumět ženám?

Binabik, který měl nejbližší k plnohodnotnému Nositeli Svitku, přijal přísahy Tiamaka a otce Strangeyarda. Když složili slib, pronesl přísahu on k ním. Geloě na všechno to přísahání hleděla uštěpačně. Nikdy si na formality Bratrstva příliš nepotrpěla, a to bylo jednou z příčin, proč se nikdy Nositelem nestala, a to navzdory nezměrné úctě, již k ní členové Bratrstva chovali. Byly tu i jiné důvody, o těch ale Geloě nikdy nemluvila, a nikdo z jejích přátel, kteří by je mohli objas-nit, už mezi nimi nedlel.

Tiamak se zmítal mezi radostí a zklamáním. Dlouho snil, že by se to mohlo jednoho dne udát, ale v jeho představách mu svitek a pero předával Morgenese, a přijímat jej měli Jarnauga s Ookequkem. Na-místo toho si přinesl Dinivanův přívěsek sám z Kwantipulu, kam jej doručil Isgrimmur, a nyní tu sedí s nepotvrzenými následníky oněch velkých duchů. A stejně: i v tak skromném vyplnění jeho snů bylo cosi nevýslov-ně vzrušujícího. Možná je to den, na nějž se bude dlouho vzpomínat - příchod nové generace Bratrstva, nových členů, kteří vrátí Nositelům Svitku důležitost a úctu, jakou měli za časů samotného Eahlstana Fis-kerna...!

Tiamakovi zakručelo v břiše.

Geloë na něj zaměřila žluté oči a on se zahanbeně usmál. V ruchu ranních příprav se zapomněl najíst. Zalévaly jej rozpaky. Tak! Tak mu Ti, kdož se dívají a utvářejí připomínají, kde je jeho místo. Vskutku nový věk - ti, kteří se tu shromáždili, se budou muset mohutně namá-hat, aby dosáhli alespoň poloviny velikosti svých předchůdců. To di-vocha z Hájové osady Tiamaka odnaučí domýšlivosti!

V břiše mu zakručelo znovu. Tentokrát se Tiamak Geloëinu po-hledu vyhnul a přitáhl si kolena k tělu; choulil se na rohoži Stran-gyeardova stanu jako prodavač hrnců za chladného dne.

"Binabik mě požádal, abych promluvila," ujala se slova Geloë, když měli přísahy za sebou. Byla stručná, jako když starší manželka vysvětluje nevěstě domácí práce a péči o děti. "Vzhledem k tomu, že jsem jedinou, která znala všechny ostatní Nositele Svitku, souhlasím." Oheň v jejích očích Tiamakovi na klidu nijak nepřidal. S lesní ženou si do svého příchodu na Sesuad'ra jen dopisoval a neměl představu o síle její osobnosti. Nyní se zuřivě snažil upamatovat na dopisy, jež jí poslal, a doufal, že byly dost zdvořilé. Očividně nepatřila mezi lidi, které je radno popouzet.

"Stali jste se Nositeli Svitku v době, která by mohla být nejtěžším věkem, jaký kdy svět viděl, ještě horším, než byla Fingilova éra dobý-vání a plenění a ničení vědění. Nyní jste slyšeli dost, abyste chápali, že to, co se děje, je nesporně více než jen válkou mezi princí. Eliáš z Erkyne nějak získal pomoc Krále bouří Inelukiho, jehož nemrtvá paže se konečně napráhla z Normfells, jak se před staletími obával Eahlstan Fiskerne. A to je úkol, jenž před námi stojí - nějak tomu zlu zabránit, aby změnilo boj mezi bratry v prohranou bitvu s ryzí temno-tou. A zdá se, že první součástí úkolu bude rozřešit hádanku čepelí."

Rozprava o Nissesově básni o mečích se toho odpoledne dostala daleko. Když se Binabik rozhodl najít pro všechny něco k snědku, Morgenesův drahocenný rukopis byl rozprostřen po celém Stran-gyeardově stanu; téměř každý list byl podroben zkoumání a mluvilo se o něm, až kadidlem nasycený vzduch div nezvonil.

Tiamak nyní viděl, že Morgenesova zpráva musela souviset s bás-ní o Třech mečích. Wraňan měl za nemožné, že by někdo věděl o jeho tajemném pokladu; a bylo jasné, že se nemýlil. Přesto, pokud si dosud nevypěstoval úctu učenců k náhodám, odhalení dnešního dne jej přesvědčila. Když celou společnost obešel s chlebem i vínem a nejos-třejší rozepře byly otupeny plnými ústy a nutností dělit se o džbán, Ti-amak konečně promluvil.

"Nalezl jsem něco, na co se, doufám, podíváte." Opatrně odložil pohár a pak vytáhl ze svého vaku pergamen, zabalený do listí. "Nara-zil jsem na to na kwantipulském tržišti. Doufal jsem, že to přinesu Dinivanovi do Nabbanu a zjistím, co on na to." Přeopatrně jej rozbalil a ostatní přistoupili blíže. Tiamak pocítil jakousi ustaranou pýchu ot-ce, který poprvé přináší své dítě před Radu starších, aby schválili Po-jmenování.

Strangyeard vzdychl. "Požehnaná Elyssie, je to pravda?"

Tiamak zavrtěl hlavou.

"Pokud ne, pak jde o velmi pečlivý podvrh. Během let, stráve-ných v Perdruinu, jsem viděl mnoho textů z Nissesovy doby. Tohle jsou rimmerské runy, jak by je namalovali v oněch časech. Podívejte na ty vzad běžící spirály," ukázal roztrášeným prstem.

Binabik mhouřil oči. "Z Nuanniho Skalisté zahrady," četl.

"Myslím, že to má znamenat Jižní ostrovy," ozval se Tiamak. "Nuanni..."

"... Byl starým nabbanským bohem moře." Strangyeard byl tak rozrušený, že mu skočil do řeči - což bylo u ostýchavého kněze doce-la zajímavé. "Jistě - Nuanniho skalistá zahrada - ostrovy! Co má ale znamenat zbytek?" Když se ostatní sesedli blíže a začali se dohadovat, Tiamak pocí-til žár pýchy. Jeho dítěti se dostalo přijetí starších.

* * *

"Stát na místě nestačí." Vévoda Isgrimmur seděl v princově setmělém stanu na stoličce přímo před princem. "Získal jsi důležité vítězství, to ale znamená pro Eliáše pramálo. Ještě pár měsíců a nikdo si na ně ani nevzpomene."

Jošua se zamračil. "Rozumím. To proto chci svolat Radu."

Isgrimmur vrtěl hlavou, až se mu třásl vous. "To nestačí, odpustiš-li mi tu drzost. Neumím nebýt prostořeký."

Princ se zemdleně usmál. "A nikdo to po tobě ani nechce."

"Tak mě nechej říct, co je třeba. Potřebujeme další vítězství, a to brzy. Pokud Eliáše nevytlačíme, bude jedno, jestli ten nesmysl s 'tře-mi meči' bude fungovat nebo ne."

"Ty si doopravdy myslíš, že je to nesmysl?"

"Po tom, co jsem viděl za poslední rok? Ne, já bych dnes neřekl příliš rychle o ničem, že je to nesmysl - to jsme ale odběhli. Dokud tu trčíme jako kočka na stromě, není jak se k Jasnému ostnu dostat." Vévoda zafuněl. "U Drorovy palice! Pořád si nemůžu zvyknout na myš-lenku, že Janova čepel je vážně Minneyar. Když jsi mi to řekl, mohly mi vypadnout oči z důlků."

"Zdá se, že na překvapení si budeme muset zvyknout všichni," podotkl Jošua suše. "Co ale navrhuješ?"

"Nabban," neváhal ani okanzík Isgrimmur. "Vím, měl bych nalé-hat, abychom uháněli do Elvritshally a osvobodili můj lid. A rád bych to udělal. Jenže pokud je pravda, co jsem slyšel, přinutí polovinu bojeschopných mužů z Rimmersgardu narukovat do Skaliho armády; porazit jej by znamenalo vleklé boje. Kaldskryke je tvrdý chlap a ma-zaný válečník. Nenávidím ho za jeho zrádné srdce, nikdy bych se ale neodvážil říct, že je to snadný soupeř."

"Ale Sithové vyjeli do Hernystiru," upozornil Jošua. "To jsi sly-šel."

"No a co ? Nevím hlavy ani paty z historek toho kluka Simona, a ta bělovlasá sithijská čarodějnice mi taky nepřijde jako zvěd, podle kterého by se mělo plánovat celé tažení." Vévoda se zakabonil. "A stejně, jestli Sithové a Hernystirští vyhnali Skaliho - sláva! Já budu volat nejhlasi-těji a nejdéle. Ale i kdyby se ti Skaliho chlapi vůbec chtěli nechat naverbovat, budou rozprchnutí po celém Frostmarchu; i když se počasí lepší, já bych je shánět a přesvědčovat k útoku na Er-kyn nechtěl. A to jsou to mí lidé. A moje země, Jošuo... takže bys radši měl poslechnout, co říkám." Huňaté obočí

mu poskakovalo na-horu a dolů, jako by pouhé pomyšlení na možný princův nesouhlas bralo v potaz jeho přičetnost. Princ si vzdychl. "Já tě přece poslouchal vždycky, Isgrimmure. Tys mě učil taktiku, už když jsi mě houpal na kolenou, jen si vzpo-meň."

"Až o tolik starší než ty nejsem, štěně," zavrčel vévoda. "Jestli to dovolí tvé dvorské způsoby, vytáhnu tě ven na sniž a dám ti za vyuče-nou."

Jošua se zakřenil.

"Myslím, že to budeme muset odložit na jindy. Ach, ale je dobře mít tě zase tady, Isgrimmure." Pak zvažněl. "Takže jsi řekl Nabban. A jak?"

Isgrimmur si přisunul stoličku blíž a přitlumil hlas. "Streáweova zpráva znamená, že je pravý čas - že je Benigaris velmi neoblíbený. Všude se šíří pověsti, že měl prsty ve smrti svého otce."

"Armády pod vlajkou ledňáčka nezběhnou kvůli pověstem," na-mítl Jošua. "Nezapomeň, že v Nabbanu nežije jen jeden otcovrah. V každém případě - nadřízení armádní důstojníci jsou především věrni Benidrivinovu rodu. Budou bojovat s každým cizáckým uchvatitelem - i s Eliášem, kdyby snad chtěl svou moc prosazovat přímo. Určitě znáš staré nabbanské přísloví: 'Náš panchart lepší vašeho světce.'"

Isgrimmur se zlomyslně zašklebil do vousů. "No, a kdo říká, že je chceme přesvědčovat, aby svrhli Benigarise kvůli nám, můj princ? Milosrdný Aedone, ti by nechali raději armády vést Nessalantou než tebou."

Jošua podrážděně zavrčel hlavou. "No, a potom tedy kým?"

"Camarisem, zatraceně!" praštil se Isgrimmur vítězně mohutnou tlapou do stehna. "On je právoplatným dědicem vévodského trůnu - Leobardis se stal vévodou jen proto, že se Camaris ztratil a všichni si myslí, že je mrtvý!"

Princ se zadíval starému příteli do očí. "Jenže on je blázen, Is-grimmure - nebo přinejmenším prostoduchý."

Vévoda se napřimil. "Přijali zbabělého otcovraha. Proč by radši nechtěli prostoduchého hrdinu?"

Jošua znovu zavrčel hlavou, tentokrát ale udiveně. "Ty mne ohromuješ, Isgrimmure. Jak tě tohle napadlo?"

Isgrimmur se zběsile zašklebil: "Co jsem našel Camarise v té hos-podě, měl jsem na přemýšlení spoustu času." Prohrábl si prsty vous. "Škoda, že Eolair nevidí, jaký protřelý intrikán se ze mě na stará kole-na stal."

Princ se rozesmál. "No, nejsem si docela jist, že se to dá provést, za úvahu to ale stojí." Vstal a odešel ke stolu. "Dáš si ještě trochu ví-na?"

Isgrimmur pozdvihl pohár. "Při přemýšlení jednomu vyprahne. Naleješ mi?"

"To je prise'a - svěženka." Aditu pozdvihla tenounký šlahoun, aby Simon viděl světlomodrý květ. "I když ji utrhneš, nezvadne, do-kud nepřejde její čas. Říká se, že ji přivezl můj lid na lodích ze Zahra-dy."

"Některé ze zdejších žen ji nosí ve vlasech."

"Jako náš lid - jen je tam nosí i muži," odpověděla s pobaveným pohledem.

"Hola! Prosím!" křičel někdo. Simon se obrátil a spatřil Tia-maka, Miriamelina wranského přítele. Mužik vypadal strašlivě rozru-šený. "Princ Jošua prosí o vaši přítomnost, sire Simone, lady Aditu." Načal úklonu, příliš se však chvěl vzrušením, než aby ji dokončil. "Prosím, pospěšte!"

"Co je?" ptal se Simon. "Stalo se něco?"

"Myslíme si, že jsme našli něco důležitého." Byl jako na trní. "V mém pergamenu - v mém!"

Simon zavrčel hlavou. "V jakém pergamenu?"

"Všechno se dozvíte. Pojďte do Jošuaova stanu! Prosím!" Tiamak se otočila odklusal k osadě.

Simon se rozesmál. "Jaký podivín! Jeden by řekl, že má v kalho-tách vosu."

Aditu pečlivě vrátila šlahoun na místo. Přiložila si prsty k nosu. "Připomíná mi to můj dům v Jao é-Tinukai," vysvětlila.

"Každá míst-nost je tam plná květin."

"Vzpomínám si."

Vrátili se na vrchol hory. Zdálo se, že slunce dnes září docela sil-ně, a i když byla na severním obzoru spousta šedivých mračen, obloha nad nimi se jen modrala. Nežůstal skoro žádný sniž, jen v zákoutích na svahu pod nimi, kde se po celý den držel stiž. Simona napadlo, kde je asi Miriamele; snažil se ji ráno najít v naději, že ji přesvědčí k pro-cházce, její stan byl ale prázdný. Vévodkyně Gutrun mu řekla, že ode-šla už dříve.

V Jošuaově stanu bylo plno. Vedle Tiamaka stála Geloě, otec Stran-gyeard a Binabik. Princ seděl na svém stolci a hleděl zblízka do pergamenu, který držel rozbalený v klíně. Naproti u stěny seděla Vor-ževa a látala kus látky. Aditu pokývnutím odpověděla na pozdravy, opustila Simona a připojila se k ní.

Jošua krátce vzhlédl od pergamenu. "Jsem rád, že jsi tu. Doufám, že nám pomůžeš."

"Jak, princí Jošuo?"

Princ zdvihl ruku, aniž by znovu vzhlédl. "Nejdříve si poslechni, na co jsme přišli."

Tiamak se stydlivě přišoural blíž. "Prosím, princí Jošuo, mohl bych to shrnout?"

Jošua se na Wraňana usmál. "Jakmile tu budou Isgrimmur a Miri-amele."

Simon se proplétal k Binabikovi, který rozmlouval s Geloě. Si-mon poslouchal trpělivě, jak jen mohl, jak probírají runy a chyby v překladu, až div nevzkypěl. Konečně dorazil vévoda z Elvritshally s princeznou. Ta měla vlasy rozčuchané větrem a v tváři lehký ruměnek. Simon se nedokázal ubránit: zíral na ni pln potlačované touhy.

"Musel jsem se šplhat půlkou téhle zatracené hory, než jsem ji našel," zavrčel Isgrimmur. "Doufám, že to bude stát za to."

"Mohl jsi mě prostě zavolat a já bych byla přišla," odvětila Miri-amele sladce. "Nemusel ses přizabíjet."

"Mně se to místo, na které jsi vylezla, vůbec nelíbilo. Nechtěl jsem tě vylekat."

"A randál obrovského padajícího Rimmeřana mě vylekat neměl?"

"Prosím." Jošuaův hlas zněl trochu podrážděně. "Teď není čas na popichování. Bude to stát za to, Isgrimmure - aspoň

doufám." Obrátil se k Wraňanovi a předal mu pergamen. "Vysvětlí to přichozím, Tia-maku, žádám tě."
Útlý mužík s planoucím zrakem rychle vysvětlil, jak se k pergamen-u dostal, ukázal jim prastaré runy a pak je nahlas přečetl.

"... Přiveď z Nuanniho Skalisté zahrady
toho, jenž byt' slepý vidí
Objevíž Čepel jež zove se Růží
U Rimmerského Stromu velikého paty
Nalezniž volání, jehož silný hlas
Prozradí jméno toho, jenž volání nosí
Na loď na Nejmělečím moři
Až Čepel, Volání a Muž
Přijdou do Princovy pravice
Pak budou Uvěznění znovu Vysvobození..."

Když skončil, rozhlédl se po stanu. "My..." zaváhal. "My... No-sitelé Svitku... jsme probírali, co a zda vůbec něco by to všechno mohlo znamenat. Pokud jsou pro nás důležitá jiná Nissesova slova, zdá se víc než dobře možné, že je tomu u těchto stejně."

"No a co to teda znamená?" dožadoval se Isgrimmur. "Díval jsem se na to už dřív a vím z toho starou belu."

"Neměl jsi výhodu, kterou mají jiní," odvětil Binabik. "Simon a já a někteří další už měli co do činění s jinou částí téhle hádanky." Troll se obrátil k Simonovi. "Už jsi to viděl?"

Simon usilovně přemýšlel. "Rimmerský strom - Udunův Strom!" Vzhlédl s nemalou pýchou k Miriamele. "Tam jsme našli Trn!"

Binabik přikývl. Stan ztichl. "Ano - tam jsme našli ,čepel jež zo-ve se růží'," potvrdil troll. "Camarisův meč, zvaný Trn." "Ebeka, Janova manželka." vydechl Isgrimmur. "Růže Hernysad-harcu." Škubal si bradku. "Jistě!" obrátil se k Jošuaovi. "Camaris byl osobním ochráncem tvé matky."

"Takže jsme zjistili, že část té básně mluví o Trnu," shrnul Bina-bik.

"A zbytek..." ozval se Tiamak. "Myslíme si, že to víme, jisti si ale nejsme."

Geloě se vmísila do rozhovoru. "Zdá se možné, že když báseň mluví o Trnu, mohla by mluvit také o Camarisovi samotném. ,Ten, jenž byt' slepý vidí' je docela dobrý popis někoho, kdo je slepý ke své minulosti, kdo nezná dokonce ani vlastní jméno, a přitom vidí jako každý jiný."

"Lépe," opravila ji tiše Miriamele.

"To zní dobře," uvažoval zamračeně Isgrimmur. "Nechápu, jak se takové věci mohly dostat před několika sty lety do nějaké knihy, ale zní to dost dobře."

"Takže co nám zbývá?" zeptal se Jošua. "Tahle část o ,volání' a poslední verše o vysvobození uvězněných."

Po té poznámce se na chvíli rozhostilo ticho.

Simon si odkašlal. "No, možná je to pitomé..." začal.

"Mluv, Simone," pobídl jej Binabik.

"Pokud je jedna část o Camarisovi a další o jeho meči - možná je zbytek taky o něm a o jiných místech, kde byl."

Jošua se usmál. "To vůbec není pitomé, Simone. My si to myslíme také. A my si dokonce myslíme, že možná víme, co je ,Volání'."

Aditu se na sedátku u protější stěny stanu náhle zasmála jasným, melodickým trylkem, jako když voda skáče po kamení. "Tak ty sis vzpomněl, že jim ho máš dát, Simone. Bála jsem se, abys nezapomněl. Když jsme se rozcházeli, byl jsi velmi unaven a smutný."

"Dát jim ho?" opakoval popleteně Simon. "Co...?"

Rychle se zarazil. "Roh!"

"Roh," přikývl Jošua. "Amerasuin dar, který jsme nedokázali po-užít."

"Ale co to má co dělat s tím, co nosí volání...?" zeptal se Simon.

"Měli jsme to přímo pod nosem, abych tak řekl," odpověděl Tia-mak. "Když Isgrimmur našel Camarise v té hospodě v Kwantipulu, říkali mu tam ,Ceallio' - což znamená perdrainsky ,výkřik' nebo ,vo-lání'. Slavný Camarisův roh se jmenoval ,Cellian', což je totéž nab-bansky."

Aditu povstala tak plavně, jako když orel nabírá vítr. "Cellian mu říkali jen smrtelníci. Má daleko starší jméno - staré jméno, jméno Stvoření. Roh, jenž vám poslala Amerasu, patřival Sithům už dávno předtím, než na něj váš Camaris zadul v boji. Jmenuje se Ti-tuno."

"Jak se ale dostal ke Camarisovi?" zeptala se Miriamele. "A po-tom zase zpět k Sithům?"

"První část tvé otázky zodpovím snadno," opáčila jí Aditu. "Ti-tuno byl vyroben ze zubu draka Hidohebbiho, černého červa, jehož stali Hakatri s Inelukim. Když nám před bitvou o Ach Samrath přijel na pomoc smrtelný hernystirský princ Sinnach, Iyu'unigato z rodu Ročního tance mu jej dal na výraz vděčnosti, jako dar přítele přáteli."

Když se Aditu odmlčela, Binabik se na ni tázavě zadíval. Když přikývla, promluvil. "Mnoho staletí poté, co padl Asu'a, když se moci v Erkyu chopil Jan, měl příležitost udělat z hernystirských své vaza-ly. Rozhodl se to neudělat a král Llythin mu z vděčnosti poslal roh Ti-tuno jako součást věna Ebeky, jež se měla stát Janovou manželkou." Udělala ručkou gesto, jako by někdo někomu něco dával. "Camaris ji na té cestě provázel a bezpečně ji dopravil do Erkyu. Jan měl hernys-tirskou nevěstu za tak krásnou, že dal Camarisovi roh na upomínku dne, kdy Ebeka přišla na Hayholt." Znovu mávla rukou, tentokrát šíře-jí, jako by namalovala obraz a teď chtěla, aby jej všichni obdivovali. "A jak se dostal

zpět k Amerasu a Sithům - no, to by nám možná mohl povyprávět sám Camaris. Odtud se ale vzal: „z lodi na nejmělčím moři“.

"Tomu nerozumím," ozval se Isgrimmur.

Aditu se usmála: "Jao é-Tinukai znamená „Lod' v moři stromů". Těžko si představíš mělčí moře než takové, které nemá vodu."

Simon začínal být z přívalu slov a proměnlivých litaní mluvících stále zmatenější. "Jak to myslíš, že by nám to mohl povyprávět Cama-ris, Binabiku? Já myslel, že Camaris mluvit nemůže - že je němý nebo šílený nebo pod kletbou."

"Možná od všeho trochu," odpověděl troll. "Také je ale snad pravda, že poslední verš básně k nám mluví o samotném Camarisovi - že až budou všechny ty věci pohromadě, bude vysvobozen z onoho vězení, v němž je. Doufáme, že se mu pak vrátí rozum."

Místnost znovu na pár okamžiků ovládlo ticho.

"Samozřejmě," dodal nakonec Jošua, "stále tu je otázka, jak se to stane, máme-li věřit předposlednímu řádku." Zdvihl ruce - na levém zápěstí měl stále Eliášův okov, pravačka končila pahýlem v koženém návleku. "Jak vidíte," upozornil, "jednou z věcí, které tenhle princ nemá, je pravice." Dovolil si výsměšný úšklebek. "Doufáme ale, že se to nemusí brát úplně doslova. Možná bude prostě stačit, když meče budu mít."

"Už jsem se Trn jednou pokusil Camarisovi ukázat," rozpomněl se Isgrimmur. "Myslel jsem, že by ho to mohlo „nakopnout“, jestli mi rozumíte. On se k němu ale ani nepřiblížil. Choval se, jako by to byl jedovatý had. Vytrhl se mi a odešel." Odmlčel se. "Ale možná až to bude všechno pohromadě, roh a tak dál, možná pak..."

"No?" zeptala se Miriamele. "Tak proč to potom nezkusíme?"

"Protože nemůžeme," odvětil ponuře Jošua. "Přišli jsme o roh."

"Cože?" Simon vzhlédl, aby prozkoumal nepravděpodobnou možnost, že princ žertuje. "Jak to?"

"Zmizel někdy během bitvy s Fengbaldem," odpověděl Jošua. "To je jeden z důvodů, proč jsi tady, Simone. Myslel jsem, že sis jej třeba zase vzal, aby se s ním nic nestalo."

Simon zavrtěl hlavou. "Byl jsem rád, že jsem se ho zbavil, princí Jošuo. Strašně jsem se bál, že když jsem si tak dlouho nevzpomněl, abych ti ho dal, všechny jsem nás uvrhl do záhuby. Ne, pak už jsem ho neviděl."

Ostatní ve stanu na tom byli stejně. "Tak," řekl Jošua nakonec. "Takže ho musíme hledat - ale potichu. Jestli je mezi námi zrádce nebo třeba jen zloděj, nesmí se dozvědět, že jde o něco důležitého, nebo už jej nedostaneme."

Aditu se znovu zasmála. Tentokrát se to zdálo neuvěřitelně ne-místné. "Omlouvám se," pronesla. "Tohle mi ale ostatní Zida'ya nikdy neuvěří. Ztratit Ti-tuno!"

"To není směšné," zavrčel Simon. "Mimochodem, nemůžeš ho najít nějakým kouzlem nebo tak něčím?"

Aditu zavrtěla hlavou. "Tak to nefunguje, Seomane. Už jsem se ti to pokoušela vysvětlit. A omlouvám se, že jsem se smála. Pomohu vám hledat."

Simon si pomyslel, že moc provinile nevypadá. Jenomže když nerozumí smrtelným ženám, jak by mohl doufat, že by třeba za tisíc let porozuměl těm sithijským?

Spolek se pomalu trousil z Jošuaova stanu a jednotliví účastníci mezi sebou tiše hovořili. Simon venku počkal na Miriamele. Když se objevila, připojil se k ní.

"Takže oni chtějí Camarisovi vrátit vzpomínky." Miriamele vy-padala roztržitě a unaveně, jako by předchozí noci příliš nespala.

"Jestli dokážeme najít roh, tak to myslím zkusíme." Simon se v skrytu duše radoval, že když byl uveden do rady prince Jošua, Miria-mele byla přítom.

Miriamele se otočila a vyčítavě se na něj zadívala. "A co když ty vzpomínky nechce?" dožadovala se. "Co když je teď poprvé v životě šťastný?"

Simon byl překvapen, nedokázal ale přijít na žádnou odpověď. V tichu šli osadou, až Miriamele řekla sbohem a šla po svých. Simon zůstal sám a uvažoval nad tím, co řekla. Má snad i Miriamele vzpo-mínky, na které by ráda zapomněla?

* * *

Miriamele našla Jošua v zahradě za Domem rozchodu. Zíral na oblohu, po níž se honila oblaka v dlouhých cárech, podobných roztrhaným prostěradlům.

"Strýčku Jošuo?"

Otočil se. "Miriamele. Je dobře, že jsi zase s námi."

"Chodíš sem rád, vid'?"

"Nejspíš ano." Pomalu pokýval hlavou. "Dobře se tu přemýšlí. Mám příliš velkou starost o Vorževu - o naše dítě a v jakém světě bude žít - než aby mi bylo dobře všude."

"A chybí ti Deornoth."

Jošua se opět zadíval na oblačné nebe. "Chybí mi, ano. Chci však jednat tak, aby jeho oběť nebyla zbytečná - a to je důležitější. Pokud naše vítězství nad Fengbaldem něco znamená, pak se s jeho smrtí smírím snáz." Princ si povzdechl.

"Byl oproti mně ještě tak mladý - ještě neviděl ani třicet jar."

Miriamele si strýce dlouho mlčky prohlížela. "Chci tě požádat o laskavost, Jošuo."

Natáhl ruku a ukázal na jednu časem ohlazenou lavičku. "Prosím. Požádej mě o co chceš."

Zhluboka se nadechla. "Až se dostaneš... dostaneme na Hayholt, chci mluvit se svým otcem."

Jošua naklonil hlavu a zdvihl obočí, až se mu zkrabatilo vysoké čelo. "Jak to myslíš, Miriamele?"

"Nastane čas, někdy před konečnou ztečí, kdy spolu budete ty a on hovořit," vyrazila rychle, jako by si to dlouho nacvičovala. "Musí k tomu dojít, ať bude boj sebekrvavější. Je to tvůj bratr, a ty s ním budeš mluvit. Ráda bych tam

byla."

Jošua váhal. "Nevím, jestli je to moudré..."

"A já," pokračovala, odhodlána říct vše, co má na srdci, "s ním chci mluvit o samotě."

"O samotě?" Princ zavrtěl hlavou, vyveden z míry. "Miriamele, to se nemůže stát! Pokud skutečně Hayholt oblehneme, tvůj otec bude zahnán do kouta. Jak bych tě s ním mohl nechat samotnou - to by-chom mu dali do ruky rukojmí!"

"To není důležité," namítla tvrdohlavě. "Musím s ním mluvit, strýčku. Musím!"

Spolkl ostrou odpověď. Když promluvil, hovořil opět klidně.

"A proč musíš, Miriamele?"

"To ti nemůžu říct. Ale musím. Mohlo by to pomoci - hodně pomoci!"

"Pak mi to musíš prozradit, neteri. Protože když ne, musím tě odmítnout; nemůžu tě nechat o samotě s tvým otcem."

V Miriameliných očích se zatřpytily slzy. Zlostně si je otřela. "Ty tomu nerozumíš. Je to něco, o čem můžu mluvit pouze s ním. A já musím! Prosím tě, Jošuo, prosím tě!"

Po obličeji se mu rozlila unavená bolest; jako by zestárl o mnoho let. "Já vím, že nejsi lehkomyšlná, Miriamele. Ale také neneseš zod-povědnost za stovky, možná tisíce životů, které svazují tvá rozhodnutí. Jestli mi nemůžeš prozradit něco, co pokládáš za důležité - a já věřím, že to není žádný výmysl - pak tě rozhodně nemůžu nechat riskovat kvůli tomu život svůj - a snad i mnoha dalších."

Upřeně se na něj dívala. Slzy jí z očí zmizely, opět se tvářila chlad-ně a nezaжатě. "Prosím, rozmysli si to ještě, Jošuo."

Ukázala k Deornothově mohyle. Mezi kameny již vyrážely stvolý nové trávy. "Vzpomeň si na svého přítele, strýčku

Jošuo, a na všechno, co bys mu byl ještě rád řekl."

Zklamaně zavrtěl hlavou. Ve slunečním světle bylo vidět, že mu na temeni řídnu vlasů. "U Aedonovy krve, já to nemohu dovolit, Miriamele. Zlob se na mě, jestli chceš, ale jistě sama nahlédneš, že prostě nemám na vybranou." I do jeho hlasu se vkradl chlad. "Až se tvůj otec nakonec vzdá, udělám vše pro to, aby nedošel úhony. Pokud to bude v mých silách, zařídím, abys s ním mohla promluvit. Víc ti slíbit nemohu."

"Pak už bude pozdě." Vstala a rychle odcházela.

Jošua se za ní díval. Pak bez hnutí sledoval vrabce, který se snesl na kamennou mohylu. Několikrát poskočil, začířikal a opět odlétl. Princ jeho let chvilku sledoval, pak nechal hlavu zakloněnou a zíral na plynoucí oblaka.

"Simone!"

Otočil se. Přes vlhký trávník k němu pospíchal Sangfugol.

"Simone, můžu s tebou mluvit?" Harfeník se zastavil a zhluboka oddychoval. Vlasy měl rozčepýřené a jeho oděv vypadal, jako by jej na sebe naházel bez přemýšlení, což bylo velmi nezvyklé: dokonce ani ve vyhnanství Simon hudebníka ještě neviděl tak nepořádně ustroje-ného.

"Jistě."

"Tady ne." Sangfugol se kradmo rozhlédl, ačkoliv široko daleko nikdo nebyl. "Někde, kde nás nemůže nikdo slyšet. Co tvůj stan?"

Simon zmateně přikývl. "Jestli chceš..."

Prošli stanovým městečkem. Několik obyvatel jim zamávalo ne-bo na ně zavolalo na pozdrav. Harfeník sebou pokaždé maličko trhl, jako by každý člověk představoval možné nebezpečí. Konečně došli k Simonovu stanu a zastihli tam Binabika, který se právě chystal k od-chodu. Natahoval si zrovna kožešinou lemované boty a přivětivě klá-bosil o zmizelém rohu - pátrání bylo v plném proudu již tři dny, stále však bez výsledku - i o dalších věcech. Sangfugol by byl očividně raději, kdyby už odešel, čehož si Binabik nemohl nevsimnout; ut'al konverzaci, rozloučil se a odešel ke Geloě. Když byl pryč, Sangfugol si úlevně vydechl a sklesle se posadil na zem. Prachu si nevšímal. Simon se začal pomalu strachovat. Něco vskutku nebylo v pořádku.

"Tak co se děje?" zeptal se. "Vypadáš vyděšeně."

Harfeník se naklonil blíž. Jeho hlas měl blízko ke spikleneckému šepotu. "Binabik říkal, že se pořádek ještě hledá ten roh. Zdá se, že ho Jošua hodně chce."

Simon pokrčil rameny. "Nikdo neví, jestli k něčemu bude. Je to kvůli Camarisovi. Doufají, že mu může nějak vrátit rozum."

"To je nesmysl." Harfeník zavrtěl hlavou. "Jak by obyčejný roh mohl něco takového dokázat?"

"To já nevím," odvětil Simon netrpělivě. "O čem tak důležitým jsi chtěl se mnou mluvit?"

"Hádám, že až zloděje najdou, princ na něj bude velmi rozezle-ný."

"Určitě ho pověsí na zeď Domu rozchodu," odušil podrážděně Simon a při pohledu na úděs v Sangfugolově tváři se zarazil. "Co je? Milosrdný Aedone, Sangfugole, to ty's ho ukradl?"

"Ne, ne!" vypískal harfeník. "Já ne, přísahám!"

Simon si ho měřil.

"Ale," pokračoval po chvilce Sangfugol hlasem rozechvělým hanbou, "ale vím, kde je."

"Cože?! Kde?"

"Mám ho ve stanu." Harfeník to pronesl hlasem odsouzeného mučedníka, který v poslední chvíli odpouští svým katům.

"Jak to? Proč u tebe ve stanu? Vážně jsi ho nevzal?"

"Aedone, buď milosrdný, Simone, přísahám, že ne. Našel jsem ho mezi Towserovými věcmi, když zemřel. Já... já toho staříka měl opravdu rád, Simone. Po svém. Ví, že to byl opilec a že jsem občas mluvil, jako bych mu raději rozbil hlavu. Ale když jsem byl mladý, byl ke mně laskavý... a, ztraceně, schází mi."

Navzdory smutku v harfeníkově hlase Simon opět ztrácel trpěli-vost. "Ale proč sis ho nechával? Proč jsi to někomu

neřekl?"

"Chtěl jsem na něj jenom nějakou památku, Simone." Vypadal zahanbeně a žalostně jako mokrá kočka. "Svou druhou loutnu jsem pohřbil s ním. Říkal jsem si, že by nic nenamítal... myslel jsem, že ten roh byl jeho!" Natáhl se, aby Simona chytil za zápěstí, rozmyslel si to a ruku stáhl. "Pak, když mi došlo, kvůli čemu je všečen ten rozruch a pátrání, jsem se bál přiznat, že ho mám. Vypadá to, jako bych Towse-ra po smrti okradl. To bych nikdy neudělal, Simone."

Simonův nával hněvu pominul. Zdálo se, že harfeník nemá daleko k slzám. "Měl's to říct," napomenul jej mírně.

"Nikdo by si o tobě nic špatného nemyslel. Teď bychom měli jít za Jošuu."

"Ach, ne! Bude hněvem bez sebe! Ne, Simone, nemůžu ti ho prostě dát? A ty pak řekneš, žeš ho našel sám. Budeš hrdina."

Simon se zamyslel.

"Ne," zavrtil hlavou nakonec. "To není nejlepší nápad. Za prvé bych musel Jošuuvi lhát o místě, kde jsem roh našel. Co kdybych si nějaké místo vymyslel a pak se ukázalo, že tam už hledali? Pak by to vypadalo, že jsem to vzal já."

Důrazně potřásl hlavou. Pro jednu to není Simon, kdo udělal nějakou hloupost. V žádném případě na sebe nehodlal vzít vinu. "Rozhodně to nebude tak hrozné, jak si myslíš, Sangfugole. Půjdu s tebou. Jošua není takový - já ho znám."

"Jednou mi řekl, že jestli ještě jednou zahraji 'Ženu z Nabbanu,' dá mi srazit hlavu." Vypadalo to, že teď, když se už tolik nebojí, by mohl začít trucovat.

"A to by taky možná měl," odpověděl Simon. "Už té písni máme všichni plné zuby." Zvedl se a podal harfeníkovi ruku.

"Vstaň, ať můžeme jít za princem. Kdybys nečekal tak dlouho, bylo by to snazší."

Sangfugol zavrtil smutně hlavou. "Připadalo mi snazší nic neříkat. Říkal jsem si, že bych to mohl odnést někam, kde se to najde, ale pak jsem se zase bál, že by mě někdo mohl přistihnout, i kdybych to udělal uprostřed noci." Zhluboka se nadechl. "Starostmi jsem dvě noci nespál."

"Nu, až se přiznáš, bude ti líp. Jen pojď, pojď."

Vyšli ze stanu a harfeník se zastavil na sluníčku. Pokrčil nos. Slabě se usmál, jako by ve vlhkém vzduchu rána ucítil vůni spásy. "Děkuji ti, Simone," řekl. "Jsi dobrý přítel."

Simon napodobil posměšné odfrknutí a plácl harfeníka po zádech. "Promluvíme s ním teď, když je po snídani. Já mám po jídle pokaždé lepší náladu - třeba to platí i pro prince."

* * *

Sešli se všichni v Domě rozchodu hned po obědě. Jošua stál se slavnostním výrazem před oltářem, na němž stále ležel Trn. Simon cítil, že je napjatý.

Ostatní se shlukli v sále a tiše si povídali. Do hovorů se vkrádala nervozita, ale ticho by mohlo působit ještě nepříjemněji. Vchodem dovnitř proudily sluneční paprsky, do nejzazších koutů síně však ne-dosáhly. Sál připomínal kapli a Simon se nemohl zbavit úvah, zda se dočkají nějakého zázraku. Dokáží-li vrátit Camarisovi rozum, city i paměť muže, který žil čtyřicet let mimo tento svět, nebude to podobné vzkříšení mrtvého?

Vzpomněl si na Miriamelina slova a musel potlačit zachvění. Třeba to není správné. Třeba by měli Camarise opravdu nechat na pokoji.

Jošua obrátil roh z dračího zubu v rukách a nepřítomně si prohlížel vyřezávané nápisy. Když se mu konečně dostal do rukou, nezlobil se ani zdaleka tolik, jak se Sangfugol obával, spíše jej mátl, proč Towser roh sebral a schoval. Jošua byl dokonce natolik velkorysý, že poté, co překonal prvotní nával podráždění, přizval Sangfugola, aby se přišel podívat. Zahanbený harfeník však již nechtěl mít s rohem ani s princem nic do činění; vrátil se na lůžko a dopřával si kýženého odpočinku.

Malým shromážděním projelo zašumění, když do sálu vstoupil Isgrimmur i s Camarisem. Stařec, oblečený do slavnostní košile a do kalhot - jako dítě, které přistrojili do kostela - vešel a rozhlédl se kolem, jako by se pokoušel rozeznat podstatu pasti, do níž ho vedli. Zdálo se skoro, že se má zodpovídat z nějakého zločinu: všichni si jej prohlíželi, jako by si chtěli zapamatovat jeho tvář. Camaris vypadal dost vystrašeně.

Miriamele řekla, že stařec pracoval v nějakém hostinci ve Kwan-tipulu jako vrátný a děvečka pro všechno, a že tam o něj nijak zvlášť dobře nepečovali, vzpomněl si Simon; třeba se domníval, že má být za něco potrestán. Z jeho nervózních postranních pohledů se dalo odhadnout, že by skutečně byl raději někde zcela jinde.

"Tady máš, sire Camarisi." Jošua zdvihl Trn z oltáře - bez náma-hy, meč musel být lehký jako suchá větev; Simon uvažoval, jestli to může něco znamenat. Kdysi měl za to, že meč má vlastní život, že spo-lupracuje jen tehdy, když se s ním děje to, co si sám přeje. Je snad tento cíl nyní na dosah? Návrat k bývalému pánovi?

Princ Jošua podal meč rukojetí napřed Camarisovi, ale stařec se jej ani nedotkl. "Prosím, sire Camarisi - to je Trn - býval tvůj, a stále je."

Výraz ve starcově tváři hraničil se zoufalstvím. Ustoupil o krok a zdvihl ruce, jako by chtěl odvrátit útok. Isgrimmur ho chytil za loket.

"Všechno je v pořádku," zabručel. "Je tvůj, Camarisi."

"Sludigu," zavolal Jošua. "Máš opasek na meč?"

Rimmeřan přistoupil s páskem, z něhož visela těžká kožená po-chva zdobená stříbrem. S Isgrimmurovou pomocí ho zapnuli Camari-sovi kolem pasu. Stařec se nebránil. Simonovi dokonce připadalo, že stojí jako zkamenělý. Když byli hotovi, zasunul Jošua Trn opatrně do pochvy.

"Teď roh, prosím," ozval se Jošua. Freosel, který ho držel, zatímco princ předával meč, mu starobylý nástroj podal.

Jošua navlékl Camarisovi popruh přes hlavu, takže mu roh visel po pravém boku, a ustoupil. Dlouhý meč přesně odpovídal vysoké postavě jeho majitele. V bílých vlasech rytíře se zatřpytil sluneční paprsek. Celek budil do-jem jakési

pravosti, to viděli všichni. Všichni - kromě starce samotné-ho.

"Nic nedělá," poznamenal Sludig tiše. Simon měl opět pocit, že je účasten náboženskému obřadu - jen to teď vypadalo, jako by kos-telník nepřinesl relikviář nebo kněz zapomněl část modlitby. Rozhos-tilo se rozpačité ticho.

"Co kdybychom přečetli báseň?" navrhl Binabik.

"Ano." Jošua kývl. "Prosím, přečti ji."

Binabik postrčil Tiamaka. Wranňan třesoucí se rukou pozdvihl pergamen a nejistým hlasem přečetl Nissesovu báseň.

"... Až Čepel, Volání a Muž,"

dokončoval již pevnějším tónem - s každým veršem získával na jistotě,

"Přijdou do Princovy pravice

Pak budou Uvěznění znovu Vysvobození..."

Tiamak zmlkl a vzhledl. Camaris na něj hleděl trošku ukřivděně, nechápaje, proč mu jeho společník z mmohatýdenní pouti provádí ta-kové nepochopitelné věci. Připomínal trochu psa, po němž chce jeho dříve laskavý pán ponižující kousek.

Nic se nezměnilo. Sálem proběhl zklamaný záchvěv.

"Možná děláme nějakou chybu," prohlásil pomalu Binabik. "Bu-deme to zkoumat dále."

"Ne." Jošuův hlas zněl tvrdě. "Tomu nevěřím." Předstoupil před Camarise a pozdvihl mu roh před oči. "Poznáváš toto? To je Cellian! Jeho hlas vnášel strach do srdcí nepřátel mého otce! Zatrub, Camari-si!" Přisunul mu nástroj ke rtům.

"Potřebujeme tě zpátky!"

S utrápeným, téměř vyděšeným výrazem v očích Camaris Jošua odstrčil. Bylo to tak neočekávané, že se princ zapotácel a byl by upa-dl, kdyby ho Isgrimmur nezachytil. Sludig zavrčel a vykročil ke Cama-risovi, jako by chtěl starého rytíře udeřit.

"Nech ho být, Sludigu!" okřikl ho Jošua. "Jestli je tu někdo vi-nen, jsem to já. Jaké mám právo soužit prostoduchého starce?" Jošua sevřel ruku v pěst a zadíval se na dlážděnou podlahu. "Možná bychom ho opravdu měli nechat na pokoji. Své bitvy již vybojoval - my by-chom měli vést svůj boj a jeho nechat odpočívát."

"Nikdy žádný boj neodmítl, Jošuo," ozval se Isgrimmur. "Neza-pomínej, že jsem ho znal. Vždy dělal to, co je správné, vždy cítil... cítil tu potřebu. Nevzdávej to tak rychle."

Jošua pohlédl starci do tváře.

"Dobře. Pojd', Camarisi, pojd' se mnou." Jemně jej vzal za loket. "Pojd'," opakoval, otočil se a vedl poddajného rytíře do zahrady vedle sálu.

Venku se pomalu ochlazovalo. Lehounké mžení orosilo prastaré zdi a lavičky. Zbytek společnosti se shromáždil u vchodu; nikdo ne-věděl přesně, co má princ v úmyslu.

Jošua odvedl Camarise k navršenému kamení, které označovalo Deornothův hrob. Zdvihl starcovu ruku a položil ji na mohylu; vlastní dlaní ji přitiskl.

"Sire Camarisi," promluvil pomalu. "Prosím, poslouvej mě. Zem, kterou můj otec zkontroloval, řád, který jste s králem Janem vybudo-vali, to vše je rozbité na kousky - válkou a kouzly. Vše, za co ses celý život bral, je ohroženo, a pokud nyní selžeme, bojím se, že k ná-pravě již nedojde.

Pod tímto kamením je pohřben můj přítel. Byl rytířem, stejně ja-ko ty. Sir Deornoth se s tebou nikdy nesetkal, ale písně o tvém životě, které slýchal jako dítě, jej dovedly ke mně. 'Udělej ze mne rytíře, Jo-šuo,' řekl mi prvního dne, kdy jsem ho viděl. 'Chci sloužit, jako slou-žil Camaris. Chci být nástrojem tvým i Božím, k tomu, aby se našemu lidu a naší zemi vedlo lépe.'

To mi řekl, Camarisi." Jošua se náhle zasmál. "Byl to blázen - svatý blázen. A samozřejmě shledal, že někdy lidé ani země za zá-chranu nestojí. Ale přísahal před Bohem, že bude dělat to, co je spra-vedlivé, a celý život si vedl tak, aby svůj slib plnil."

Jošuův hlas nabral na síle. Kdesi v sobě narazil na pramen citu; prýštila z něj slova, silná a neochvějná. "Zemřel při obraně tohoto místa - jediná bitva, jediná šarvátka ho připravila o život, bez něj by však byla naděje na vítězství dávno ztracená. Zemřel tak, jak žil, ve snaze dokázat něco, co člověk dokázat nemůže, dáváje si vinu, pokud zklamal, a vzápětí opět nacházející další sílu. Zemřel za tuto zemi, Ca-marisi, stejnou zemi, za níž ses bil, za řád, který ses snažil nastolit, v němž slabí mohou žít v míru, ochránění před těmi, kdo svá přání pro-sazují silou." Princ se naklonit blíž ke Camarisově tváři, zadíval se mu do nejistých očí. "Bude jeho smrt k ničemu? Protože jestli tento boj nevyhrajeme, bude tu příliš mnoho hrobů, než aby záleželo na jednom navíc, a nezástane nikdo, kdo by lidi jako Deornoth oplakával."

Jošuoovy prsty stiskly rytířovu ruku. "Vrať se mezi nás, Camarisi. Prosím. Nedopust', aby jeho smrt zůstala zbytečná. Vzpomeň na bitvy tvých časů, na bitvy, v nichž bys, jak vím, raději nebojoval, ale přesto ses jich účastnil, protože šlo o právo a spravedlnost. Musí být i všech-no utrpení nesmyslné? Tohle je naše poslední šance. Po nás přijde temnota." Princ pustil starcovu ruku a odvrátil se, s očima náhle lesklýma. Simon, který vše sledoval od vchodu, cítil, jak se mu zastavilo srdce.

Camaris stál jako přimrazený, s prsty roztaženými na mohyle. Konečně se pohnul, shlédl si na ruce, pak pomalu pozdvihl roh a dlouho si ho prohlížel, jako by šlo o něco, co na zemi dosud nikdo nespasil. Pak zavřel oči, pečlivě ho přitiskl ke rtům a zadul.

Roh zazněl. Tón, zprvu slabý, sílil a mohutněl, duněl stále víc, až se zdálo, že rozechvívá i vzduch, tón, v němž jako by zazníval třeskot kovu a dusot kopyt. Camaris se s očima pevně zavřenýma zhluboka nadechl a zatroubil znovu, ještě

silněji. Pronikavý jek se rozlehl po kopcích a rozezvučel údolí, kde se ozvěny začaly tříštit jedna o druhou. Pak zvuk umkl.

Simon zjistil, že si rukama zakrývá uši. Nebyl sám, dělali to i mnozí další.

Camaris si opět prohlédl roh. Zdvihl hlavu, takže mu přihlížející konečně viděli do tváře. Così se změnilo. Oči měl jaksi hlubší a smutnější: zajiskřilo v nich vědomí, jež dříve chybělo. Pootevřel ústa ve snaze promluvit, ale vyšlo z nich pouze syčivé zachrčení. Camaris shlédl na jilec Trnu. Pomalu jej vytáhl z pochvy a podržel před sebou. Meč připomínal lesklou černou přímku, která jako by krájela světlo ubývajícího odpoledne. Na čepeli se srážely drobné kapičky mlžného deště.

"Měl... měl jsem vědět... že mě... utrpení ještě neskončilo, že má vina není zapomenuta." Hlas měl bolestně ochraptělý, jeho mluva byla podivně starobylá. "Ach, můj Bože, milující i strašný Bože, kořím se před tebou. Odsloužím svůj trest."

Stařec před užaslou společností klesl na kolena. Dlouho mlčel a zdálo se, že se modlí. Po lících mu stékaly slzy a splývaly s kapkami deště, jež se mu na tváři leskly v kosých paprscích slunce. Nakonec vstal a nechal Isgrimmura a Jošua, aby ho odvedli.

Simona kdosi zatahal za rukáv; byl to Binabik. Zářily mu oči. "Vidiš, Simone, na to jsme zapomněli. Muži sira Deornotha, naglimundští vojáci, víš, jak mu říkali? 'Princova pravá ruka.' Ne-vzpomněl si na to ani Jošua. Štěstí... nebo něco jiného, příteli Simo-ne." Mužik Simonovi ještě jednou stiskl paži a pospíšil za princem.

Simon, oněmělý ze všeho, co se událo, se otočil a pokusil se ještě naposledy zablédnout Camarise. Poblíž vchodu stála Miriamele. Za-chytila jeho pohled a rozzlobeně se zamračila, jako by říkala: ty na tom máš také svůj díl viny. Obrátila se a šla za Camarise a ostatními do Domu rozchodu. Simon zůstal sám v deštěm skrápěné zahradě.

24. Nebe Plné zvěře

Čtyři statní muži, navzdory chladnému nočnímu větru zpocení a udýchání od námahy, jak vynášeli zakrytá nosítka po úzkém schodišti, opatrně zdvihli křeslo s pasažérem a odnesli ho doprostřed zahrady na vrcholu ploché střechy. Muž v křesle byl tak zachumlán do kožešin a příkrývek, že byl víceméně k nepoznání, ale vysoká a elegantně oblečená žena okamžitě vstala ze židle a s radostným výkřikem k němu přistoupila.

"Hrabě Streáwe!" zvolala vévodkyně. "Jsem velmi ráda, žeš do-razil. Za tak chladného večera."

"Má drahá Nessalanto. Pouze tvé pozvání mě může vytáhnout do tak hrozného počasí." Hrabě uchopil ruku v rukavičce a políbil ji. "Odpustíš mou nezdvořilost, když zůstanu sedět?"

"Nesmysl." Nessalanta luskla prsty na nosiče a ukázala jim, aby křeslo hraběte přinesli blíž. Opět se posadila. "I když si myslím, že se trochu otepluje. Jsi poklad, učiněný poklad, žeš přišel."

"To pro potěšení ze tvé společnosti, má paní." Streáwe si odkášlal do kapesníčku.

"Bude stát za to, to ti slibuji." Rozmáchlým gestem ukázala na oblohu plnou hvězd, jako by se nad nimi rozprostřela na její rozkaz. "Pohlédni! Budeš šťasten, že jsi tu. Xannasavin je naprosto skvělý."

"Má paní je příliš laskava," ozval se hlas od schodiště. Hrabě Streáwe, omezován svou nepohyblivostí, natahoval krk, aby přichozího zahlédl.

Muž, který se vynořil ze vchodu na střešní zahradu, byl hubený a vysoký, ruce s dlouhými prsty měl spojené jakoby v modlitbě. Zdobil jej mohutný černý plnovous, protkaný nitkami stříbra. Také jeho oblečení bylo tmavé, poseté nabbanskými hvězdnými symboly. Mezi řadami stromů ve velkých mísách se pohyboval s jistou čapí elegancí. Došel až k nim a poklekl před vévodkyní.

"Má paní, tvé pozvání jsem přijal s nesmírným potěšením. Blaží mě, že ti mohu sloužit." Otočil se ke Streáwovi.

"Vévodkyně Nessa-lanta by sama byla výtečnou astroložkou, nemít tolik povinností v Nabbanu. Je to žena s pronikavým úsudkem."

Pedruinský hrabě se pod kápi usmál. "To je všem známo."

Così v jeho hlase vévodkyni na okamžik zarazilo, takže zaváhala, než opět promluvila. "Xannasavin je příliš dvorný. Zatím jsem nastu-dovala jen základy." Skromně si zkřížila ruce na prsou.

"Ach, kdybych tě mohl získat za učednici," řekl Xannasavin, "ja-ká tajemství bychom mohli vypátrat, vévodkyně..."

Mluvil hlubokým, působivým hlasem. "Přeje si má paní, abych začal?"

Nessalanta, která nespouštěla oči z jeho rtů, sebou trhla, jako by se právě probudila. "Ach. Ne, Xannasavine, ještě ne. Musíme počkat na mého nejstaršího syna."

Streáwe se na ni se zájmem podíval. "Nevěděl jsem, že Benigaris věří tajemstvím, jež ukrývají hvězdy."

"Zajímá ho to," odpověděla Nessalanta obezřetně. "On totiž..." Vzhlédla. "Nu, tu ho máme."

Na střeše se objevil Benigaris. Dva kroky za ním šli dva strážníci v pláštích se znakem leďnáčka. Vládnoucí vévoda nabbanský začínal tloustnout v pase, stále však byl vysoký a ramenatý. Knír měl tak mohutný, že mu téměř docela zakrýval ústa.

"Matko," pozdravil Nessalantu úsečně, když k nim došel. Vzal ji za ruku a sklonil hlavu, pak se otočil k hraběti.

"Streáwe. Včera jsem tě při večeři marně hledal."

Hrabě zdvihl kapesník k ústům a zakašlal. "Přijmi mou omluvu, Benigarisi. Mé zdraví, však víš. Občas mi dělá přílišné obtíže třeba i opustit svůj pokoj, dokonce i při vyhlídce na pohostinství, kterým Sancellan Mahistrevis proslul."

Benigaris si odfrkl. "Pak bys asi neměl sedět tady na té vymrzlé střeše." Obrátil se k Nessalantě. "Co tu vůbec děláme, matko?"

Vévodkyně se zatvářila jako uražená holčička. "Ale vždyť víš velmi dobře, co tu děláme. Dnes je velmi příhodná noc na studium hvězd a Xannasavin nám poví, co přinese příští rok."

Xannasavin se uklonil.

"Bude-li si to Vysost přát."

"To ti můžu říct sám, co přinese příští rok," zavrčel Benigaris. "Potíže a zase potíže... Kam se podívám, samé problémy." Pohlédl na Streáweho. "Však ty to znáš. Chtějí chleba, rolníci, jenže když jim ho dám, chtějí víc. Pokusil jsem se sem dostat nějaké lidi z močálů, aby pomohli na polích - musel jsem posílit vojsko na hranicích, kvůli po-tyčkám s těmi thrithingskými divochy, a teď všichni baroni vyvádějí, že jim odvádím sedláky a pole leží ladem - ti zatracení mají hnědi skřeti ale nepřišli! Co mám dělat, poslat vojsko do těch zatracených bažin? To se raději obejdu bez nich."

"Však já znám břemeno vlády," pokýval Streáwe soucitně hla-vou. "Vykonáváš vskutku hrdinskou práci v těchto těžkých dobách, jak mi bylo sděleno."

Benigaris přijal pochvalu krátkou úklonou hlavy.

"A teď ti zatracení, zatracení a ještě jednou zatracení Ohniví ta-nečníci, zapalují se a děsí lid." Zatvářil se zlostně.

"Nikdy jsem Pryra-tovi neměl věřit..."

"Odpusť, Benigarisi," přerušil ho Streáwe. "Přeslechl jsem tě, to víš, staré uši. Pryrates?"

Nabbanský vévoda se na hraběte podíval s přimhouřenýma očima. "To nic. Ale stejně to byl mizerný rok, a já pochybuji, že příští bude lepší." Kysele se usklíbl. "Jedině snad kdybych přesvědčil někte-ré z těch, co působí potíže, aby se stali Ohnivými tanečníky. Pár z nich by to v plamenech slušelo."

Streáwe se zasmál, hned nato se rozkašlal. "To bylo dobré, Benigarisi, moc dobré."

"Tak už dost s tím," ozvala se Nessalanta mrzutě. "Myslím, že nemáš pravdu, Benigarisi - měl by to být skvělý rok."

Navíc není třeba žádných spekulací. Xannasavin ti sdělí vše, co budeš chtít."

"Jsem pouhý ponížený pozorovatel nebeských znamení, vévod-kyně," vmísil se astrolog, "ale vynasnažím se..."

"A jestli nepředpovíš lepší rok, než byl ten minulý," zamumlal Benigaris, "tak tě shodím ze střechy."

"Benigarisi!" Nessalantin hlas, až doposud lichotivý a dětinský, zazněl ostře jako prásknutí bičem. "Takhle přede mnou mluvit nebu-deš! A Xannasavinovi nebudeš vyhrožovat! Rozuměl jsi!?"

Benigaris sebou takřka neznatelně trhl. "Jenom jsem žertoval. Při Aedonově svaté krvi, matko, neštěť se hned." Přešel ke křeslu, zakry-tému malým baldachýnem, a ztěžka na něj dosedl. "Tak do toho, chla-pe," zabručel a pokynul Xannasavinovi. "Prozrad' nám, jaké zázraky se skrývají ve hvězdách."

Astrolog vytáhl dramatickým gestem ze svého volného hávu roli svitků. "Jak již vévodkyně zmínila," začal vyrovnaným, zkušeným tónem, "dnešní noc je pro věštění velmi příhodná. Nejen, že hvězdy stojí ve výhodném postavení, ale sama obloha je jasná, bez bouřko-vých mračen a jiných překážek." Usmál se na Benigarise. "Šťastné to znamení samo o sobě."

"Pokračuj," pobídl ho vévoda.

Xannasavin pozdvihl jeden svitek a ukázal na kruh hvězd. "Jak vidíš, Yuvenisův trůn je přímo v nadhlavníku. Trůn je pochopitelně silně vázán na vládu v Nabbanu - už od starých, pohanských dob. Po-hybují se v něm menší hvězdy a dědicové impéria by si toho měli všimnout." Odmlčel se, aby jim dal příležitost uvědomit si význam jeho slov. "Dnes v noci vidíte, že je Trůn vzpřímený a na jeho vrcholku září Had a Vlk Mixis zvlášť jasně." Otočil se a zaměřil se na jinou část oblohy. "Sokol, tam, a Okřídlený brouk vyšli na jižním nebi. Brouk pokaždé přináší změnu."

"To je jako soukromý zvěřinec nějakého dávného imperátora," poznamenal Benigaris netrpělivě. "Zvířata, zvířata, Co to všechno znamená?"

"To znamená, pane, že rod Benindrinů čekají velké změny."

"Já to věděla," špitla Nessalanta. "Já to věděla."

"Jak to poznáš?" zajímal se Benigaris, mžouraje na oblohu.

"Nebyl bych k vašim Výsostem spravedlivý, kdybych se pokoušel o nějaké stručné vysvětlení," odvětil astrolog uhlazeně. "Postačí říci, že hvězdy, jež dlouho hovořily o váhavosti, nejasnosti a pochy-bách, nyní předpovídají, že se blíží změna. Velká změna."

"Ale to může být cokoli," zavrčel Benigaris. "Může to znamenat třeba město vyhořelé do základů."

"Ach, to jen proto, že jsi mě nevyslechl zcela. Jeví se tu dva čini-telé, ti nejdůležitější. Jedním z nich je samotný Ledňáček - tamhle, vidíte ho?" Xannasavin ukázal na hvězdu na východě. "Je mnohem jasnější, než jsem kdy viděl - a v tomto ročním období bývá těžko k nalezení. Osudy vašeho rodu jsou již dávno spojeny s rozjasňováním a pohasínáním světla Ledňáčka, a ten za mého života ještě nikdy nezářil tak silně. V rodě Benindrinů dojde k něčemu významnému, pane. Ve tvém rodě."

"A to druhé?" Zdálo se, že to Benigarise zaujalo. "To druhé, o čem ses zmiňoval."

"Ano." Astrolog rozvinul jeden ze svitků a studoval ho. "To je něco, co v tuto chvíli nemůžete vidět. Brzy se znovu objeví Dobývate-lova hvězda."

"Ta vlasatice, kterou jsme viděli loni i předloni?" To promluvil Streáwe; v hlase mu zazněla dychtivost. "Ta velká, rudá?"

"Právě ta."

"Jenže když se objevila, prostý lid z toho strachem málem přišel o zbytky rozumu!" namítl Benigaris. "Právě ta nejspíš začala celý ten nesmysl s koncem světa!"

Xannasavin přikývl. "Nebeská znamení bývají často vysvětlová-na mylně, vévodo Benigarisi. Dobývate-lova hvězda se vrátí, nikoliv však jako zvěstovatel neštěstí, nýbrž pouhé změny. V průběhu dějin se objevovala, aby ohlašovala nástup nového řádu, vzešlého z chaosu a konfliktů. Oznamovala zánik impéria a shlížela i na poslední dny Khandie."

"A to má být dobré znamení!?" křikl Benigaris. "Tvrdíš, že se mám radovat z něčeho, co předchází pádu říše!?"

Vypadalo to, že každou chvíli vyskočí z křesla a vrhne se na astrologa.

"Ale můj pane, nezapomínej na Ledňáčka!" bránil se Xannasavin spěšně. "Proč byste se měli bát změn, když Ledňáček tak jasně září? Ne, můj pane, odpusť svému služebníku, že by tě chtěl zdánlivě pou-čovat, ale ty si nedokážeš představit žádnou situaci, kdy zanikne velké impérium a osud přitom bude rodu Benindrinů nakloněn?"

Benigaris se prudce opřel do opěradla, jako by mu někdo uštědřil ránu. Díval se na své ruce. "Promluvíme si později," usekl nakonec. "Nech nás na chvíli."

Xannasavin se uklonil. "Jak si přeješ, můj pane." Znovu se uklo- nil, tentokrát ke Streáwovi. "Bylo mi potěšením konečně se s tebou setkat, hrabě. Byl jsem poctěn."

Hrabě nepřítomně kývl, ztracený v myšlenkách stejně jako Beni-garis.

Xannasavin políbil Nessalantě ruku, dlouze se uklonil, schoval svítky a odcházel ke schodišti. Zvuk jeho kroků postupně slábl ve tmě.

"Už chápeš?" zeptala se Nessalanta. "Už chápeš, proč si ho tak cením? Je vynikající."

Streáwe pokýval hlavou. "Je velkolepý. A ty si myslíš, že je spo-lehlivý?"

"Dokonale. Předpověděl smrt mého ubohého manžela." Po tváři se jí rozlil výraz hlubokého smutku. "Ale Leobardis mne neposlou-chal, navzdory všem mým varováním, že pokud vkročí na erkynskou půdu, již ho nespatřím. Tvrdil, že je to nesmysl."

Benigaris vrhl na matku ostrý pohled. "Xannasavin ti řekl, že otec zemře?"

"Ano. Kdyby mě jen tvůj otec poslechl."

Hrabě Streáwe si odkašlal. "Tedy, doufal jsem, že to budu moci nechat na jindy, Benigarisi, ale když jsem slyšel, co říkal ten astrolog - o tvé skvělé budoucnosti - možná, že bych se s tebou měl podělit o své úvahy."

Benigaris se k němu obrátil. "O čem to mluvíš?"

"O jistých věcech, které jsem se dozvěděl." Stařec se rozhlédl. "Ach, promiň, Benigarisi, ale bylo by to příliš, kdybych poprosil tvé strážce, aby poodešly z doslechu?" Ukázal na dva ozbrojence, kteří tam celou dobu stáli nehnutě jako sochy. Benigaris si odfrkl a pokynem ruky je poslal pryč.

"Takže?"

"Mám, jak víš, mnoho informačních zdrojů," začal hrabě. "Slý-chám mnohé, co se nedostane ani k mnohem mocnějším, než jsem já. Nedávno jsem se dozvěděl něco, co bys možná také rád věděl. O Eli-ášovi a jeho boji s Jošuu. O... dalších věcech." Odmíchl se a netrpě-livě se na vévodu zadíval.

Také Nessalanta poposedla. "Pokračuj, Streáwe. Víš sám, jak si ceníme tvých rad."

"Ano," souhlasil Benigaris, "pokračuj. Zajímá mě, co jsi zjistil."

Hrabě roztáhl ústa do vlčího úsměvu, který odhalil dosud bělost-né zuby. "Ó ano. Tohle tě bude zajímat..."

Eolair nepoznal Sithu, který stál ve vchodu do Sálu řezeb. Byl oděný dost prostě - alespoň na sithijské poměry - do košile a přiléha-vých kalhot ze světlé látky, lesklé jako hedvábí. Vlasy měl kaštanově hnědé - ze všech odstínů sithijských kadeří se tahle barva nejvíce po-dobala lidským - , stažené na temeni do drdolu.

"Likimeya a Jiriki říkají, že k nim musíš jít." Jeho hernystirština byla kostrbatá a starobylá; stejnou slyšel i u permončiků. "Musíš ještě chvíli čekat, nebo jest možné jíti ihned? Bylo by dobré, bys šel teď."

Eolair zaslechl, jak se Craobhan nadechl, jako by se chystal proti způsobu pozvání protestovat, ale hrabě mu položil ruku na paži. To jen díky neobratnosti jazyka to znělo tak stroze - Eolair se domníval, že by na něj Sitha čekal bez nejmenších známek netrpělivosti třeba i pár dní.

"Jedna z vašich lidí, léčitelka, je teď s dcerou krále - s Mae-gwin," vysvětlil poslovi. "Musím s ní mluvit. Potom přijdu." Sitha nehnul ani brvou, pouze rychle kývl hlavou; vypadalo to, jako když kormorán loví rybu. "Vyřídím to." Otočil se a odešel. Po parketách se pohyboval dokonale neslyšně.

"Copak tu teď vládnou oni?" zeptal se Craobhan podrážděně. "Máme se jim snad přizpůsobovat?"

Eolair zavrtěl hlavou. "To nemají ve zvyku, starý příteli. Jiriki a jeho matka se mnou pouze chtějí mluvit, to je všechno. Ne každý ovládá naši řeč tak dobře jako oni."

"Stejně se mi to nelíbí. Žili jsme pod Skaliho jhem dost dlouho - kdy se Hernystirští ve své zemi vrátí na místo, jež jim přísluší?"

"Vše se mění," uklidňoval ho Eolair mírně. "My ale pokaždé pře-žili. Před pěti sty léty nás Fingilovi Rimmeřani zatlačili do hor a na mořské útesy. Vrátili jsme se. Skaliho vojáci utíkají, takže jsme pře-čkali i je. Způsoby Sithů jsou mnohem snesitelnější, nemáš ten pocit?"

Stařec se na něj podíval a podezřívavě přimhouřil oči. Nakonec se usmál. "Ach, můj dobrý hrabě, tys měl být kněz nebo generál. Mys-líš daleko dopředu."

"Stejně jako ty, Craobhane. Jinak by sis tu dnes nemohl stěžo-vat."

Než stařec stačil odpovědět, ve dveřích se objevil další Sitha. Tentokrát to byla šedovlasá žena, oblečená do šedých šatů a stříbrného pláště. Přes barvu svých vlasů nevypadala o nic starší než posel, který před okamžikem odešel.

"Kira'athu," oslovil ji hrabě a vstal. Z hlasu se mu vytratila bez-starostnost. "Můžeš jí pomoci?"

Chvilí na něj hleděla a pak zavrtěla hlavou; to gesto vypadalo po-divně nepřirozeně, jako by se ho naučila z knih. "S tělem je všechno v pořádku. To její duch se přede mnou ukrývá někde hluboko, jako myš, když se nad nočním polem objeví stín sovy."

"Co to znamená?" Eolair se musel ovládat, aby nebylo slyšet, jak je netrpělivý.

"Vyděšená. Je vyděšená. Jako dítě, které bylo svědkem vraždy svých rodičů."

"Viděla již hodně mrtvých. Pohřbila otce i bratra."

Žena pomalu mávla prsty v gestu, kterému Eolair nerozuměl. "To není ono. Každý, Zida'ya nebo Sudhoda'ya - Děti úsvitu nebo smrtel-ní - kdo žil dost dlouho, smrt chápe. Je hrozná, ale je pochopitelná. Ale dítě jí nerozumí. A ženě Maegwin se přihodilo právě něco tako-vého - něco, co stojí mimo rámec jejího chápání. Vystrašilo to jejího ducha."

"Uzdraví se? Můžeš pro ni něco udělat?"

"Víc už ne. Tělo má zdravé. Ale kam se poděl její duch, to je ně-co jiného. Musím o tom přemýšlet. třeba existuje řešení,

které právě teď nevidím."

Nebylo lehké vyznat se ve výrazu její kočičí tváře, ale Eolair se domníval, že to moc nadějně nezní. Hrabě sevřel ruce v pěst a přitiskl si je ke stehnům. "A můžu něco udělat já?"

V očích se jí zatřpytilo cosi jako lítost. "Pokud svého ducha ukry-la hodně hluboko, pak k němu dokáže nalézt cestu pouze ona sama. Nemůžeš to udělat za ni." Odmlčela se, jako by hledala slova útěchy. "Buď laskavý. Už to něco znamená." Obrátila se plavně odešla.

Po chvíli ticha promluvil Craobhan. "Maegwin zešílela, Eolaire."

Hrabě zdvihl ruku.

"Mlč."

"Nezměníš to tím, že to nebudeš poslouchat. Během doby, co jsi byl pryč, se to s ní zhoršilo. Říkal jsem ti už, kde jsme ji našli - nahoře na Bradach Tor, kde blouznila a zpívala. Jak dlouho tam seděla bez přístřešku, ve větru a sněhu, to ví jen Mircha. Tvrdila, že viděla bo-hy."

"Třeba je opravdu viděla," poznamenal trpce Eolair. "Po tom, co jsem za ty dva proklaté měsíce viděl já, bych byl ten poslední, kdo by o tom chtěl pochybovat. Možná toho na ni bylo moc..." Stál a otíral si vlhké dlaně o nohavice.

"Půjdu teď za Jirikim."

Craobhan kývl. Oči měl vlhké, ale ústa svíral pevně. "Nevyčer-pávej se, Eolaire. Nepoddávej se tomu. My tě potřebujeme možná víc než ona."

"Až se vrátí Isorn s ostatními," řekl hrabě, "pověz jim, kde jsem. Kdyby byli tak hodní a počkali na mě - nebudu se Sithy nejspíš nijak dlouho." Pohlédl na oblohu, která se již pomalu šerila. "Chci si dnes večer promluvit s Isornem a Ulem." Poklepal starého muže po rameni a vyšel ze Sálu řezb.

"Eolaire."

Ohlédl se a v chodbě za sebou spatřil Maegwin. "Má paní. Jak se cítíš?"

"Dobře," odpověděla, ale její oči prozrazovaly něco jiného. "Kam máš namířeno?"

"Jdu navštívit..." Zarazil se. Málem řekl "bohy". Copak bylo její šílenství nakažlivé? "Jdu si promluvit s Jirikim a jeho matkou."

"Ty neznám. Ale stejně bych chtěla jít s tebou."

"Se mnou?" Z nějakého důvodu mu to připadalo zvláštní.

"Ano, hrabě Eolaire. Ráda bych šla s tebou. Je na tom něco hroz-ného? Určitě nejsme tak zarputilí nepřátelé." Znělo to bezvýrazně, jako žert, pronesený na nejvyšším schodu pod šibenicí.

"Jistě, že můžeš, má paní," souhlasil rychle. "Maegwin. Jistě."

Přestože Eolair nerozeznával žádné viditelné přístavby sithijské-ho ležení, které se roztáhlo přes širokou plošinu Hernova vrchu, tábor vypadal, že je o cosi propracovanější, srostlejší se zemí. Zdálo se, jako by tu nestál pouze pár dní, ale už od doby, kdy byl celý vrch ještě mladý. Panoval tu klid a pocit měkkého, přirozeného pohybu: mnoho-barevné stěny stanů se třpytily a vlnily jako řasy v potoce. Hrabě pocí-til osten podráždění, ozvěnu Craobhanovy nespokojenosti.

Jaké právo mají Sithové, aby se tu takto zabydlovali? Nakonec, čím je to země?

Včas se však zarazil. Taková je přece povaha Plavých. Přes všechna svá velkolepá města, ze kterých, pokud měl soudit podle Me-zutu'a, zůstaly pouhé ruiny plné netopýrů, nebyli národem, který by se vázal na jedno určité místo. Podle toho, jak Jiriki hovořil o jejich pů-vodním domově, Zahradě, bylo téměř jisté, že navzdory předlouhému životu ve Východním Ardu se tu stále cítí spíše jako návštěvníci. Žijí ve vlastních myslích, v písních a vzpomínkách. Hernův vrch je pouze kusem země.

Maegwin šla vedle něj mlčky a tvářila se, jako by potlačovala ne-příjemné myšlenky. Vybavilo se mu, jak ho před mnoha lety vzala s sebou, aby byl při tom, když jedna její oblíbená prasnice rodila. Něco nebylo v pořádku a ke konci porodu začalo zvíře bolestně kvičet. Než z ní vyňali dvě mrtvá podsvinčata, jedno stále ještě omotané pupeční šňůrou, jež je uškrtila, vyděšená prasnice rozmačkala jedno z dalších čerstvých mláďat.

Během celé té krvavé hrůzy se Maegwin tvářila stejně jako teď. Teprve když byla prasnice definitivně mimo nebezpečí a zbylá prasát-ka kojila, princezna se rozplakala. Při této vzpomínce si Eolair uvě-domil, že to také bylo naposledy, kdy mu dovolila, aby ji objal. I když mu jí tehdy bylo líto a snažil se pochopit její žal nad smrtí tvora, kte-rého pokládal za pouhé zvíře, zároveň v náručí cítil její tělo, tlak jejích nader, a uvědomil si, že už je ženou - i přes své mládí. Byl to zvláštní pocit.

"Eolaire?" Hlas se jí maličko chvěl. "Mohu se tě na něco zeptat?"

"Samozřejmě, paní." Nedokázal se zbavit vzpomínky na to, jak se objímali, klečíce v seně, ruce i šaty od krve. Tenkrát se necítil ani zpo-la tak bezradně jako teď.

"Jak... jak jsi zemřel?"

Nejprve měl za to, že se přeslechl.

"Odpusť, Maegwin. Jak jsem co?"

"Jak jsi zemřel? Stydím se, že jsem se nezeptala dříve. Jakou smrt sis vysloužil, vznešenou? Jen doufám, že nebyla moc bolestivá. To bych asi nesnesla." Vrhla na něj krátký pohled a pak se nejistě usmála. "Ale jistě, na tom už nezáleží, protože jsi tu! Je to za námi."

"Jak jsem zemřel?" Dolehla na něj neskutečnost celé situace. Po-ložil ji ruku na paži a zastavil se. Stáli na pruhu volné trávy, kousek od Likimeyina příbytku. "Maegwin, já nejsem mrtvý. Sáhni si!" Natáhl ruku a uchopil její studené prsty.

"Jsem živý! Stejně jako ty!"

"Srazili mě právě ve chvíli, kdy přišli bohové," dívala se zasněně. "Myslím, že to udělal Skali - jeho pozdvížená sekera je

to poslední, co jsem viděla, než jsem se probrala tady." Rozechvěle se zasmála. "To je zvláštní. Můžeš se probudit v Nebi? Od doby, co tu jsem, mám pocit, že spím."

"Maegwin." Stiskl jí ruku. "Poslouchej mě. Nejsme mrtví." Eo-lairovi bylo do pláče, proto zlostně zatřásl hlavou. "Jsi stále v Hernys-tiru, tam, kde ses narodila."

Maegwin na něj zvědavě pohlédla. Hrabě se chvíli domníval, že jí to už dochází. "Viš, Eolaire," začala pomalu, "když jsem byla naži-vu, pořád jsem se bála. Bála jsem se, že přijdu o vše, na čem mi záleží. Dokonce jsem se bála mluvit i s tebou, s nejbližším přítelem, kterého jsem měla." Zavrtěla hlavou. Vitr jí zvedal prameny vlasů a odhaloval její dlouhou, bílou šíji. "Ani jsem ti nedokázala říci, že jsem tě milo-vala, Eolaire - milovala tolik, až mi to spalovalo útroby. Bála jsem se, že když ti to prozradím, odcizíš se mi a já přijdu i o tvé přátelství."

Eolair měl pocit, že se mu rozskočí srdce, jako prasklý kámen, do nějž buší kladivo. "Maegwin, to... to jsem nevěděl." Miloval i on ji? Pomohlo by jí, kdyby jí řekl, že ano, ať to je pravda nebo ne? "Byl jsem... slepý," vykoktal. "Nevěděl jsem to."

Smutně se pousmála. "Teď už na tom nezáleží," uzavřela to s dě-sivou jistotou. "Už je pozdě litovat." Uchopila jej za ruku a vydala se dál.

Poslední kroky k Likimeyinu modropurpurovému stanu ušel jako člověk, zasažený ve tmě šípem - tak překvapený, že kráčí, aniž by si uvědomoval, že byl zavražděn.

Prošli látkovým kruhem a zastihli Jirikiho v tiché, ale napjaté konverzaci s matkou. Likimeya si ještě nesvlékla brnění; její syn byl oděn v normálních šatech.

Jiriki vzhlédl. "Hrabě Eolaire. Jsme šťastni, že jsi mohl přijít. Chceme ti něco ukázat a říct." Očíma přeskočil na jeho doprovod. "Lady Maegwin. Vítej."

Eolair zaznamenal, že Maegwin trochu ztuhla, pak se však krátce uklonila. "Můj pane." Hrabě se bezděčně pokusil podívat se na scénu jejíma očima. Pokud jí byl Jiriki bohem nebes Bryniochem, co si mys-lela o jeho matce? Co viděla, když se podívala na zvláštnou látku ko-lem nich, na ovocné stromy a dohasínající světlo odpoledne, na cizí tváře ostatních Sithů?

"Prosím, sedněte si." Bylo zvláštní, jak mohl být Likimeyin drsný hlas zpěvný. "Vezmete si trochu občerstvení?"

"Já ne, děkuji." Eolair se otočil k Maegwin. Zavrtěla hlavou. Oči měla nepřítomné, jako by se snažila odtaňovat se od toho, co viděla před sebou.

"Pak se tedy nezdržujeme," pokračovala Likimeya. "Něco vám ukážeme." Pohlédla na hnědovlasého posla, jenž prve navštívil Taig. Ten předstoupil a položil vak, který držel v ruce. Hbitým pohybem ho rozvázal a obrátil ho vzhůru nohama. Na trávu se vykutálelo něco čer-ného.

"Rhynnovy slzy!" polkl Eolair.

Před nimi ležela Skaliho hlava, s ústy otevřenými a očima vytřeš-těnými. Žlutý plnovous byl nyní téměř rudý od krve, která vytekla z krku.

"Tady je váš nepřítel, hrabě Eolaire," oznámila Likimeya. Kočka, která právě zabila ptáka, by ho k nohám svého pána nepřinesla s o nic menší klidnou pýchou. "S několika desítkami svých mužů se konečně otočil, v kopcích na východ od Grianspogu."

"Odneste to, prosím." Eolair cítil, že se mu zdvihá žaludek. "Takhle jsem ho vidět nechtěl." S obavami se podíval na Maegwin, ale ta se ani nepodívala: bledou tvář měla otočenou ke stmívající se obloze nad látkovými stěnami otevřeného stanu.

Na rozdíl od ohnivých vlasů byla Likimeyina obočí bílá; podoba-la se dvěma jizvám nad očima. Teď jedno z nich zvedla v podivně lid-ském výrazu hraného údivu. "Váš princ Sinnach právě takovým způsobem ukazoval své poražené nepřátele."

"To bylo před pěti sty lety!" Eolair se trošičku ovládl. "Odpusť, paní, ale my smrtelní se během takové doby měníme. Naši předkové snad byli divočejší než my." Polkl. "Viděl jsem již hodně mrtvých, ale tohle mě překvapilo."

"Nechtěli jsme nikoho urazit." Likimeya vrhla na Jirikiho podle všeho významný pohled. "Mysleli jsme, že potěší tvé srdce, když uvi-díš, co se stalo s tím, kdo potřel a zotročil tvůj lid."

Eolair se nadechl. "Chápu. Ani já vás nechtěl urazit. Jsme vám za pomoc vděční. Víc, než dokážeme říci." Così jej přinutilo znovu se podívat na zkrvavený předmět v trávě.

Posel se sklonil, zdvihl Skaliho hlavu za vlasy a vrátil ji do vaku. Eolair musel potlačit nutkání zeptat se, co se stalo se zbytkem Ostro-nosa. Pravděpodobně ho v těch chladných vrších nechali na pospas supům.

"To je dobře," odpověděla Likimeya, "protože potřebujeme vaši podporu."

Eolair se napřímil. "Co můžeme udělat?"

Jiriki se k němu otočil. Tvář měl uhlazeně bezvýraznou - dokon-ce ještě více než obvykle. Že by s matčiny "darem" nějak nesouhla-sil? Eolair tu představu potlačil. Snaha porozumět Sithům by mohla klidně skončit šílenstvím.

"Teď, když je Skali mrtvý a zbytky jeho vojsk rozprášeny, byl náš cíl splněn," začal Jiriki. "Ale naše cesta teprve začala. Teď teprve začíná nabírat na vážnosti."

Když mluvil, jeho matka sáhla za sebe a zdvihla malou, zvláštně půvabnou nádobu, pokrytou temně modrou glazurou. Ponořila do ní dva prsty a hned je zase vytáhla. Konečky prstů měla pokryté černo-šedou barvou.

"Řekli jsme vám, že se tu nemůžeme zastavit," hovořil dál Jiriki. "Musíme pokračovat do Ujin e-d'a Sikhunae - vy mu říkáte Nagli-mund."

Likimeya si začala pomalu, téměř rituálně barvit tvář. Začala temnými linkami na tvářích a kolem očí.

"A... a s čím mohou pomoci Hernystiřané?" zeptal se Eolair. Ne-dokázal od Jirikiho matky odtrhnout oči. Sitha sklonil hlavu, zase ji zdvihl a pohledem přiměl hraběte, aby mu věnoval pozornost. "Při krvi, kterou pro sebe naše národy

vzájemně prolily, tě žádám, abyste vyslali oddíl svých bojovníků, kteří by se k nám připojili."

"Připojili?" Eolair si vybavil bleskovou smršť sithijského útoku. "Jak bychom vám mohli být vůbec prospěšní?"

Jiriki se usmál. "Podceňujete se - a nás přeceňujete. Je velmi důležitá, abychom získali hrad, kdysi náležející Jošuoovi, ale bude to boj jako žádný druhý. Kdo ví, jak důležitou roli mohou smrtelní sehrát v zápase Zrozených v Zahradě? A můžete provést to, co my nedokáže-me. Je nás příliš málo. Potřebujeme tvé lidi, Eolaire. Potřebujeme vás."

Likimeya si nanasla masku kolem očí, na čelo a tváře, takže její jantarové oči, planoucí ve tmě, připomínaly drahokamy v kamenné puklině. Od spodního rtu k bradě si nakreslila tři čáry.

"Nemohu své lidi nutit, Jiriki," vysvětloval Eolair. "Zvláště ne po tom, co se jim stalo. Pokud však půjdu sám, snad se ke mně přidají i další." Zvažoval rozpory mezi ctí a povinností. O pomstu Skalimu byl připraven, zdálo se však, že Rimmeřan byl pouhým pešákem ve hře, kterou Eliáš - a s ním ještě děsivější nepřítel - hrál. Hernystir byl osvobozen, ale válka ještě zdaleka neskončila. Hraběti připadala myšlenka na něco tak přímého jako bitva dokonce lákavá. Zmatky se zno-vuosídlováním Hernysadharcu a Maegwinino šílenství jej začínaly zmáhat.

Obloha získala tmavomodrý nádech, stejný, jaký měla Likimeyi-na nádoba s barvou. Někteří Sithové rozžali světelné koule a položili je na dřevěné stojany kolem otevřeného stanu; větve ovocných stromů, osvětlené zdola, plály jako zlato.

"Pojedu s tebou do Naglimundu, Jiriki," kývl nakonec. Craobhan může dohlížet na obyvatele Hernysadharcu, řekl si, i na Maegwin a Lluthovu manželku Inahwen. Bude pokračovat v práci na obnovení země - přesně taková práce mu bude vyhovovat. "Vezmu s sebou tolik bojovníků, kolik budu moci."

"Děkuji ti, hrabě Eolaire. Svět se mění, ale něco zůstává v platnosti. Srdce Hernystiřanů jsou stálá."

Likimeya odložila džbán, otřela prsty o boty - kde zanechala širokou šmouhu - a vstala. S pomalovaným obličejem nyní působila ještě cizějším a rušivějším dojmem.

"Tak tedy dohodnuto," stvrdila. "Třetího rána od dnešního večera vyrazíme do Ujin e-d'a Sikhunae." Oči jako by jí ve světle zářících koulí jiskřily.

Eolair její pohled dlouho nevydržel, ale nedokázal potlačit zvědavost. "Jestli dovolíš, paní," odvážil se, "doufám, že nebudu nezдово-řilý. Mohu se zeptat, čím sis to si pokryla tvář?"

"Popelem. Popelem truchlení." Tichounce zasyčela; mohl to být povzdech nebo výraz zlosti. "Vy, smrtelní, to sice nepochopíte, ale stejně ti to povím. Jdeme do války s Hikedaya."

Po chvíli, kdy se Eolair pokoušel přijít na kloub jejímu sdělení, promluvil Jiriki. Jeho hlas byl jemný, plný smutku.

"Sithové a Norni pocházejí z jedné krve, hrabě Eolaire. Nyní s nimi musíme bojovat." Zvedl ruku a učinil pлавné gesto - připomínalo uhasínající svíčku. "Musíme zabít členy vlastní rodiny."

Maegwin většinu zpáteční cesty mlčela. Promluvila teprve ve chvíli, kdy se před nimi objevily střechy Taigu.

"Pojedu s tebou. Chci vidět, jak bojují bozi."

Prudce zavrtěl hlavou. "Zůstaneš tu s Craobhanem a ostatními."

"Ne. Pokud mě tu necháš, pojedu za vámi." Hovořila klidně a jis-tě. "A vůbec, Eolaire, proč ten strach? Nemohu přece zemřít dvakrát." Zasmála se, trochu křečovitě. Eolair se s ní marně dohadoval. Koneč-ně, když už už ztrácel trpělivost, ho něco napadlo.

Léčitelka říkala, že si musí nalézt cestu zpět. Třeba to patří k to-mu.

Ale to nebezpečí! Nedokázal si představit, že by jí dovolil podstoupit takové riziko. Určitě by jí nezabránil, aby za nimi jela - ať si je pomatená nebo ne, v celém Hernysadharcu by se nenašla další osoba jen z poloviny tak tvrdohlavá, jako je Lluthova dcera. Bohové, je snad prokletý? Žádný div, že touží po něčem tak jednoduše přímočarém, jako je bitva.

"Promluvíme si o tom později. Jsem unaven, Maegwin."

"Tady by neměl být nikdo unaven." V hlase jí zazněl náznak vítězného tónu. "Mám o tebe starost, Eolaire."

* * *

Simon si vybral volné, nezastíněné místo poblíž vnější hradby Sesuad'ra. Dnes slunce skutečně svítilo, i když bylo natolik větrno, že si i s Miriamele na sobě nechali pláště. I tak bylo příjemné stáhnout si kapuci a v zátylku cítit hřejivé paprsky. "Přinesl jsem trochu vína." Simon vytáhl z vaku měch a dva poháry. "Sangfugol tvrdil, že je dob-ré - snad z Perdrinu." Nervózně se zasmál. "Proč by mělo být z jed-noho místa lepší než odjinud? Hrozny jsou hrozny."

Miriamele se pousmála. Vypadala unaveně: pod zelenými očima měla kruhy. "Nevím. Třeba je tam pěstují jinak."

"To je vlastně jedno." Simon pečlivě namířil čunek z měchu do prvního poháru, pak do druhého. "Ani nevím, jestli mi víno chutná - Rachel by mi ho nikdy nedovolila pít. Říkala mu 'Dáblova krev.'"

"Hlavní pokojská?" Miriamele se ušklíbla. "Byla hrozná."

Simon jí podal číši. "Také jsem si to myslel. Rozhodně byla har-tusivá. Ale pro mě se asi snažila dělat, co mohla. Nijak jsem jí to neu-lehčoval." Pozdvihl víno k ústům a nechal si po jazyku rozlévat jeho trpkou příchut'. "Kde teď asi je?"

Pořád na Hayholtu? Doufám, že je v pořádku. Doufám, že se jí nic nestalo." Zazubil se - kdy by ho na-padlo, že tohle bude říkat o Dračici! - a náhle vzhlédl. "Ale ne. Už jsem se napil. Neměli jsme něco říct - pronést připitek?"

Miriamele vážně pozdvihla číši. "Na tvé narozeniny, Simone."

"I na tvé, princezno Miriamele."

Seděli, pili a mlčeli. Větr ohýbal trávu ve vlnách, jako by se pod ní vrtělo ve spánku nějaké neviditelné zvíře. "Zítří začíná sněh," ozval se. "Ale myslím si, že se Jošua už rozhodl, co dělat."

"Půjde do Nabbanu." Znělo to trochu hořce.

"A co je na tom?" Simon se natáhl pro její pohár, který byl prázdný. "Někde začít musí."

"Tohle je špatný začátek." Vzala si od něj číši, přitom se mu dívala na ruku. Její pohled ho znervóznil. "Promiň, Simone. Jsem jen z některých věcí nešťastná. Z mnoha věcí."

"Vyslechnu tě, jestli o tom chceš mluvit. Stal se z mě dobrý posluchač, princezno."

"Neříkej mi, princezno!" Když promluvila znovu, byla už klidnější. "Prosím, Simone, ty ne. Kdysi jsme byli přátelé, když jsi nevěděl, kdo jsem. Já to teď potřebuji."

"Jistě... Miriamele." Nadechl se. "Teď už nejsme přátelé?"

"Tak jsem to nemyslela." Povzddechla si. "Je to stejné jako s Jo-šuvým rozhodnutím. Nesouhlasím s ním. Myslím, že bychom měli vyrazit přímo do Erkynu. Tohle není válka, v jakých bojoval můj dědeček - tohle je mnohem horší, mnohem temnější. Bojím se, že pokud se pokusíme dobýt nejprve Nabban, bude pozdě."

"Pozdě na co?"

"Nevím. Mám určité pocity, určité myšlenky, jenže nic, co by je mohlo potvrdit. Už to je dost špatné, a ještě navíc jsem princezna - dcera Nejvyššího krále - všichni mě tedy vyslechnou a pak se snaží přijít na způsob, jak mě zdvořile ignorovat. Snad by bylo lepší, kdyby mi přímo řekli, ať jsem zticha."

"Co s tím mám společného já?" zeptal se Simon tiše. Miriamele měla zavřené oči, jako by se dívala na něco uvnitř vlastní mysli. Zlato-rudá barva jejích řas, jejich drobnost a jemnost ho dováděly takřka k šílenství.

"Ani ty, Simone, který jsi mne poznal jako služku - vlastně slu-hu!" Zasmála se, ale oči nechala zavřené. "Ani ty, Simone, když se na mne podíváš, nevidíš pouze mě. Vidíš i jméno mého otce, hrad, kde jsem vyrostla, nákladné šaty. Vidíš... princeznu."

Vyslovila to, jako by to bylo něco odporného a falešného.

Simon si ji dlouho prohlížel, hleděl na její vlasy, poletující ve větru, na hebké tváře. Hořel touhou vyjevit jí, co skutečně vidí, věděl však, že by nikdy nenalezl vhodná slova; vyznělo by to jako prosťáckovské blábolení. "Jsi, co jsi," promluvil nakonec. "Není snad prá-vě tak nepravdivé snažit se být někým jiným, jako se druzí pokoušejí předstírat, že hovoří s tebou, zatímco mluví s nějakou... princeznou?"

Prudce otevřela oči. Byly tak jasné, tak pátravé! Náhle měl jasnou představu, jaké to muselo být - stát před jejím dědečkem, Knězem Janem. Také mu to připomnělo, čím je on sám: nešikovný sloužící, jemuž k rytířskému titulu dopomohla pouze shoda okolností. V tuto chvíli měl pocit, že si jsou bližší než kdykoliv předtím, a zároveň jako by je dělil celý oceán.

Miriamele z něj nespouštěla oči. Po chvíli zahanbeně sklopil zrak. "Omlouvám se."

"To nemusíš." Řekla to energicky, což však neodpovídalo po-drážděnému výrazu jejích očí. "To nemusíš, Simone. A mluvmě o něčem jiném." Otočila se a zadívala se na zvlhčenou trávu na vrcholu. Ten podivný, vášnivý okamžik pominul. Dopili víno a podělili se o chleba a sýr. Jako zákusek Simon předložil cukroví, zabalené do listu, které koupil od jednoho z obchodníků na malém novogadrinsettském trhu. Byly to malé bochánky z medu a praženého zrní. Hovor se stočil na jiná témata, na podivná místa a podivné události, které viděli. Miriamele se snažila Simonovi popsat Niskie Gan Itai a její zpěv, to, jak podivuhodnými písněmi spojovala nebe a moře dohromady. Simon se zase pokoušel vyprávět, jaké to bylo v Jirikiho domě u řeky a jak vypadala Yásira, stan z ži-vých motýlů. Snažil se vylíčit jemnou a zároveň děsivou Amerasu, ale to se mu nepodařilo. Tato vzpomínka stále ještě bolela.

"A co ta druhá sithijská žena?" zeptala se Miriamele. "Ta, co je tu teď s námi. Aditu."

"Co je s ní?"

"Co si o ní myslíš?" Zamračila se. "Já myslím, že nemá žádné vychování."

Simon si tiše odfrkl. "Spíš má své vlastní vychování. Nejsou stej-ní jako my, Miriamele."

"Pak tedy nemám o Sithech valné mínění. Obléká se a chová jako hospodská běhna."

Musel potlačit další úsměv. Současné Aduituiuno oblékání bylo až úzkoprse konzervativní ve srovnání s tím, co nosila v Jao é-Tinukai'i. Pravda, stále ještě odhalovala více osmahlé kůže, než bylo obyvatelům Nového Gadrinsettu příjemné, přesto však dělala vše pro to, aby své smrtelné společníky neurážela. A pokud jde o její chová-ní..."Nemyslím, že by byla tak špatná."

"To je jasné." Miriamele byla už zcela jasně dopálená. "Díváš se na ni jako oddané štěně."

"Nedívám!" bránil se popuzeně. "Je to má přítelkyně."

"To je hezký název. Rytíři mého otce ho také používali, když po-pisovali ženy, které by nepustili přes práh kostela."

Miriamele se po-sadila vzpřímeně. V žádném případě nežertovala. Hněv, který u ní cítil již předtím, se projevil naplno.

"Ty za to nemůžeš - muži už jsou ta-koví. A ona je velmi přitažlivá, svým zvláštním způsobem."

Simon zlostně zasmál. "Asi to nikdy nepochopím."

"Co? Co nepochopíš?"

"Ale nic:" Zavrtěl hlavou. Bude lépe přenést hovor na bezpečněj-ší půdu, řekl si.

"Ach, skoro jsem zapomněl." Otočil se a sáhl do vaku, který si položil k větrem ohlazené zdi. "Máme oslavu našich narozenin. Je čas na dárky."

Miriamele polekaně vzhledla. "Ale Simone! Já pro tebe nic ne-mám!"

"Stačí, že jsi tady. Že jsi v bezpečí, po tak dlouhé době..." Hlas se mu zlomil do rozpačitého vypísknutí. Aby to zakryl, odkašlal si. "I tak jsi mi už dala hezký dárek - tvůj šátek." Rozevřel si límec, aby jí ho ukázal. "Asi nejhezčí dárek, který jsem kdy dostal." Usmál se a zase se zapnul. "Teď ti zase dám něco já." Sáhl do vaku a vytáhl něco dlouhého, štíhlého, zabaleného do kusu látky.

"Co je to?"

Starost jako by jí z tváře spadla a zanechala tam pouze dětskou zvědavost.

"Otevři to."

Rozbalila látku a dívala se na bílý sithijský šíp, podobný tenkému slonovinovému plameni.

"Rád bych, aby sis ho vzala."

Miriamele přeskočila pohledem z šípu na Simona... Zbledla. "Ach ne," vydechla. "Ne, Simone, to nemůžu."

"Jak to? Ovšemže můžeš. Je to dárek pro tebe. Binabik říkal, že ho vyrobil sithijský šípař Vindaomeyo před dobou delší, než si dokážeme představit. Je to to jediné, co mám, co bych mohl věnovat prin-cezně, Miriamele - a to přece jsi, ať se ti to líbí nebo ne."

"Ne, Simone, ne." Vtiskla mu šíp i s obalem do rukou. "Ne, Si-mone. Nikdo ke mně ještě nebyl tak laskavý, ale vzít si to nemůžu. Není to pouze nějaká věc, je to Jirikiho slib tobě - závazek. Sám jsi mi to říkal. Znamená příliš mnoho. Sithové něco takového nerozdávají bezdůvodně."

"Já také ne," namítl Simon nakvašeně. Takže ani tohle jí nestačí, pomyslel si. Pod tenkou slupkou zlosti cítil palčivou bolest. "Já chci, aby sis ho vzala."

"Prosím, Simone. Děkuji ti - asi nechápeš, za jak hodného tě pokládám - , ale hrozně by mne mrzelo, kdybych si ho vzala. Nemůžu."

Zmatený, zklamaný Simon sevřel šíp v pěsti. Jeho dar byl odmít-nut. Připadal si jako úplný blázen. "Tak tady počkej," řekl a vstal. Chtělo se mu křičet. "Slib, že se odsud nehneš, dokud se nevrátím."

Nejistě si ho prohlédla, zakrývajíc si oči před sluncem. "Jestli chceš, abych tu zůstala, zůstanu, Simone. Budeš pryč dlouho?"

"Ne." Vydal se k polozbořené bráně v hradbě. Neušel ani deset kroků a dal se do běhu.

Když se vrátil, Miriamele seděla stále na stejném místě. V ruce měla granátové jablko, které pro ni schoval jako poslední překvapení.

"Promiň," omlouvala se, "ale neměla jsem chvíli klidu. Rozloup-la jsem ho, ale ještě jsem neochutnala." Ukázala řady semínek, připo-mínající drobné drahokamy. "Co to máš v ruce?"

Simon vytáhl zpod pláště svůj meč. Miriamele s nechápavým vý-razem sledovala, jak před ní poklekl.

"Miriamele... princezno... dám ti tedy to poslední, co mi zbývá." Podal jí meč rukojetí napřed, sklonil hlavu a upřel zrak na chomáč trávy u špičky boty. "Své služby. Jsem teď rytíř. Slibuji, že jsi má paní a že tě budu ochraňovat... jestli mě budeš chtít."

Pozdvihl hlavu a koutkem oka na ni pohlédl. V její tváři se mísily emoce, které nedokázal rozluštit. "Ach, Simone," vzdychla.

"Jestli mě nechceš přijmout, nebo nemůžeš - z nějakého důvodu, který kvůli své hlouposti nedokážu pochopit, tak mi to prostě řekni. Pořád můžeme zůstat přáteli."

Dlouho bylo ticho. Simon opět sklopil oči k zemi; hlava se mu točila:

"Samozřejmě," ozvala se konečně. "Samozřejmě, že tě přijímám, milý Simone." Hlas jí zvláště zakolísal. Chraptivě se zasmála. "Ale nikdy ti to neodpustím."

Polekaně vzhlédl, aby se přesvědčil, že neztuje. Ústa měla sta-žená do mírného, rozechvělého úsměvu, oči však měla opět zavřené. Na řasách se jí lesklo něco, co se podobalo slzám. Nedokázal odhad-nout, zda je šťastná nebo smutná.

"Co mám dělat?" zeptala se.

"Nevím přesně. Uchop rukojeť a dotkni se čepelí mých ramenou, jak mi to udělal Jošua. Řekni ,budeš můj zastánce'."

Uchopila jílec, na chvíli si ho přitiskla ke tváři, pak meč zdvihla a postupně mu ho položila na levé a pravé rameno.

"Budeš mým zastáncem, Simone," zašeptala.

"Budu."

Pochodně v Domě rozchodu téměř dohořely. Od večere uplynula již dlouhá doba, ale o jídle nepadlo ani slovo.

"Toto je třetí den sněmu," promluvil princ Jošua. "Už jsme všichni unaveni. Prosím, abyste mi věnovali ještě trochu pozornosti." Přetřel si oči dlaní.

Isgrimnur si pomyslel, že ze všech účastníků je to právě princ, na němž je nejvíce vidět únava z dlouhých dnů prudkých debat. Ve snaze dát slovo každému byl princ zatažen do mnoha hovorů o vedlejších tématech - s čímž bývalý vůdce Elvritshally vůbec nesouhlasil. Po-kud Jošua nepřitvrdí, sotva přečká všechny strasti, které ho při přípra-vách boje proti bratrovi čekají. Od doby, kdy ho Isgrimnur viděl napo-sledy, se to s ním trochu zlepšilo - putování ke Kameni rozluky zřej-mě změnilo každého, kdo cestu podnikl - , vévoda však měl za to, že Jošua stále ještě neovládl trik, jak naslouchat a přitom se nenechat odvádět od jádra debaty. Bez tohoto umění, dumal trpce, nemůže žád-ný vůdce přežít. Rozporů bylo mnoho. Thrithingňané nedůvěřovali odolnosti no-vogadrinsettských a obávali se, že budou při přesunu stepí jejich kla-nům na přítěž. Osadníci nevěděli přesně, jestli chtějí opustit nový ži-vot, neboť nemají ani žádnou půdu, dokud Jošua nějakou neuzme svému bratrovi nebo Benigarisovi.

Freosel a Sludig, kteří se po Deornothově smrti stali Jošuovými vojenskými veliteli, se krvavě přeli o směr dalšího postupu. Sludig stál při svém lenním pánovi Isgrimnurovi a zastával myšlenku útoku na Nabban. Freosel, stejně jako mnoho dalších, pokládal výpravu na jih za zbytečnou. Byl Erkyňan, a Erkyň nebyl pouze Jošuovou zemí, byl také územím nejhůře postiženým Eliášovou špatnou vládou. Freosel dával jasně najevo, že by se měli vydat na západ, k vnějším hrabstvím Erkyňu, nasbírat posily z řad zvikaných poddaných Nejvyššího krále a pustit se přímo na Hayholt. Isgrimnur si povzdychl a poškrábal se na bradě; okamžik si s po-těšením probíral čerstvě obnovený plnovous. Nejraději by se postavil a všem jednoduše řekl, co a jak udělat. Měl dokonce pocit, že Jošua tajně touží po tom, aby z něj někdo břemeno vedení sňal - k ničemu takovému však nesmělo dojít. Vévoda dobře věděl, že jakmile by princ ztratil své vůdčí postavení, jeho stoupenci by se rozdrobili a or-ganizovaný odpor proti Eliášovi by zanikl.

"Sire Camarisi," Jošua se náhle obrátil ke starému rytíři. "Větši-nou jsi mlčel. Přesto, vydáme-li se do Nabbanu, jak navrhuje Isgrim-nur a mnoho dalších, budeš naším praporem. Potřebujeme slyšet, jak na to hledíš ty."

Stařec se skutečně celou dobu držel stranou, i když Isgrimmur po-chyboval, že by to bylo kvůli nesouhlasu. Camaris spíš naslouchal jako kněz uprostřed hospody plné hlučných křiklounů, přítomný a přitom stranou, s pozorností upřenou na cosi, co druzí nevnímali.

"Nemohu ti říci, co bys měl udělati, princí Jošuo." Starý rytíř ho-vořil od doby, co přišel k vědomí, stále stejně: s jistotou nenucenou vznešeností. Jeho starobylý, uhlašený projev byl tak pečlivý, že téměř vy-padal jako parodie; jako by byl Dobrým rolníkem z přísloví Knihy Aedonovy. "To mi nenáleží, ni se nechci místiti mezi tebe a Boha, kte-rýž zná odpovědi na všechny otázky. Mohu ti než sdělit, co si myslím já." Předklonil se, zadíval se na své ruce s dlouhými prsty, které spojil na stole jako při modlitbě. "Mnohému z řečeného stále ještě nerozu-mím - dohoda tvého bratra s tímto Králem bouří, jenž byl za časů mých pouhou polozapomenutou pověstí; ta úloha mečů, mezi nimiž jest i můj černý Trn - to vše jest velmi, velmi podivné.

Vím však, že jsem velmi miloval svého bratra Leobardise a podle toho, co jste tu vyprávěli, on Nabbanu dobře sloužil po léta, kdy jsem nebyl při smyslech - lépe snad, než bych býval sloužil já. Byl mužem stvořeným k řízení druhých, což já nejsem.

Jeho syna Benigarise pamatují toliko co ukřičené děcko. Mou du-ši hněte představa, že kdos z mého rodu by mohl býti otcovrahem, než nemohu zpochybňovati důkazy, jež jsem tu vyslechl." Pomalu zavrtěl hlavou jako starý válečný kůň.

"Nemohu tě nabádati, bys šel do Nab-banu či do Erkynu či kamkoliv jinam na Boží zemi. Rozhodneš-li se však vydati se na Nabban, Jošuo... pak ano, pojedu před tvými armá-dami. Budou-li se zaštiťovati jménem mým, nebudu jim brániti, byť to neshledávám rytířským: pouze náš Vykupitel by měl být vynášen hla-sy lidí. Leč nemohu zavíratí oči před takovou hanbou, spočívající na rodu Benindrivinů.

Byla-liť toto odpověď, kterou jsi ode mě žádal, pak ji nyní máš." Zdvihl ruku v gestu oddanosti. "Ano, pojedu do Nabbanu. Lituji jen, že jsem byl přiveden zpět k vědomí, abych viděl království přítele Jana v troskách a můj milovaný Nabban ujařmen vlastním vraždícím synovcem. To jest kruté." Opět sklopil oči na stůl. "Toto jest jedna z nejpřísnějších zkoušek, jež mi Bůh uložil, a já jej zklamal již tolikrát, že to ani spočítati nedovedu."

Když domluvil, zdálo se, že jeho slova visí ve vzduchu jako vůně kadidla, jako kouř lítosti. Nikdo se neodvážil porušit ticho, dokud ne-promluvil Jošua.

"Děkuji ti, sire Camarisi. Myslím, že vím, jaké úsilí budeš muset podstoupit, když pojeděš proti vlastním krajanům. Kruší mě, že tě k tomu možná budeme muset přimět." Rozhlédl se po loučeni osvětle-ném sále. "Chtěl by ještě někdo vystoupit, než skončíme?"

Vedle něj na lavici poposedla Vorževa, jako by se chystala pro-mluvit; pak však na Jošuu vrhla zlostný pohled, kterému se princ vy-hnul. Isgrimmur dovedl uhodnout, co mezi nimi je - Jošua mu pověděl o její touze zůstat tu, dokud se dítě nenarodí - a zamařil se; princ už nepotřeboval další pochyby, které by mu ztěžovaly rozhodnutí.

Od dlouhého stolu, daleko od čela, vstala Geloě. "Myslím, že tu je ještě jedna poslední věc, Jošuo. Něco, co jsme s otcem Strangyear-dem objevili včera večer." Otočila se ke knězi, sedícímu hned vedle. "Strangyearde?"

Archivář se zdvihl, listuje v hromádce pergamenů. Rukou si na-rovnal pásku na oku a ustaraně se rozhlédl po okolních tvářích, jako by snad stál před tribunálem, obviněn z kacířství.

"Ano," hlesl. "Ach, ano. Ano, máme tu něco důležitého - odpust'-te, něco, co by mohlo být důležité..." Hrabal se v listech pergamenu.

"No tak, Strangyearde," vyzval ho princ klidným hlasem. "Bu-deme velmi rádi, když se s námi podělíš o své objevy."

"Ach, ano. Narazili jsme na něco v Morgenesově rukopisu. V je-ho Životě krále Jana Kněze." Pozdvihl několik listů pro ty, kteří Mor-genesovu knihu ještě neviděli. "Navíc z hovorů s Tiamakem z Wra-nu," ukázal pergamenem k mužíkovi z močálů, "víme, že právě to leželo Morgenesovi na srdci i poté, co začal rozpoznávat základní ob-rysy Eliášovy dohody s Králem bouří. Dělal mu to starosti. Morgene-sovi tedy."

"Rozpoznávat co?" Isgrimmura z dlouhého sedění již bolela zad-nice a v zádech ho píchalo už hezky dlouho. "Co mu dělalo starosti?"

"Ach!" polekal se Strangyearde. "Omlouvám se, nesmím se omlouvám. Vlasatice, samozřejmě. Kometa."

"Právě taková zářila na nebi během roku, kdy byl korunován můj bratr," zamyslel se Jošua. "Vlastně se objevila právě v noci po koru-novaci. Kdy byl pohřben otec."

"To je ona!" vykřikl Strangyearde vzrušeně. "Asdrian Con-diquilles - Dobyvatelova hvězda. Ted přečtu, co o ní napsal Morge-nes." Uhladil pergamen.

"Je podivné,"

začal,

"že Dobyvatelova hvězda, místo aby zářila při zrození nebo při triumfu dobyvatelů, jak by příslušelo jejímu jménu, spíše jako by ohla-šovala zánik impérií. Předznamenala zhroucení Khandie, jednoho ze starobylých Mořských království, a dokonce i porážku možná největší říše ze všech - sithijské nadvlády ve Východním Ardu, jež zanikla po pádu jejich hlavní tvrze Asu'a. První záznamy, shromážděné učenci Bratrstva Svítku prozrazují, že na obloze nad Asu'a jasně plála Doby-vatelova hvězda právě tehdy, když Ineluki, lyu'unigatův syn, vyslovil kletbu, která brzy nato zničila sithijský hrad i větší část Fingilovy rimmersgardské armády.

Říká se, že jedinou událostí ve světě Dobyvatelovy hvězdy, která měla čistě vítězný charakter, byl triumf Vykupitele, Usirea Aedona, neboť v době, kdy Usires visel na popravčím stromě, nad Nabbanem svítila jmenovaná vlasatice. I tady však lze namítnout, že také zvěsto-vala zánik, protože Aedonova smrt znamenala začátek konce mocného nabbankského impéria..."

Strangyaerd se nadechl. Oči mu hořely: Morgenesova slova jej zbavila ostychu z vystupování před větším shromážděním. "Jak vidíš, jistý význam to mít bude."

"Ale proč?" otázal se Jošua. "Poprvé se zjevila již na začátku bra-trovy vlády. Pokud hlásila zničení říše, co na tom? Není pochyb, že impérium, které padne, bude bratrovo." Slabě se usmál. I mezi přise-dícími proběhla tichá vlna smíchu. "Ale to není všechno, principi Jošuo," ozvala se Geloě. "Dinivan i ostatní - doktor Morgenes též - tento jev studovali. Dobytelova hvězda totiž není ještě pryč. Vráti se."

"Jak to myslíš?"

Binabik vstal. "Každé pětisetletí, jak zjistil Dinivan," vysvětloval, "se hvězda zjeví na nebi ne jednou, ale hned třikrát. Přichází po tři ro-ky, jasná prvního roku, druhého téměř neviditelná, a posledního nejjasnější."

"Takže se letos na konci zimy znovu vrátí," řekla Geloě. "Potřetí. Naposled se to stalo, když padl Asu'a."

"Stejně nerozumím," namítl Jošua. "Věřím, že to, co říkáte, může být významné, ale už tak před námi stojí příliš mnoho záhad. Co hvěz-da znamená pro nás?"

Geloě zavrtěla hlavou. "Snad nic. Snad, jako v minulosti, ozna-muje zánik velkého království - ale jestli to bude království Nejvyšší-ho krále, Krále bouří, nebo tvého otce, pokud prohrajeme, nedokáže nikdo z nás říci. Je však málo pravděpodobné, že by jev s tak osudo-vou historií neznamenal nic."

"Já souhlasím," poznamenal Binabik. "Tohle není pro přehlížení takto se shodujících okolností nejvhodnější doba."

Jošua se zoufale rozhlížel, jako by doufal, že mu někdo dá něja-kou lepší odpověď. "Ale co to znamená? A co s tím máme dělat my?"

"Za prvé by to mohlo značit, že až na obloze zazáří hvězda, te-prve pak nám budou meče k užítku," navrhla Geloě. "Zdá se, že jejich význam spočívá v tom, že nejsou z tohoto světa. Třeba nám nebesa dají znamení, kdy budou nejmocnější." Pokrčila rameny. "Nebo to mů-že být období, kdy Ineluki bude nejsilnější a nejschopnější Eliášovi pomoci, protože to bude právě pět set let od doby, kdy vyřkl kletbu a stal se tím, čím je teď. V tom případě bychom měli dosáhnout Hayhol-tu ještě předtím."

V sále se rozhostilo ticho, rušené pouze tichým praskáním ohně v krbu. Jošua nepřítomně otočil několik listů Morgenesova rukopisu.

"A o mečích, na které tolik osázíme, jste se nedozvěděli nic no-vého - nic, co by nám bylo ku prospěchu?" zeptal se.

Binabik potřásl hlavou. "Už mnohokrát jsme hovořili se sirem Camarisem." Mužik se zdvořile uklonil k rytíři. "Vyprávěl nám vše, co ví o meči Trnu a jeho vlastnostech, ale nedozvěděli jsme se nic, co by nám napovědělo, co s ním i druhými dělat."

"Pak si nemůžeme dovolit vsadit na ně své životy," ozval se Slu-dig. "Magie a kouzelnictví pokaždé zradí."

"Mluvíš o věcech, o kterých nic nevíš..." začala Geloě pochmur-ně.

Jošua vstal. "Dost. Už je příliš pozdě, abychom na tři meče mohli zapomenout. Kdybychom stáli pouze proti mému bratrovi, pak by-chom to snad mohli riskovat. Ale každý jeho čin očividně řídily ruce Krále bouří, a tři meče jsou naší jedinou, slabou nadějí v boji proti té temné, temné metle."

Teď se zdvihla Miriamele. "Pak mi tedy dovol, strýčku Jošuo... principi Jošuo, abych opět vyzvala k přímému pochodu na Erkyn. Jestli jsou tři meče tolik cenné, pak musíme otci sebrat Žal a z hrobu mého děda získat Jasný osten. Z toho, co říkají Geloě a Binabik, je jasné, že nám nezbyvá mnoho času."

Tvářila se vážně, ale Isgrimnur měl dojem, že v jejím hlase slyší náznak zoufalství. Překvapilo ho to. Ať je toto rozhodování sebedůle-žitější, proč by malá Miriamele měla mluvit, jako by její život závisel na přímém útoku na Erkyn a na střetnutí s jejím otcem?

Jošua zůstal chladný. "Děkuji ti, Miriamele. Naslouchal jsem tvým slovům a tvé rady si vážím." Otočil se ke shromáždění. "Teď vám musím oznámit své rozhodnutí." V každém jeho slově byla znát touha mít už sněm za sebou.

"Zde jsou mé možnosti. Zůstat zde - vybudovat Nový Gadrinsett a vzdorovat bratru, dokud jeho špatná vláda nepřeváží výhody na naší stranu. To je jedna možnost."

Jošua si prohrábl krátké vlasy a zdvihl dva prsty. "Druhá je jít do Nabbanu, kde bychom s Camarisem v čele vojsk rychle získali stou-pence a tak časem sestavili armádu schopnou porazit Nejvyššího krá-le." Princ napřímil třetí prst.

"Třetí, jak navrhuji Miriamele a Freosel i další, je vyrazit přímo do Erkynu a spolehnout se, že získáme dosta-tečnou podporu, abychom prorazili Eliášovou obranou. Existuje ještě šance, že by se k nám mohli přidat Isorn a hrabě Eolair z Nad Mulla-chu s muži, rekrutovanými v Hernystiru a Frostmarchu."

Simon se zdvihl. "Promiň, principi Jošuo. Nezapomínej na Sithy."

"Nic nebylo slíbeno, Seomane," namítlá Aditu.

Isgrimnura to trochu vyvedlo z míry. Během debaty seděla tak ti-še, že na ni skoro zapomněl. Zapřemýšlel, jestli bylo moudré mluvit před ní tak otevřeně. Nakonec, co Jošua ví o nesmrtelných?

"A možná, že se k nám přidají Sithové," doplnil Jošua, "třebaže, jak nám řekla Aditu, sama neví, co se děje v Hernystiru, ani co přesně její lid plánuje." Princ na delší dobu zavřel oči.

"K tomu všemu se přidává potřeba získat zbylé dva Velké meče, a také to, co jsme se dnes dozvěděli o Dobytelově hvězdě - což, upřímně řečeno, není mnoho, snad jen, že to může mít jakýsi vliv." Otočil se ke Geloě. "Pochopitelně, pokud zjistíte víc, žádám tě, abyste mi to bez prodlení sdělili."

Vědma přikývla.

"Přál bych si, abychom tu opravdu mohli zůstat." Vrhл rychlý po-hled na Vorževu, ta se mu ale do očí nepodívala. "Nic by se mi nelíbi-lo víc, než vidět, jak se tu v relativním bezpečí narodí mé dítě. Rád bych sledoval, jak noví osadníci mění tyto prastaré ruiny na nové měs-to, útočiště pro všechny, kdo něco takového hledají. Ale zůstat nemů-žeme. Už tak nemáme skoro co jíst, a každý den přicházejí noví uprch-líci. Pokud zůstaneme déle, bude to přímo pozvánka pro mého

bratra, aby vypravil mocnější vojsko, než měl Fengbald. Navíc se zdá, že obranná hra již skončila. Takže musíme dál. Ze zbylých dvou alternativ musím, po pečlivém zvážení, vybrat Nabban. Nejsme dost silní, abychom se Eliášovi postavili přímo, a navíc se obávám, že v Erkynu nezbylo dost lidí, abychom tam postavi-li vojsko. Navíc, kdybychom podlehl, neměli bychom kam se stáh-nout, pouze zpět přes pustou zem na toto místo. Nechci ani hádat, ko-lik by nás zahynulo při pouhém pokusu uniknout z bitevního pole, o bitvě samotné ani nehovořím.

Bude to tudíž Nabban. Můžeme se dostat daleko, než Benigaris vy-šle dostatečně silné vojsko, a do té doby může Camaris zlákat pod náš prapor velkou sílu. Pokud budeme mít štěstí a vyženeme Benigarise i jeho matku, Camaris nám bude moci poskytnout i nabbanské loďstvo, což nám ulehčí postup proti bratrovi."

Zdvihl paži, aby utišil stále silnější šepot. "Ale k srdci si vezmu varování Bratrstva Svitku, týkající se Dobyvateľovy hvězdy. Nerad bych se vydával na cestu v zimě, zvláště když se zdá, že je to spojenec Krále bouří, mám však za to, že čím dřív se z Nabbanu vypravíme do Erkynu, tím lépe. Je-li hvězda zvěstovatel zániku říše, pro nás to ne-musí být šťastné znamení: pokusíme se dostat se na Hayholt dřív, než se objeví. Budeme doufat, že mírné počasí vydrží a odjedeme odsud do čtrnácti dnů. To je mé rozhodnutí." Položil ruku na stůl. "Nyní jděte a snažte se trochu vyspat. Nemá smysl přít se dál. Odjedeme odtud do Nabbanu."

Ozvaly se hlasy s novými otázkami. "Dost!" okřikl je Jošua. "Běž-te a dopřejte mi trochu pokoje!"

Isgrimnur pomáhal strkat dav ze vchodu, a přitom se ohlédl. Jo-šua seděl sklesle v křesle a prsty si mnul spánky. Vorževa vedle něj zí-rala přímo před sebe, jako by její manžel byl tisíc mil daleko.

Pryrates vystoupal poslední schody do zvonice. Vysoká, klenutá okna byla otevřená nepřítelů živlů a vítr, který se proháněl ve věži Ze-leného anděla, mu vzdouval roucho. Zastavil se; klapání podpatků doznělo a rozhostilo se ticho. "Poslal jsi pro mne, Výsosti?" zeptal se po chvíli.

Eliáš hleděl ven na změt hayholtských střeš, na východ. Slunce se již sklonilo za západní obzor a po obloze se honily těžké, černé mraky. Celá zem tonula v šeru.

"Fengbald je mrtvý," řekl král. "Zklamal. Jošua ho porazil."

Pryrates sebou trhl. "Jak to víš?"

Nejvyšší král se prudce otočil. "Jak to myslíš, kněže? Půl tuctu vojáků Erkynské gardy dorazilo dnes ráno, zbytky Fengbaldovy ar-mády. Vyprávěli mi mnoho překvapivých historek. Ale připadá mi, že tys to už věděl."

"Nikoliv, Výsosti," bránil se kněz honem. "Byl jsem jenom pře-kvapen, že jsem o jejich příchodu nebyl okamžitě informován. Obvyk-le je práce králova rádce..."

"... třídit novinky a rozhodovat, co pán může slyšet," dokončil za něj Eliáš. Oči se mu zaleskly. Neusmíval se nijak příjemně. "Mám mnoho informačních zdrojů, Pryrate. Na to nezapomínej."

Kněz se prkenně uklonil. "Pokud jsem tě urazil, můj králi, prosím tě o prominutí."

Eliáš jej chvilku zamyšleně pozoroval, pak se otočil zpět k oknu. "Měl jsem si to lépe rozmyslet a neposílat toho chvastouna Fengbalda. Mohl jsem vědět, že to zbabrá. Zatraceně!" Pleskl dlaní do kamenného parapetu. "Kdybych tak byl mohl vyslat Guthwulfa."

"Ukázalo se, že kníže z Utanyeatu je zrádce, Výsosti," pozname-nal Pryrates bezbarvě.

"Zrádce, nezádce, byl to ten nejlepší voják, jakého jsem kdy po-tkal. Byl by mého bratra a jeho armádu sedláků rozsekal jako kus vep-řového." Král zdvihl uvolněný kámen, chvíli na něj hleděl a pak jím mrštil z okna. Tiše ho pozoroval, jak padá. "Teď se Jošua vydá proti mně. Znáám ho. Vždy mě chtěl připravit o trůn. Nikdy mi neodpustil, že jsem prvorozený, ale byl dost chytrý, aby to nerozhlašoval nahlas. Bratříček je lstivý. Tichý, ale jedovatý, jako zmije." Králův obličej byl bledý a vyhublý, přesto však až děsivě životný. Křečovitě svíral a roz-víral prsty. "Nenachytá mě nepřipraveného, že ne, Pryrate?"

Alchymista si dovolil pousmát. "Ne, můj pane, to ne."

"Mám teď přátele - mocné přátele." Rukou sklouzl na rukojeť Žalu, který mu visel po boku. "A chystá se něco, o čem se Jošuovi nemůže ani snít, i kdyby žil stovky let. Něco, na co přijde, až bude pozdě." Vytáhl meč z pochvy. Vypadalo to, že skvrnitá šedá čepel žije vlastním životem, že je to cosi, co bylo proti své vůli vytaženo z tajného úkrytu. Ve chvíli, kdy ho napráhl před sebe, zadul vítr a zdvihl mu plášť nad ramena jako perutě; v ten okamžik připomínal nějakého okřídleného tvora, démona z dávných časů. "On i všichni, kteří jdou s ním, zemřou, Pryrate," zašeptal hlasitě. "Nemají ponětí, s kým mají co do činění."

Pryrates si ho změřil s nelíčeným znepokojením. "Tvůj bratr nic neví, můj králi. Ale ty mu to ukážeš."

Eliáš se otočil a máchl mečem směrem k východu. V dálce, ve zviřené temnotě, prošlehávaly kmitavé blesky.

"Tak pojd'!" vykřikl. "Pojďte, všichni! Smrti je tu pro každého dost! Nikdo mi Trůn z dračích kostí neužme. Nikdo!"

Jakoby v odpověď se ozvalo zamumlání hromu.

25. Podoba nebes

Přijížděli ze severu na černých koních - na ořích, vychovaných v mrazivé temnotě, s krokem jistým i v hluboké noci, bez bázně před ledovým větrem a vysokohorskými průsmyky. Jezdci byli tři, dvě že-ny a jeden muž, všichni Děti mraků; o jejich smrti si Bezsvětli již nyní zpívali, neboť existovala jen nepatrná šance, že by se ještě kdy do Nakkigy vrátili. Byli Utuk'činými Spáry.

Po odjezdu z Bouřného štítu projeli prastarými troskami města Nakkigy, kterým věnovali sotva pár pohledů, byt' šlo o pozůstatky doby, kdy jejich národ ještě žil pod otevřeným nebem. Za noci minuli vesnice Černých Rimmeřanů. V nich nepotkali živou duši, neboť oby-vatelé těchto osad - stejně jako všichni smrtelní, žijící v této osudem pronásledované krajině - po soumraku raději nevycházeli ven.

I přes rychlost a odolnost jejich koní jim trvalo mnoho nocí, než přejeli Frostmarch. Až na několik spáčů na samotách, které nečekaně postihly špatné sny, a pár poutníků, kteří zaznamenali náhlé ochlazení už tak dost řezavě chladného

větru, si jejich průjezdu nikdo nepo-všiml. Mlčky pokračovali dál a dál, dokud nedorazili do Naglimundu. Tam se zastavili, aby dali odpočinout zvířatům - ani krutý výcvik ve stájích Bouřného štítu nedokázal zabránit jejich únavě - a aby po-dali hlášení těm příslušníkům svého rodu, kteří si z Jošuaova opuštěného-ho hradu udělali svůj domov. Velitelka Utuk'činých Spárů - třebaže pouze první mezi rovnými - nervózně vzdala čest zahalenému vládci hradu, jednomu ze členů Rudé ruky. Seděl na doutnajících zbytcích Jošuaova slavnostního trůnu a záhyby šedého šatu mu prosvítala rudě jantarová zář. Velitelka se chovala uctivě, byť dělala pouze to, co bylo třeba. Dokonce ani Norni, otužilí dlouhými staletími v chladném vy-hnanství, se před pomocníky Krále bouří necítili dobře. Jako jejich vládce i oni přešli hranici - okusili Nebytí a vrátili se zpět; od svých dosud žijících bratří se lišili stejně, jako se hvězda liší od mořské hvězdice. Norni neměli. Rudou ruku rádi, nelíbila se jim ta do očí bijící prázdnota - žádný z nich nebyl víc než otvor ve hmotě, tvořící skuteč-ný svět, otvor, vyplněný nenávistí - dokud však jejich královna přijí-má Inelukiho boj za svůj, nezbyvá jim nic jiného, než se před sluhy Krále bouří klanět. Shledali také, že i jejich lidé se k nim chovají odtazítě. Protože Spárům už byly zazpívány písně smrti, naglimundští Hikeda'ya před nimi uctivě mlčeli a ubytovali je ve studené místnosti daleko od ostat-ních. Na větrném hradě nesetřvali dlouho. Odtud odjeli po Stuze přes trosky Da'ai Chikiza, dále na západ před Starosrce, kde se zdaleka vyhnuli hranici Jao é-Tinukai'i. Utuk'ku i její spojenec se s Dětní úsvitu již střetli a získali, co potře-bovali; toto poslání vyžadovalo utajení. Přestože se občas zdálo, že jim les v cestě aktivně brání, když před nimi zničehonic mizely stezky a větve stromů se splétaly tak hustě, že zakrývaly světlo hvězd, trojice pokračovala dál a neodvratně mířila k jihovýchodu. Vyvolila si je krá-lovna Nornů: od jejich úmyslu je hned tak něco neodradí. Konečně dosáhli okraje lesa. Cíl již nebyl daleko. Stejně jako In-gen Jegger i oni přinášeli ze severu smrt Utuk'činým nepřítelům; na rozdíl od královnina Lovčího, který při prvním setkání se Zida'ya utr-pěl porážku, však jsou nesmrtelní. Není důvod ke spěchu. Nedopustí se žádných přehmatů. Koně otočili k Sesuad'ra.

* * *

"Ach dobrý Bože, to se mi ulehčilo." Jošua zhluboka nabral dech. "Je to úžasné, být znovu v pohybu." Isgrimnur se usmál. "I když by s tím - myslím - všichni nesou-hlasili," odvětil, "tak já ano." Jošua a vévoda z Elvritshally seděli na koních u kamenů, tvořících bránu, která označovala vrchol hory, a pozorovali, jak obyvatelé Nového Gadrinsettu překotně likvidují tábor. Kolem nich se vinul po staré sithské cestě průvod a ovíjel Kámen rozluky, dokud nemizel z dohledu. Zdálo se, že se na cestu vydalo nejméně tolik ovcí a krav jako lidí. Armáda vrtohlavých, mečících, bučících a strkajících se zví-řat vyvolávala mezi nákladem obtíženými novogadrinsettskými zma-tek. Někteří z osadníků si nahrubo stloukli improvizované vozy a na-vršili na ně svůj majetek, a tím přispěli k zvláštní atmosféře té podivné slavnosti. Jošua se zamračil. "Vypadáme spíše jako pouť na cestách než ja-ko armáda." Hotvig, jenž právě přijel spolu s Falshiřanem Dreoselem, se roze-smál. "Když cestují naše klany, vypadají tak vždycky. Jediným rozdí-lem je, že tohle jsou vesměs vaši lidé z kamenných domů. Zvyknete si." Freosel si to hemžení kriticky měřil. "Potřebujeme tolik dobytka a skotu, kolik jen pobereme, Výsosti. Musíme nakrmit spoustu žalud-ků." Nemotorně pobídl koně o pár kroků - dosud si na jízdu nezvykl. "Hola tam!" vykřikl. "Udělejte tomu vozu trochu místa!" Isgrimnur si pomyslel, že Jošua má pravdu: vypadají jako kočov-ná pouť, přestože nikdo nedává najevo tolik radosti, kolik takové spolky obvykle doprovází. Děti plakaly - i když byly i takové, kterým cestování působilo radost - a ve vzduchu se také stále vznášelo nevy-řčené hašteření a stížnosti novogadrinsettských. Jen málokomu z nich se chtělo toto poměrně bezpečné útočiště opouštět: myšlenka, že by Eliáše nějak vystnadili z trůnu, jim byla naprosto vzdálená; téměř všichni usedlíci by nejraději zůstali na Sesuad'ra a válku nechali ji-ným - bylo jim ale jasné, že zůstat na tomto odlehleém místě, když Jošua odvede všechny ozbrojené muže, není žádné východisko. A tak obyvatelé Nového Gadrinsettu následovali Jošua k Nabbanu. Měli zlost, nechtěli se ale vystavovat nebezpečí dalšího strádání, které by je bez ochrany Jošuaovy narychlo sebrané armády čekalo. "S tímhle houfem bychom nevylekali ani hejno dětí," usoudil princ, "natožpak mého bratra. Přesto ale na nikoho z nich - na nikoho z nás - nehledím spatra kvůli našim hadrům a chabé výzbroji." Usmál se. "Abych pravdu řekl, myslím, že poprvé chápu, co cítil můj otec. Vždy jsem se snažil zacházet se svými leníky, jak nejlépe jsem uměl, protože tak to ode mne chce Bůh, nikdy jsem ale nezakusil tu silnou lásku, již měl pro všechny své poddané Jan Kněz." Jošua zamyšleně poplácal Vinyafoda po boku. "Možná si mohl ten starý muž nechat něco lásky i pro své syny. Ale stejně - konečně vím, co cítil, když vyjel Nearulaghskou branou do Erchesteru. Dal by za ty lidi život, jako já za tyhle." Princ se znovu plaše usmál, jako by jej to, co na sebe právě prozradil, uvádělo do rozpaků. "Provedu tuto svou milovanou chátru Nabbanem, Isgrimnure, ať to stojí, co to stojí. Až se ale dosta-neme do Erkynu, vložíme kostky do rukou Božích - a kdo ví, co on s nimi udělá?" "Ani jeden z nás," odpověděl Isgrimnur. "A dobré skutky navíc nijak nezaručují boží přízeň. Alespoň mi to tak včera v noci říkal otec Strangyeard - že si myslí, že pokoušet se koupit Boží lásku dobrými skutky by mohl být úplně stejný hřích jako skutky zlé." Na okraji cesty si jakási mula - jedna z mála na celém Sesuad'ra - postavila hlavu. Její majitel zezadu tlačil do vozíku, do něhož byla zapřažená, a tak se jí snažil ulehčit. Zvíře se ale zarazilo s nohama doširoka roztaženými, nevydalo ani hlásku a prostě stálo. Majitel pře-šel dopředu a šlehl mulu bičem, ta ale jen sklopila uši a vztyčila hlavu a další rány snášela s nímým, tvrdohlavým nepřátelstvím. Ranní vzduch plnily pánovy kletby, opětované lidmi, lapenými za

zabloko-vaným vozem.

Jošua se zasmál a naklonil se k Isgrimnurovi.

"Jestli chceš vědět, jak si připadám, pohled na to ubohé zvíře. Kdyby to bylo do kopce, táhlo by celý den a nedalo by najevo ani ždi-bec únavy. Nyní má ale před sebou dlouhou a nebezpečnou cestu se svahu a za sebou těžký vůz - žádný div, že jankovatí. Kdyby mohlo, stálo by tu do soudného dne." Úsměv mu zvadl. Zadíval se šedivýma očima na vévodu. "Já tě ale přerušil. Zopakuj mi, co ti řekl Strangyeard, prosím."

Isgrimnur hleděl na mulu a kočího. V onom výjevu bylo něco komického i dojemného, jako by se za ním skrývalo ještě něco.

"Kněz řekl, že je hřích pokoušet se koupit si Boží přízeň dobrými skutky. No, úplně nejdříve se omluvil, že má vůbec nějaké myšlenky - víš, jaký je, spíš bázlivá myš než chlap - ale stejně to řekl. Že nám Bůh nic nedluží a my jemu všechno, že bychom měli dělat správné věci, protože jsou správné a bohulibé, a ne proto, že za ně chceme odměnu, jako děti chtějí cukroví za to, že sedí tiše."

"Otec Strangyeard je myš, to ano," ozval se Jošua. "Ale i myš může být statečná. Jenže myši jsou tolik, tolik malé, a tak brzy zjistí, že je lépe kočku nedráždit. A podobné je to se Strangyeardem, mys-lím. Ví, kým je a kam patří." Jošua odtrhl zrak od marného bičování muly a zabloudil očima k horám, které na západě ohraničovaly údolí. "Přesto bych o tom, co řekl, přemýšlel. Občas jednáme, jak nám Bůh určil, z bázně či v naději na odměnu. Ano, já o tom přemýšlet budu."

Isgrimnur si náhle přál, aby byl držel ústa.

Přesně to Jošua potřebuje - další věc, z níž by se mohl obviňovat. Starochu, ty bys ho měl pobízet k pohybu, ne k přemýšlení. Když od-hodí starosti, je úžasný. Tehdy je to pravý princ. A jen proto máme jakousi naději, že se dožijeme dne, kdy si o tom budeme moci poklábo-sit u ohně.

"Co kdybychom toho hlupáka a jeho mulu odklidili z cesty?" na-vrhl Isgrimnur. "Jinak to tu brzy nebude připomínat pouť, ale spíš bi-tvu o Nearulagh."

"Ano, pojďme," usmál se znovu Jošua a zazářil jako okolní stu-dené a jasné ráno. "Nemyslím ale, že bude třeba přesvědčit toho hloupého vozku - a muly prince neuznávají."

"Yah, Nimsuk!" zavolal Binabik. "Kde je Sisqinamook?"

Pastýř se obrátil a zdvihl berlový oštěp na pozdrav. "Je u lodí, Zpívající muži. Hledá netěsnosti, aby si berani nenamočili kopyta!" odhalil v úsměvu neuspořádanou řadu žlutých zubů.

"A abys nemusel plavat, protože to bys šel ke dnu jako kámen," oplatil mu stejnou Binabik. "Najdou tě až v létě, až opadne voda - mužika z bláta. Dávej najevo trochu úcty."

"To jen, že je tak slunečno," odpověděl Nimsuk. "Podívej, jak skotačí!" Ukázal na berany, kteří byli skutečně velmi rozdovádění; někteří spolu žertem zápasili, a to se nestávalo skoro nikdy.

"Jen je nenechej, aby se pozabíjeli," odvětil Binabik. "Užij si od-počinku." Sklonil se a něco zašeptal Qantace do ucha. Vlčice vyrazila po sněhu; troll se jí držel za srst.

Sisqi skutečně prohlížela pramice. Binabik propustil Qantaqu, která se mocně otrásla a odběhla k okraji přilehlého lesíka. Binabik pozoroval s úsměvem svou snoubenku. Zkoumala loď stejně nedůvě-řivě, jak by nížiňan počítal provazy na quanuckém visutém mostu.

"Jaká pečlivost," plísnil ji se smíchem Binabik. "Většina našich lidí už je probrala skrz naskrz." Mávl rukou k tečkám bílých beranů, rozptýleným po údolí, a k hloučkům trollích pastýřů a lovcích, kteří si užívali krátké chvíle oddechu před brzkým dalším putováním.

"A já si projdu jednu každou z nich." Sisqi se obrátila a rozpráhla náručí. Chvilí si hleděli do tváří a mlčeli. "Jedna věc je tohle putování po vodě, když pár lidí chytá ryby na Jezeře modrého bahna," řekla nakonec, "a jiná, když mu musím svěřit životy všech svých lidí a be-ranů."

"Jsou šťastni v tvé péči," prohlásil už vážně Binabik. "Na chvíli ale na loď zapomeň."

Přitiskla ho k sobě. "Už se stalo."

Binabik se rozhlédl po údolí. Sníh na mnoha místech tál a prorážely jím trsy žlutozelené trávy. "Stáda se budou pást, dokud jim nebu-de zle," poznamenal. "Takové hojnosti nejsou přívykli."

"Roztaje sníh úplně?" zeptala se. "Říkal jsi prve, že tyto země za tohoto ročního období obvykle pod sněhem nejsou."

"Ne vždy, zima se ale rozšířila daleko na jih. Zdá se ale, že se za-se stahuje." Zadíval se do oblohy. Těch pár mračen slunečnímu svitu nijak neubíralo na síle. "Nevím, co si mám myslet. Nedokážu uvěřit, že by se ten, kdo dokázal zimu vrhnout tak daleko, vzdal. Nevím." Vymanol ruku z trollčina objetí a udeřil se jí do prsou. "Přišel jsem sem, abych řekl, že je mi líto, že jsme se v posledku tak málo vídali. Musela se rozhodnout spousta věcí. Geloě a ostatní se dlouho lopotili s Morgenesovou knihou a pokoušeli se nalézt odpovědi, po nichž do-sud pátráme. Zkoumali jsme i Ookequkovy svitky, a to se beze mne neobešlo."

Sisqi si zdvihla jeho dlaň ke tváři a na chvíli si ji tam přitiskla. "Nemusí ti to být líto. Vím, co děláš..." stočila hlavu k lodím, koléba-jícím se při břehu, "... zrovna jako ty víš, co musím udělat já." Sklopi-la oči. "Viděla jsem tě stát a mluvit na radě nížiňanů. Většinu těch slov jsem nerozuměla, viděla jsem ale, jak na tebe hledí s úctou, Bin-biniqegabeniku." Vyslovila jeho jméno v rituálním náporu. "Byla jsem na tebe pyšná, muži můj. Přála jsem si jen, aby tě viděli má mat-ka a otec, stejně jako jsem tě viděla já. Jako tě vidím."

Binabik frkl, nedokázal ale skrýt potěšení. "Nemyslím, že by uznání nížiňanů znamenalo příliš zářezů v můj prospěch na holích tvých rodičů. Ale děkuji ti. Nížiňané smýšlejí s úctou i o tobě - o všem našem lidu, teď, co nás viděli v boji."

Jeho oblí oblíček zvažněl. "A to je další věc, o které chci mluvit. Řekla's mi, že zvažuješ návrat do Yiqanucu. Chceš to udělat brzy?"

"Stále přemýšlím," odpověděla. "Vím, že nás potřebují má matka s otcem, také ale vím, že máme co dělat tady. Kdyby

bojovali nížiňané pospolu s trolly - třeba by to mohlo našemu lidu v budoucnu zajistit větší bezpečí."

"Chytrá Sisqi," usmál se Binabik. "Ale boje by mohly pro náš lid nabrat přílišné zběsilosti. Tys ještě neviděla bitvu o hrad - nížiňané tomu říkají obléhání. V takovém boji by bylo pro naše lidi málo místa a samá nebezpečí. A před Jošou a jeho lidmi je takový boj nejméně jeden nebo dva."

Vážně kývla hlavou. "Já vím. Je tu ale ještě důležitější důvod, Binabiku. Mně by se od tebe odcházelo velmi těžce." Odvrátil se.

"Jako mně se odcházelo, když mě Ookequk poslal na jih - oba ale víme, že jsou povinnosti, kvůli nimž musíme činit, i co nechce-mě." Binabik ji vyklouzl z objetí. "Pojďme se na chvíli projít, protože v dalších dnech na sebe mnoho času mít nebudeme."

Obrátili se a vydali se k úpatí hory oklikou kolem shluku lidí, kteří čekali na loď. "Želím, že nás všechny tyhle těžkosti zdržují od svatby," posteskl si.

"Jen slova. Svatbu jsme měli té noci, kdy jsem tě přišla osvobo-dit. I kdybychom se už nikdy ani nespátřili."

Binabik shrbil ramena. "Já vím. Ale ty bys měla mít i slova. Jsi dcerou Lovčí."

"Máme oddělené stany," usmála se Sisqi. "Působíme jen a jen počestně."

"Mně nevádí sdílet stan se Simonem," vrátil jí to. "Raději bych jej ale sdílel s tebou."

"Náš čas přijde," stiskla mu ruku. "A co budeš dělat, až tohle všechno skončí, můj drahý?" Hlas měla pevný, jako by mnoho nezále-želo na tom, kdy ten čas vlastně přijde. Za zákrtem lesa se objevila Qantaqa a skákala k nim.

"Jak to myslíš? Vrátime se spolu do Mintahoqu - nebo, budeš-li už pryč, přijdu za tebou."

"Co ale Simon?"

Binabik zvolnil krok. Pak se zastavil a smetl holí sníh z převislé větve. Tady, ve stínu hory, bylo drsné pokřikování odjíždějících davů slyšet méně. "Nevím. Jsem k němu připoután sliby, přijde ale den, kdy budou moci být zrušeny. A pak..." pokrčil rameny, což trollové dělávají se vzhůru obrácenými dlaněmi. "Nevím, čím mu jsem, Sisqi. Do-zajista ani bratrem, ani otcem."

"Přítelem?" navrhla jemně. Qantaqa ji šťouchala nosem do dlaně. Podrbala vlčici po mordě a přejížděla jí po čelistech, kam by se jí ve-šla ruka až po loket. Vlčice spokojeně vrčela.

"To jistě. Je to dobrý chlapec. Ne, myslím, že je to dobrý muž. Viděl jsem, jak dospívá."

"Kéž by nás tím vším Quinkipa ze Sněhů bezpečně provedla," pronesla vážně. "Ať Simon šťastně zestárne, ať se ty a já milujeme a vychováváme děti, a našemu lidu ať zůstane jeho domov v horách. Už se nížiňanů nebojím, Binabiku, jsem ale šťastnější mezi lidmi, kterým rozumím."

Obrátil se a přitáhl ji k sobě. "Ať Quinkipa dopomůže k tomu, oč žádáš. A nezapomeň," dodal a položil prst na vlčí krk vedle jejích prs-tů, "musíme si přát, aby Sněžná panna ochránila i Qantaqu." Zašklebil se. "Pojď se mnou ještě kousek. Známe ve svahu tiché místo, chráněné před větrem - poslední soukromí, které můžeme mít na mnoho a mno-ho dalších dnů."

"Ale co loď, Zpívající muži," zašpičkovala. "Musím je znovu prohlédnout."

"Už jsi prohlédla každou tucetkrát," odvětil. "A když budou trol-lové muset, uplavou tu vzdálenost se smíchem. Pojď." Ovinula mu paži kolem ramen a tak šli s hlavami těsně u sebe. Vlčice za nimi klusala tiše jako šedý stín.

* * *

"K sakru, Simone, to bolí!" Jeremiáš ustoupil a strčil si poraněné prsty do úst. "Že jsi rytíř neznamená, že mi hned musíš přerazit ruku!"

Simon se napřimil. "Jen se ti snažím ukázat něco z toho, co mě naučil Sludig. A potřebuji cvičit. Nebud' malé děčko." Jeremiáš ho počastoval znechuceným pohledem. "Já nejsem žád-né děčko, Simone. A ty nejsi Sludig. A taky si nemyslím, že to děláš správně."

Simon se několikrát zhluboka nadechl a potlačil břitkou odpověď. Jeremiáš nemůže za to, že je nesoustředěný. Už spoustu dní se mu nepodařilo promluvit s Miriamele a navzdory nezměrně složitému balení sesuad'raského tábora se nezdálo, že by při něm měl Simon příliš co dělat. "Odpust?. To ode mne bylo hloupé." Zdvihl cvičný meč, vyrobený z prkna palisády. "Jen ti to ukážu - jak stočit ostří..." Napřáhl ruku a udeřil do Jeremiášovy dřevěné zbraně. "Asi... takhle..."

Jeremiáš si povzdychl. "Byl bych radši, kdybys mě přestal bít a místo toho si povídal s princeznou, Simone." I on zdvihl meč. "No tak pojď."

Markýrované výpady střídaly za hlasitého třeskotu skutečné. Ně-teré z poblíž se popásajících ovcí zdvihly hlavu a zjišť-ovaly, zda spo-lu znovu bojují berani; když se ukázalo, že jde o dva dvounohé mladíky, vrátily se k trávě.

"Proč jsi říkal to o princezně?" supěl Simon.

"Cože?" Jeremiáš se snažil držet se z dosahu delších soupeřových paží. "Proč myslíš? Od chvíle, co sem přišla, se točíš jen kolem ní."

"To tedy ne."

Jeremiáš ustoupil a sklonil hrot dřevěného meče k zemi. "Ne? No tak to musel být jiný zrzavý a pitomý kolohnát."

Simon se rozpačitě usmál. "To je to tak vidět?"

"Při Usireu Vykupiteli, to tedy ano! A co na tom? Je krásná, to tu ví každý, a zdá se, že je i hodná."

"Víc... víc než to. Proč se kolem ní ale netočíš ty?"

Jeremiáš do něj zabodl poraněný pohled. "Ta by si mě nevšimla, ani kdybych jí padl k nohám mrtev." Nasadil výsměšný výraz. "Ne tedy, že by se tobě vrhala do náruče."

"To není vůbec legrační," prohlásil Simon temně.

Jeremiáš posmutněl. "Odpusť, Simone. Jsem si jist, že zamilovat se je strašné. Podívej, jestli ti to zlepší náladu, polámej mi i zbytek prstů."

"To zní dobře," zašklebil se Simon a znovu pozdvihl meč. "A teď to už udělej správně, zatraceně."

"Udělej z někoho rytíře," zalátelel Jeremiáš a vyhnul se shora ve-dené ráně, "a navždy zničíš životy jeho přátel."

Znovu se ozvaly zvuky souboje: nepravdělné bušení dvou dřevě-ných zbraní, připomínající tlukot velkého opilého datla.

Seděli na mokré trávě, oddechovali a dělili se o meč s vodou. Simon si rozeplal košili u krku a nechal vítr, aby mu chladil rozpále-nou kůži. Brzy bude nepříjemně chladno, v té chvíli mu to ale dělalo moc dobře. Náhle mezi ně dopadl stín. Překvapeně vzhledli.

"Sire Camarisi!" drápal se na nohy Simon. Jeremiáš jen hleděl doširoka rozevřenýma očima.

"Hea, sed', mladiče!" Stařec roztáhl prsty a zahnal Simonovu pře-kotnou snahu posunkem. "Jen jsem pozoroval, jak se mečujete."

"Moc to neumím," odvětil Simon skromně.

"To tedy ne."

Simon tak trochu doufal, že s ním Camaris nebude souhlasit. "Sludig se mě snažil naučit, co mohl," řekl a snažil se mluvit uctivě. "Neměli jsme moc času."

"Sludig. To je Isgrimmurův leník," upřeně se na Simona zadíval. "A ty jsi ten kluk z hradu, že? Ten, co ho Jošua pasoval na rytíře?" Poprvé si všiml jeho lehkého přízvuku. V důstojných větách byla dosud cítit stopa širokých nabbanských samohlásek.

"Ano, sire Camarisi. Jmenuji se Simon. A toto je můj přítel - a můj panoš - Jeremiáš."

Stařec hodil po Jeremiášovi pohledem a než se vrátil k Simonovi, zammul si bledou bradu. "Všechno se změnilo," pronesl zvolna. "A myslím, že nikoliv k lepšímu."

Simon chvíli vyčkával, zda to Camaris nevysvětlí. "Co tím mys-liš, sire?" zeptal se pak.

Stařec si povzdychl. "Není to tvá vina, mladý příteli. Vím, že monarcha musí někdy pasovat na rytíře uprostřed pole a nepochybuji o ušlechtilosti tvých skutků - slyšel jsem, žeš pomohl najít můj Trn - , rytířství ale znamená více než pouhý dotek meče. Je to vznešené po-slání, Simone... vznešené poslání."

"Sir Deornoth se mě pokoušel naučit, co je třeba," odpověděl Si-mon. "Než započal předvečer pasování, naučil mě Kánon rytířství."

Camaris se posadil. Na svůj věk byl neuvěřitelně mrštný. "Ale i tak, hochu, i tak. Víš, jak dlouho jsem byl ve službě Cavenaxese z Honsa Claves coby páže a panoš?"

"Ne, sire."

"Dvanáct let. A každý den, mladý Simone, každý den byl lekcí. Jen naučit se, jak se starat o Cavenaxesova koně, mě stálo dva dlouhé roky. Máš přece koně?"

"Ano, sire." Simon cítil neklid a přitom zaujetí. Největší rytíř všech dob s ním rozpráví o pravidlech rytířství. Za něco takového by kterýkoliv mladý šlechtic od Rimmersgardu po Nabban bez váhání obětoval levou paži. "Jmenuje se Domohledka."

Camaris po něm střelil pohledem, jako by s takovým jménem ne-souhlasil, pokračoval ale, jako by se nic nestalo. "Pak se musíš naučit, jak se o ni řádně starat. Je to víc než jen přítel, Simone. Ona je částí tvého těla stejně jako tvé dvě paže a dvě nohy. Rytíř, který se nemůže spolehnout na svého koně, který nezná svého koně stejně dobře jako sám sebe, který tisíckrát nespravoval každý kousek postroje - no, ta-kový rytíř je sotva co platný sobě či Bohu."

"Snažím se, sire Camarisi. Musím se toho ale učit tolik."

"Pravda, je čas války," pokračoval Camaris. "A tak lze připustit vynechání některých méně důležitých umění - lov a sokolnictví a po-dobně. Nezdálo se ale, že je s touto myšlenkou tak docela smířen. "Lze si dokonce představit, že za podobných časů nejsou zcela dodr-žovány precedence, pokud to ovšem není ve sporu s vojenskou kázní; přesto je boj snazší, když znáš své místo v moudrém plánu Božím. Není divu, že boj s královými muži nebyl než rvačkou." Výraz mo-hutného soustředění náhle zmizel; oči mu zlaskavěly. "Já vás ale nu-dím, co?" Škublo mu koutkem. "Jako bych dva tucty let spal - stejně jsem ale starý muž. Tohle není můj svět."

"Ach ne," odporoval vážně Simon. "Nenudíš mne, sire Camarisi. Vůbec ne." Podíval se s prosbou o podporu na Jeremiáše, ten měl ale dosud vyvalené oči a mlčel jako zařezaný. "Prosím, pověz mi něco, co mi pomůže být lepším rytířem"

"Snažíš se o laskavost?" zeptal se největší rytíř Aedondomu chladně.

Simon se nedokázal ubránit pousmání a okamžik se bál, že pro-pukne v ustrašené hihňání. "Ne, sire. Odpusť mi, ale slyšet tě, jak se ptáš, zda nás nenudíš..." Nedokázal najít slova, která by vyjádřila nekonečnou poštilost takové myšlenky. "Jsi hrdina, sire Camarisi," řekl nakonec prostě. "Hrdina."

Stařec povstal stejně překvapivě čile, jak si prve sedal. Simon do-stal strach, že jej nějak urazil.

"Vstaň, chlapče."

Simon poslechl.

"Ty též... Jeremiáši." Rytíř pokýval prstem a Simonův přítel se vzpřimil. Camaris si je kriticky prohlížel. "Půjči mi svůj meč, pro-sím." Ukázal na dřevěnou čepel, již Simon dosud svíral v pěsti. "Ne-chal jsem Trn v pochvě ve mém stanu. Přiznávám, že když ji nosím, necítím se ještě docela dobře. Má v sobě jakýsi neklid, který se mi ne-líbí. Možná je to ale ve mně."

"Ji?" zeptal se překvapeně Simon.

Stařec udělal netrpělivé gesto. "Tak mluvíme na Vinittě. Lodě a meče jsou "ona", bouře a hory jsou "on". No, teď

dávejte dobrý po-zor." Vzal cvičný meč a načrtl jím do vlhké trávy kruh. "Kánon rytíř-ství říká, že jako my jsme obrazem Božím, tak je celý svět..." udělal další, menší kruh uvnitř prvního, "podobou Nebes. Bohužel tu ale nemáme nebeské milosrdenství." Nespokojeně si kruhy prohlížel, jako by v nich už viděl plno hříšníků.

"Tak jako andělé jsou oblíbenci a posly Nejvyššího," pokračoval, "tak slouží na zemi rytíři. Andělé uvádějí v život Boží dílo dobra, jež je dokonalé, země ale dokonalá není, a stejně je tomu i s našimi vlada-ři, a to i s těmi nejlepšími." Rozdělil vnitřní kruh jednou čarou. "Touto zkouškou bude ozřejmena oprávněnost našich vládců. A právě válka zobrazuje Boží vůli nejpřesněji, neboť válka je kloubem, pomocí ně-hož pozemské říše stoupají či upadají. Kdyby měla vítězství určovat pouhá síla, neovlivňovaná ctí či milosrdností, nebyla by žádná vítěz-ství, protože Boží vůle nemůže být zjevena pouhým použitím větší síly. Copak Bůh miluje kočku více než myš?" Camaris zavrtěl vážně hlavou a pak se ostře zadíval na posluchače. "Dáváte pozor?"

"Ano," pospíšil si Simon. Jeremiáš jen přikývl; stále se choval, jako by oněměl.

"Dobrá. Všichni andělé - vyjma toho, jenž uprchl - jsou nade vše poslušni Boha, protože On je dokonalý, vševědoucí a všemocný." Camaris namaloval do vnějšího kruhu řadu čar - které, jak to chápal Simon, znázorňovaly anděly. Po pravdě řečeno byl trochu na rozpa-cích, zároveň si ale uvědomoval, že většinu pochopit dokáže, a tak se toho držel a vyčkával. "Jenže," pokračoval stařec, "jak už jsem řekl, lidští vládci dokonalí nejsou. Jsou to hříšníci, tak jako my všichni. A tak musí být rytíři nejen věrni svým lenním pánům, ale i Kánonu rytíř-ství - všem pravidlům boje a chování, pravidlům cti a milosrdenství a zodpovědnosti - jež platí pro všechny rytíře." Camaris rozpůlil vnitřní kruh čarou, kolmou na první. "A tak bez ohledu na to, kdo z vládců v zápase zvítězí, jsou-li rytíři vskutku poslušni svého kánonu, vítězství v boji nastane podle boží vůle. Bude jen odrazem Jeho vůle." Pronikavě se na Simona zadíval. "Slyšíš mne?"

"Ano, sire." Ve skutečnosti mu to nedávalo příliš smyslu, ačkoliv si o tom chtěl chvíli popřemýšlet.

"Dobře." Camaris se sehnul a otfel zablácenou dřevěnou čepel, jako by to byl Trn. Pak ji podal Simonovi. "A stejně jako musí kněží předkládat boží vůli lidu tak, aby ji rozuměl, stejně tak musí vykoná-vat rytíři Jeho vůli. To proto by válka, jakkoliv strašná, neměla být bojem mezi zvířaty. To proto není rytíř jen zkrátka silným mužem na koni. Je božím vikářem na bitevním poli. Šerm je modlitbou, hoši - vážnou a smutnou, a přece radostnou."

Nevypadá, že by měl bůhvíjakou radost, pomyslel si Simon. Má v sobě ale něco kněžského.

"A proto se z nikoho nestane rytíř prostým probdřením noci před pasováním ani poklepáním meče o nic více, než se z někoho stane kněz tím, že přenáší Knihu Aedonovu z jedné strany nebo vesnice do druhé." Obrátil se k Simonovi.

"Povstaň a vezmi svůj meč, mladíče."

Simon poslechl. Camaris byl dobře o píd' vyšší než on, a to jej zaujalo. Už si zvykl, že je téměř neustále nejvyšší on.

"Držíš to jako poleno. Natáhni ruce. Takhle." Rytíř vzal do dlou-hých rukou Simonovu paži. Prsty měl suché, tvrdé a drsné, jako by celý život strávil kopáním hlíny nebo stavěním kamenných zdí. Simon si jeho dotekem náhle uvědomil obrovskou šíři zážitků starého rytíře a začal jej vnímat jako něco víc než jen zhmotnělou legendu či starce plného užitečných zkušeností. Vnímá nesčetné roky tvrdé, bolestné práce, nevyčísitelné a vesměs nechtěné souboje, jimiž tento muž mu-sel projít, než se stal nejmocnějším rytířem své epochy - a celou tu dobu, cítil Simon, se mu nic z toho nezamlouvalo o nic víc, než se knězi zamlouvá odsouzení hříšníka, nevědomého si svých hříchů.

"A nyní, když jej zdvíháš, se soustřed' na to, co cítíš," přikázal mu Camaris. "Všímej si, jak ti ta síla přichází až od nohou. Ne, nejsi v rovnováze." Přimáčkl Simonovi nohy blíž k sobě. "Proč nespadne věž? Protože je nad základy vyvážená."

Vzápětí se pustil i do Jeremiáše, a dával mu zabrat.

Zdálo se, že slunce svůj pochod oblohou zrychlilo; vítr s nastupu-jícím večerem zledovatěl. Když je stařec prováděl prvními přísnými lekcemi, v očích se mu objevil jakýsi lesk - sice chladný, nicméně jasný.

Když je Camaris konečně propustil, byl už dávno večer; údolí by-lo plné táborových ohňů. Díky tomu, že se onoho dne podařilo všech-ny převést přes řeku, bude princova společnost moci vyrazit s prvním rozbřeskem. Nyní novogadrinsetští rozbíjeli své dočasné tábory, jedli pozdní večeře nebo se bezcílně potulovali stále hlubší tmou. Nad údo-lím se vznášel opar klidu a očekávání, stejně skutečný jako soumrak. Je to jako mezi světy, pomyslel si Simon - před branou nebeskou.

To je ale i místo před branami pekelnými, pomyslel si Simon. Tohle není jen tak nějaké putování - my jdeme do války... A možná do něčeho horšího.

Šli s Jeremiášem beze slova. Oba měli na tvářích ruměnc a na obou rychle chladl pot. Simon měl rozbolavělé svaly; zatím to bylo příjemné, zkušenost mu ale říkala, že zítra už to tak příjemné nebude - zvláště po dni v sedle. Náhle si na něco vzpomněl.

"Jeremiáši, zkontroloval jsi Domohledku?"

Mladík se na něj podrážděně zadíval. "No jistě. Vždyť jsem řekl, že to udělám!"

"Dobře. Myslím, že se na ni stejně půjdu podívat sám."

"Ty mi nevěříš?" zeptal se Jeremiáš.

"Jistěže věřím," pospíšil si s odpovědí Simon. "To s tebou nemá co dělat, doopravdy. Napadlo mě to, když... když Camaris mluvil o rytíři a jeho koni." Také chtěl být chvíli sám; musí si rozmyslet ještě další věci, jež Camaris řekl.

"Rozumíš mi, ne?"

"Snad ano." Jeremiáš se mračil, nevypadal ale příliš rozzlobeně. "Najdu si něco k snědku."

"Potkáme se později u Isgrimmurova ohně. Myslím, že Sangfugol bude zpívat."

Jeremiáš pokračoval k nejrušnější části tábora a ke stanu, který toho rána vztyčil spolu se Simonem a Binabikem. Simon se od něj od-dělil a vydal se ke svahu hory, kde uvázali koně.

Večerní obloha byla zahalena nafialovělým oparem; hvězdy se ještě neobjevily. Když si ve tmě Simonrazil cestu

rozbředlou lučinou, uvědomil si, jak touží po troše měsíčního světla. Jednou uklouzl a upadl. Když si utíral bláto z rukou a kalhot, beztak dost zablácených hodinami šermu, hlasitě klel. Boty už měl promáčené naskrz.

Z postavy, která k němu přicházela tmou, se vyklubal Freosel, který se vracel z kontroly svého koně a Jošuova Vinyafoda. Přinej-ménším v tomto směru Freosel převzal Deornothův post v princově životě, a podle všeho se toho zhostil obdivuhodně. Falshiřan jednou Simonovi pověděl, že pochází z kovářské rodiny - čemuž Simon při pohledu na Freoselovy mohutné plece docela rád věřil.

"Bud pozdraven, sire Seomane. Vidím, že ani ty sis nevzal po-chodeň. Jestli tam nebudeš příliš dlouho, snad ji nebudeš potřebovat." Pátřavě zamžoural do stmívající se oblohy. "Ale dej pozor - po půl stu krocích dojdeš k velké jámě s blátem."

"Na jednu jsem už narazil," rozesmál se Simon a ukázal na za-bahněné boty.

Freosel zhodnotil pohledem jejich stav. "Přijď za mnou do stanu a já ti na ně dám lůj. Aby ti ta kůže nepopraskala.

Nebo... nepřijsi se poslechnout, jak zpívá harfeník?"

"Asi ano."

"Tak já ho tam vezmu." Než šel Freosel dál, věnoval mu drobnou zdvořilou úklonu. "Pozor na tu díru!" zavolal ještě přes rameno.

Simon měl oči na stopkách a podařilo se mu bezpečně obejít mís-to plné bláta, které bylo doopravdy větším bratříčkem toho, s nímž už měl tu čest. Když se blížil ke stáji, slyšel jemné pofrkávání koní. Byli přivázáni na svahu; proti zšeřelé obloze se rýsovaly jejich obrysy.

Domohledka byla tam, kde podle Jeremiáše měla být, a byla uvá-zána dlouhým provazem ke kolíku, zaraženému poblíž mohutného du-bu. Simon vzal klisně do dlaní nozdry. Ucítil její horký dech, pak ji položil ruku na krk a pohládl ji po hřbetu. Koňský pach byl pronikavý a jaksi konejšivý.

"Jsi můj kůň," pronesl tiše. Domohledka trhla uchem. "Můj kůň."

Jeremiáš ji přikryl těžkou příkrývkou - dárkem, který Simonovi daly Gutrun s Vorževou a kterým se do doby, než museli koně opustit teplé stáje jeskyní Sesuad'ra, přikrýval sám. Simon se ujistil, že je příkrývka přivázána dobře a přitom ne příliš těsně. Když se potom obrátil, viděl, jak ve tmě před ním vyvstává bledá postava, která se vzápětí začala prodírat stádem koní. Simon ucítit, jak se v něm zasta-vilo srdce.

Norni?

"K-kdo je to?" zavolal. Posadil hlas hlouběji a křikl znovu: "Kdo je tam? Vylez!" Zajel rukou k boku a vzápětí si uvědomil, že nemá žádnou zbraň až na quanucký nůž - dokonce ani dřevěný cvičný meč ne.

"Simone?"

"Miriamele? Princezno?" Udělal pár kroků. Hleděla na něj zpoza jednoho koně, jako by se schovávala. Když se k ní přiblížil, vyšla na volné prostranství. Na jejím oblečení nebylo nic zvláštního - světlé šaty a tmavý plášť -, v obličeji měla ale podivně vzdorovitý výraz.

"Je ti dobře?" zeptal se a vzápětí se za tak hloupou otázku pro-klel. Byl tak překvapen, že ji tady venku potkává, že nevěděl, co má říci. Přistě radši nebude říkat nic, než aby se ukázal jako prost'áček. Proč ale vypadá tak provinile?

"Je, děkuji." Rozhlédla se, jako by se ujist'ovala, že je Simon sám. "Chtěla jsem se jen podívat na svého koně."

Ukázala na splývající obrysy ve tmě dole na svahu. "Je to jeden z těch, co jsme si vzali od... od toho nabbanského šlechtice, o němž jsem ti říkala."

"Překvapila jsi mě," prohlásil Simon a zasmál se. "Myslel jsem, že jsi duch, nebo... nebo někdo z našich nepřátel."

"Já nejsem nepřítel," odpověděla Miriamele s trochou své obvyk-lé lehkosti. "A nejsem ani duch, alespoň pokud vím."

"To rád slyším. Už jsi hotová?"

"Hotová... s čím?" zadívala se na něj s podivnou naléhavostí Mi-riamele.

"S obhlídkou koně. Myslel jsem, že bys mohla..."

Odmklčel se. Vypadala velmi neklidně. Přemýšlel, zda neudělal něco, čím ji urazil. Možná když jí nabídl jako dar Bílý šíp. Celé se to teď zdálo jako nějaký sen. To odpoledne bylo velmi zvláštní...

Začal znovu: "Sangfugol bude dnes v noci ještě s několika další-mi zpívat. U stanu vévody Isgrimmura." Ukázal na prstenec ohňů. "Při-jdeš si to poslechnout?"

Zdálo se, že Miriamele váhá. "Přijdu," odpověděla nakonec. "Ano, to bude hezké." Krátce se usmála. "Pokud nebude zpívat Is-grimmur."

Ve způsobu, jakým to řekla, bylo cosi v nepořádku, ale Simon se tomu žertu stejně zasmál - kromě jiného z nervozity.

"Hádal bych, že to se uvidí podle toho, jestli po Fengbaldovi zůstalo nějaké víno."

"Fengbald," zopakovala znechuceně Miriamele. "Když pomys-lím, že mě otec chtěl za to... za to prase provdat..."

Aby ji rozptýlil, řekl Simon: "Bude zpívat tu písničku o Jacku Mundwoodovi - myslím tedy Sangfugol. Slíbil mi to.

Myslím, že taky zazpívá tu o biskupském vozu." Vzal ji téměř bez uvažování za paži, pak na okamžik zaváhal. Co to dělá? Neurazil ji?

Zdálo se ale, že si toho Miriamele skoro ani nevšimla. "Ano, to bu-de moc hezké," prohlásila. "Strávit noc zpěvem u ohně... to by mohlo být příjemné."

Simon byl opět trochu zmaten, protože právě zpěv u ohně se v Novém Gadrinsettu provozoval takřka každou noc, zvlášť po pora-dách. Nic ale neřekl a místo toho raději vychutnával, že drží její útlou a přitom silnou paži.

"Bude to velmi hezké," souhlasil, a odvedl ji k přívětivému světlu ohňů.

* * *

Když po půlnoci konečně opadla mlha a vysoko na oblohu vyšel měsíc, jasný jako stříbrná mince, na svahu, který

princ i se svými věrnými sotva opustil, se něco pohnulo.

Poblíž jednoho ze vzpřímených kamenů na nejzazším okraji hory stála trojice temných stínů a shlížela do údolí. Většina ohňů jen doutnala, kolem tábora ale dosud poblíkával okruh plamenů; v narudlém světle se pohybovalo pár postav. Spáry Utuk'ku pozorovaly tábor dlouho, předlouho, tiché jako sovy. Nakonec se bez hlesu odvrátily a tiše odcházely vysokou travou ke středu hory. Před nimi leželo bílé kamení trosek Sesuad'ra jako zuby v ústech staré báby.

Cesta služebníků královny Nornů byla dlouhá, trvala však krátce. Mohli si dovolit čekat na další noc, která bezpochyby přijde již brzy, až ten veliký, pajdající dav pod nimi poleví v ostražitosti.

Tři stíny vklouzly bez jediného zvuku do budovy, které smrtelníci říkali Observatoř, a dlouho hleděly rozbitou kopulí na právě vycházející hvězdy. Pak se posadily na kameny. Jeden z nich se dal do velmi tichého zpěvu; melodie, která plynula po rozpadajících se komnatách, byla bezkrevná a ostrá jako rozštípnutá kost.

Ačkoliv ten zvuk nevyvolal v Observatoři ani tu nejmenší ozvěnu a dozajista jej nebylo slyšet za větrným vrcholem hory, někteří spáči v údolí přesto zasténali ze sna. Těm citlivým, kteří ucítili dotek oné pís-ně - a Simon k nim patřil - se zdálo o ledu, o věcech polámaných a ztracených a o hnízdech spletených hadů, ukrytých ve starých studnách.

26. Dar královně

Princův pomalu se šinoucí průvod vozů a zvířat a roztroušených pěších opustil údolí a vyhnul se na planiny. Pak se vydal podél točitého toku Stefflodu na jih. Rozptýlené armádě trvalo skoro týden, než se dostala k místu, kde se řeka spojovala se svou větší sestřenicí Ymstreccou.

Svým způsobem šlo o návrat domů, neboť si tábor rozbili v ho-rami chráněném údolí, v němž se kdysi rozkládalo první osadnické město - Gadrinsett. Mnozí z těch, kteří tu rozbílali spací pytle a vydali se do svých zpustošených domovů hledat dříví na podpal, uvažovali, jestli jim odchod k Jošuoovi a jeho povstalcům vůbec stál za to. Ozvala se trocha vzpurného pošeptávání - ale jen trocha. Příliš mnoho si jich pamatovalo, s jakou odvahou se Jošua a ostatní postavili mužům Nej-vyššího krále.

Ten návrat mohl být ještě trpčí: počasí bylo mírné a roztála spousta sněhu, který kdysi pokrýval tuto část lučin. Vítr se ale i tak proháněl mělkými roklinami a ohýbal stromky jako trávu, a plameny se tetelily a poskakovaly: obloha byla trochu přívětivější, stejně se však na otevřené thrithingské planiny blížil slunovraten.

Princ oznámil, že tam bude velká družina odpočívat tři noci, za-tímco se on a jeho rádci rozhodnou, která cesta pro ně bude nejpří-hodnější. Jeho poddaní, příslušelo-li jim to jméno, dny odpočinku dych-tivě přivítali. I to krátké putování ze Sesuad'ra bylo pro raněné a churavé obtížné, a takových bylo mnoho, nemluvě o těch, kteří měli malé děti. Někteří šířili zvěsti, že se princ rozmyslel, že postaví Gad-rinsett tady na místě, kde stál, znovu. Ačkoliv ti rozumnější poukazo-vali na to, že by byl nesmysl vyměnit chráněné místo ve výšce za ne-chráněné, některým z armády bezdomovců se ta myšlenka zdála tak laskavá, že se takovým řečem nedalo zamezit.

* * *

"Nemůžeme tu zůstat dlouho, Jošuo," naléhal Isgrimmur. "Každý den, kdy se tu budeme zdržovat, přibude další tucet, který nás nebude chtít následovat."

Princ pečlivě zkoumal rozedranou mapu, vybledlou sluncem. Omšelá cennost kdysi patřila nebožtíku Helfgrimovi, někdejšímu sta-rostovi Nového Gadrinsettu, z něhož se spolu s umučenými dcerami stal jakýsi svatý patron osadníků. "Nezůstaneme dlouho," prohlásil princ. "Když ale tento lid odvádíme od řeky do lučin, musíme si být jisti, že najdeme vodu. Nikdo z nás nedokáže předpovědět, jak se změní počasí. Je dost dobře možné, že najednou budeme bez deště." Isgrimmur zoufale povzdechl a podíval se na Freosela s němou prosbou o podporu, ale mladý Falshiřan, dosud nesmiřený s tím, že cílem výpravy má být Nabban, mu pohled vzdorovitě vracel. Jeho vý-raz jasně naznačoval, že by měli jít podél Ymstreccy až do Erkyneu. "Jošuo," začal vévoda, "s vodou nebudeme mít těžkosti. Zvířata mo-hou pít rosou, když to bude třeba, a my můžeme před odchodem naplnit horu vaků na vodu. A co se toho týče - z tajícího sněhu pramení spousta nových potůčků. Větší strach mám o jídlo."

"A ani s tím jsme se ještě nevypořádali," chytil se toho Jošua. "Já si ale nemyslím, že by nám v tom mohl pomoci výběr cesty. My si můžeme vybrat cestu tak, aby vedla poblíž jezer - i když nevím, nako-lik mohu věřit Helfgrimově mapě..."

"Já si nikdy... nikdy neuvědomil, jak těžké je sytit tolik lidí." Strangeyard si dosud tiše četl v jednom z překladů, které Binabik pořídil z Ookequkových svitků. "Jak to dělají armády?"

"Bud' vysávají měšce králů, jako když se dírou sype písek," od-pověděla pochmurně Geloë, "nebo prostě vyjí krajinu, kterou pocho-dují - jako když táhnou mravenci." Dřepěla na bobku vedle archiváře; teď vstala. "Roste tu mnoho věcí, kterými můžeme lidi nakrmit, Jošuo - mnoho rostlin a květin a dokonce trav, z nichž lze pořídit dostateč-nou krmí, ačkoliv by nemusela úplně vonět těm, co žili ve městech."

"Když lidé hladoví, přivyknou ledasčemu," zacitoval Isgrimmur. "Nevzpomínám si, kdo to řekl, je to ale dozajista pravda. Poslechni Ge-loë: dokážeme to. Musíme spěchat. Čím dále tu zůstaneme, tím dříve uděláme, co říkala: vyjíme to tu jako mravenci. Když se pohneme, povede se nám lépe."

"Nezastavili jsme se ani na tak dlouho, abychom se mohli roz-myslet, Isgrimmure," odvětil trochu chladně princ.

"Očekávat od celé-ho města - a tím jsme - , že povstane a jedním pochodem dorazí do Nabbanu, by bylo přespříliš.

První týden byl tvrdý. Dejme si trochu ča-su, abychom si na to zvykli."

Vévoda z Elvritshally si škubal bradkou. "Já to tak ... já vím, Jo-šuo. Ale od nynějška musíme být rychlejší, jak už jsem řekl. Ať nás ti pomalejší doženou tam, kde se nakonec zastavíme. Stejně z nich ne-budou žádní bojovníci."

Jošua našpulil rty. "A protože pro nás nemohou mávat mečem, jsou snad méně božími dětmi?"

Isgrimmur zavrtěl hlavou. Princ je v jedné z těch nálad. "Tak jsem to nemyslel, Jošuo, a ty to víš. Já jen říkám, že tohle je armáda, ne náboženské procesy s lektorem na konci. Můžeme začít s tím, co mu-síme udělat, a nečekat na nejposlednější

duši, která se zmrzačí, nebo na koně, který ztratí podkovu."

Jošua se obrátil ke Camarisovi, který seděl u malého ohýnku a upřeně hleděl do kouře, stoupajícího k díře ve střeše stanu. "Co myslíš ty, sire Camarisi? Byl jsi na více pochodech než kdokoliv z nás, snad s výjimkou Isgrimmura. Má pravdu?"

Starý muž zvolna odtrhl pohled od poblíkávání ohně. "Ano, mys-lím, že vévoda Isgrimmur má pravdu. Učinit, co jsme si předsevzali, jsme povinováni všem lidem, a co víc, dlužíme to našemu dobrému Pánu, jenž slyšel naše sliby. A byla by troufalost, kdybychom se sna-žili o Boží dílo tím, že budeme držet každého zemdlého poutníka za ruku." Na chvíli se odmlčel. "Niméně, také si přejeme - ne, potřebu-jeme - , aby nás lidé následovali. Lidé se nepřipojují k uspěchané ar-mádě na úprku, přidávají se k armádě vítězů." Rozhlédl se klidným a jasným očima. "Musíme jít právě tak rychle, abychom ještě dokázali udržet naši jednotku v dobrém pořádku. Musíme vyslat jezdce, a to nejen proto, aby zjistili, co před námi leží, ale také aby byli našimi heroldy, aby vyvolali lidem: „Princ přichází!“ " Chvíli se zdálo, že by mohl říci více, pak ale zmlkl a obličej mu zlhostejněl.

Jošua se usmál. "Tys měl být eskritorem, sire Camarisi. Jsi stejně lstivý jako mí učitelé z usireánských bratří. Já s tebou nesouhlasím jen v jednom." Lehce se pootočil, aby oslovil i ostatní ve stanu. "Jdeme do Nabbanu. Naši vyvolávači budou křičet: „Camaris se vrátil! Sir Camaris se vrátil, aby vedl svůj lid!“ " Rozesmál se. " „A s ním při-chází i Jošua.“ "

Camaris se lehce zamračil, jako by v něm Jošuaova slova vyvolala nekld.

Isgrimmur přikývl.

"Camaris má pravdu. Důstojný spěch."

"Ale důstojnost nám nedovoluje drancovat obydlená území," prohlásil Jošua. "Tak se srdce lidí nezískávají."

Isgrimmur pokrčil rameny; znovu měl pocit, že princ zabíhá do přílišných maličkostí. "Naši lidé mají hlad, Jošuo. Byli vyhnáni z do-movů a někteří z nich žili v divočině skoro dva roky. Až se dostaneme do Nabbanu, jak jim řekneš, aby si nebrali potravu, která roste ze ze-mě, skot, který se bude pást na kopcích?"

Princ se zemdleně zadíval na mapu. "Nemám další odpovědi. Uděláme to nejlepší, čeho budeme schopni, a k tomu nám dopomáhej Bůh."

"Ať je nám Bůh milostiv," opravil jej dutým hlasem Camaris. Sta-řec znovu zíral do chumáčů kouře.

Padla noc. Uprostřed nízkého mlázi seděly tři stíny a shlížely do údolí. Tlučeně a křehce k nim doléhal zvuk řeky.

Neměly oheň, před nimi ale matně plál modrobílý kámen, jen o poznání jasnější než mě-síc. Jeho azurové světlo vykreslovalo bledé, podlouhlé tváře. Tiše roz-právěly syčivým jazykem Bouřné hory.

"Dnes v noci?" zeptal se ten jménem Narozený-Pod-Kamenem-Tzaaihit.

Žíla-Stříbrného-Ohně zamítavě mávla ukazovákem. Položila ruku na modrý kámen a dlouho tak tiše seděla. Nakonec vypustila dlouho zadržovaný dech. "Zítř, až se Mezhumeyru skryje za mraky. Nyní budou smrtelníci na tomto novém místě ostražití. Zítř v noci." Vý-znamně se na Narozeného-Pod-Kamenem-Tzaaihitu zadívala. Byl z nich nejmladší a dosud nikdy hluboké jeskyně pod Nakkigou neopus-til. Z napětí v jeho dlouhých, štíhlých prstech a z lesku purpurových očí uhádla, že by možná mohl držet hlídku. O jeho odvaze ale nebylo pochyb. Nikdo, kdo přežil nekonečná učednická léta v Jeskyni puklin, se nebál ničeho než nespokojenosti paní ve stříbrné masce. Přílišná horlivost ale může škodit stejně jako zbabělost.

"Podívej na ně," vybídla ji Volaná-Hlasy. Zaujatě hleděla na pár lidských postav, které byly vidět dole v táboře. "Jsou jako skalní červi - stále se henží, stále se svíjejí."

"Kdyby tvůj život netrval než pár ročních období," odpověděla Žíla-Stříbrného-Ohně, "možná bys také měla pocit, že se nesmíš nikdy zastavit." Zadívala se na mihotavý obrazec z ohňů. "Ale máš pravdu - jsou jako skalní červi." Linka rtů jí stále tvrdla. "Hrabali a jedli a vy-měšovali. Nyní jim uděláme konec."

"Pouze tím, co je naším úkolem?" zeptala se Volaná-Hlasy.

Žíla-Stříbrného-Ohně se na ni zadívala. Obličej měla tvrdý a chladný jako slonovinu. "Pochybuješ snad?"

Než Volaná-Hlasy obnažila zuby, na chvíli se mezi nimi rozhosti-lo napjaté ticho. "Jen pátrám, co si přeje Ona. Chci udělat jen to, co Jí poslouží co nejlépe."

Narozen-Pod-Kamenem-Tzaaihit vypustil melodický zvuk ra-dosti. Měsíc se mu odrazil v bělmu jako v bílém kameni hrobky. "Pře-je si smrt... zvláštní smrt," řekl. "To je náš dar, který Jí dáme."

"Ano." Žíla-Stříbrného-Ohně zdvihla kámen a uložila si jej do košile barvy havraní černi přímo na chladnou kůži. "To je dar Spárů. A zítř v noci Jí jej dáme."

Stíny zmlkly, a už nepromluvíly celou noc.

* * *

"Stále pořád příliš myslíš sám na sebe, Seomane." Aditu se před-klonila a posunula vyleštěné kameny do půlměsíce, který lemoval okraje Šedivého pobřeží. Kameny shentu ve světle jedné z Adituiných křišť-álových koulí, zasazené do vyřezávané dřevěné trojnožky, mdle pomrkávaly. Plachtou Simonova stanu se prodralo trochu více světla; tentokrát pocházelo od odpoledního slunce.

"Jak to myslíš? Nerozumím."

Aditu vzhledla od desky a v očích se jí skrývalo pobavení. "Mys-lím to tak, že příliš myslíš sám na sebe. Nepřemýšlíš o tom, na co myslí tvůj partner. Shent hraji dva."

"Je dost těžké zapamatovat si pravidla, natožpak ještě přemýšlet," postěžoval si Simon. "Kromě toho, jak mám vědět, na co myslíš, když hraje? Já nikdy nevím, co si myslíš!"

Zdálo se, že se Aditu chystá k jedné ze svých úskočných pozná-mek, místo toho se ale odmlčela a položila ruku dlaní

na kameny. "Ty se zlobíš, Simone. Viděla jsem to, když jsme hráli - hraješ teď už tak dobře, že vnášíš do Domu shentu své nálady."

Nezeptala se, co jej trápí. Simon měl za to, že i kdyby se před ní objevil její druh bez nohy, Aditu ani všichni ostatní Sithové by se pár jar ani nezeptali, co se stalo. Dráždilo jej, že Sitha jako obvykle ví, co si myslí on, zároveň mu ale lichotilo, že má za to, že je v shentu dobrý - byť to nejspíš znamenalo jen "dobrý na smrtelníka," a protože je podle všeho jediným smrtelníkem, který kdy shent hrál, jde o poněkud pofiderní lichotku.

"Nezlobím se." Zadíval se vztekle na shentovou desku. "Nebo možná ano," opravil se nakonec. "Nejde ale o nic, s čím bys mi mohla pomoci."

Aditu neodpovídala, opřela se ale o lokty a natáhla dlouhý krk po svém podivném, nepřírozeném způsobu; potom zavrtěla hlavou. Ze spony se uvolnily bledé vlasy a rozprostřely se jí kolem ramen jako mlha; jeden tenký prámínek se jí spustil před uchem.

"Nerozumím ženám," promluvil náhle, potom sraštil ústa, jako by mu Aditu chtěla odporovat. Jenže ona očividně souhlasila, protože nic neřikala. "Prostě jim nerozumím."

"Jak to myslíš, Seomane? Něčemu dozajista rozumíš. Já sama často říkávám, že nerozumím smrtelníkům, vím ale, jak vypadají a jak dlouho žijí, a umím pár jejich jazyků."

Simon se na ni podrážděně podíval. To si s ním zase hraje? "Ne-myslel jsem všechny ženy," pronesl s nechutí.

"Nerozumím Miriame-le. Princezně."

"To je ta hubená se žlutými vlasy?"

Hraje si s ním. "Jestli chceš. Vidím však, že je nesmysl se s tebou o tom bavit."

Aditu se předklonila a dotkla se jeho paže. "Omlouvám se, Seoma-ne. Rozzlobila jsem tě. Jestli chceš, řekni mi, co tě trápí. I když vím o smrtelnících jen velmi málo, snad ti pomůžu, když se vypořádáš."

Pokrčil rameny. Přivedlo ho do rozpaků, že to nadhodila sama. "Nevím. Někdy je na mě hodná. Někdy se na mě dívá, jako by ze mě měla strach. Ze mě!" Hořce se usmál. "Zachránil jsem ji život! Proč by ze mě měla mít strach?"

"Pokud jsi zachránil její život, mohlo by to být proto." Aditu ne-zertovala. "Zeptej se mého bratra. Když ti někdo zachrání život, je to velká zodpovědnost."

"Ale Jiriki se nechová, jako by mě nenáviděl!"

"Můj bratr je ze staré a zdrženlivé rasy - ačkoliv se o něm i o mně mezi Zida'ya smýšlí spíše tak, že trpíme mladickou vznětливostí a jsme nebezpečně nevypočitatelní." Obdařila jej kočičím úsměvem; Simona by nijak neudivilo, kdyby jí z koutku krásných úst ještě trčela špička myšího ocásku. "A ne, není pravda, že by tě nenáviděl - princ Jiriki o tobě smýšlí velmi vysoko, Seomane Bělokadeřný. Jinak by tě nikdy nenechal přivést do Jao é-Tinukai - což ostatně v myslech mnohých z našeho lidu stvrdilo názor, že není zcela důvěryhodný. Jenže tvá Miriamele je smrtelná dívka, a to velmi mladá. Venku v řece jsou ryby, které žijí déle než ona. Nebud' překvapený, když se jí někdy zdá, že dlužit někomu život je obtížné břímě."

Simon na ni tiše zíral. čekal další škádlení, nakonec ale to, co Aditu říkala o Miriamele, mělo hlavu a patu - a o Sithech mu povědě-la věci, které dosud nikdy neslyšel. Nevěděl, které z obou témat ho náhle zajímalo víc.

"To není jen to. Aspoň myslím. Já... já nevím, co mám dělat," vypravil ze sebe nakonec. "S princeznou Miriamele. Chci říci, že na ni myslím prostě pořád. Co jsem ale zač, abych si jen tak myslel na prin-ceznu?"

Aditu se rozesmála, a ten zvuk připomínal zurčící horský vodo-pád. "Jsi Seoman Odvážný. Viděl jsi Yásira. Setkal ses s První Pramá-ti. Který jiný mladý smrtelník to o sobě může říci?"

Cítil, jak se červená. "O to ale nejde. Je to princezna, Aditu - dce-ra Nejvyššího krále!"

"Dcera vašeho nepřítele? To proto se necítíš dobře?" Zdálo se, že je upřímně zmatená.

"Ne," vrtěl hlavou. "Ne, ne, ne." Zoufale se rozhlížel ve snaze přijít na způsob, jak jí to vysvětlit. "Ty jsi dcerou krále a královny Zida'ya, že?"

"Tak nějak se to dá říci ve vašem jazyku. Ano, jsem z rodu Roč-ního tance."

"No, a co kdyby někdo pocházel... jak to říct?... řekněme z ne-důležité rodiny, ze špatného domu nebo tak něco, a chtěl si tě vzít za ženu?"

"Ze... špatného domu?" Aditu si jej pozorně prohlížela. "To se ptáš, jestli mám někoho ze svého lidu za nižšího, než jsem sama? Na něco takového je nás už příliš dlouho příliš málo, Seomane. A proč by ses s ní musel ženit? To se vaši lidé vůbec nemilují, dokud se nevez-mou?"

Simon chvíli lapal po dechu. Milovat se s královou dcerou, aniž by byli svoji?

"Jsem rytíř," vypravil ze sebe nakonec upjatě. "Musím být po-čestný."

"A milovat někoho není počestné?" Zavrtěla hlavou. Na tvář se jí znovu vrátil výsměšný výraz. "A to říkáš, že ty nerozumíš mně, Seoma-ne?"

Simon si opřel lokty o kolena a přikryl si obličej dlaněmi. "Chceš říct, že tvému lidu je jedno, kdo si koho bere? Tomu nevěřím."

"Proto se od sebe odtrhli Zida'ya a Hiked'a'ya," odvětila. Když vzhlédla, pohled ve zlatem prokládaných očích jí ztvrdl.

"My jsme se z té strašlivé lekce poučili."

"Z jaké lekce?"

"Rodiny od sebe oddělila smrt Drukhiho, syna Utuk'ku a jejího manžela Ekimeniso Černého žezla. Drukhi miloval a vzal si Nenaís'u, dceru Slavíka." Pozvedla ruku a udělala posunek, jako by zavírala knihu. "Zabili ji smrtelníci, ještě než Tumeť'ai pohltil led. Byla to ne-hoda. Tančila v lese, a smrtelného lovce přilákal záblesk jejího zářivé-ho šatu. Myslel, že jde o ptačí peří, a vypustil šíp. Když ji našel její manžel Drukhi, zbláznil se." Aditu sklopila hlavu, jako by se to stalo teprve před nedávnem.

Když uběhlo pár mlčenlivých chvil, Simon se zeptal: "Jak tohle ale rozešťvalo rodiny? A co to má co dělat se ženěním

ostatních?"

"Je to velmi dlouhý příběh, Seomane - snad nejdelší, který náš lid vypráví, vyjma útěku ze Zahrady a našeho putování přes černá moře do těchto zemí." Posunula prstem jeden ze shentových kamenů. "Tehdy v Zahradě Zrozeným vládla Utuk'ku se svým manželem - byli ochránci hájů Ročního tance. Když se její syn zamiloval do Nenais'u, dcery Jenjiyana a jejího manžela Initri, Utuk'ku byla zuřivě proti. Ne-nais'uini rodiče byli z našeho klanu Zida'ya - ačkoliv měl za těch dávných dob jiné jméno. Také věřili, že smrtelným, kteří do této země přišli poté, co dorazili v Zahradě Zrození, by mělo být dovoleno žít, jak chtějí - pokud se nepustí do války s naším lidem."

Sestavila z kamenů na desce před sebou další, složitější obrazec. "Utuk'ku a její klan měli pocit, že by se smrtelníci měli zatlačit za oceán, a ty, kteří nebudou chtít odejít, je třeba zabít, stejně jako když někteří smrtelní farmáři zamačávají hmyz, který objeví ve své sklizni. Ale protože dva velké klany a ostatní malé klany, spojené s tím či oním, byly rozděleny zhruba rovnoměrně, ani Utuk'ku nemohla navzdory svému postavení paní rodu Ročního tance ostatním svou vůli vnutit. Viš, Seomane, my jsme nikdy neměli 'krále' a 'královny' jako vy smrtelníci.

Tak či tak, Utuk'ku a její manžel byli strašlivě rozzlobeni, že se jejich syn oženil s ženou z klanu, který měli za zrádný, který se přátele-lil se smrtelníky... z klanu, který jim vzdoroval. Když byla Nenais'u zavražděna, Drukhi zešílel a přísahal, že zabije každého smrtelníka, na nějž narazí. Lidé z Nenais'uina klanu jej krotili, jakkoliv byli po svém způsobu stejně rozhořčení a zděšení jako on. Když byla svolána Yási-ra, v Zahradě Zrozeným se nepodařilo dojít k rozhodnutí, natolik se ale báli toho, co by se mohlo stát, kdyby byl Drukhi volný, že se jej rozhodli spoutat - a nic takového se na této straně oceánu nikdy nestalo." Povzdechla. "Bylo toho na něj příliš, příliš pro jeho šílenství - aby byl držen svým vlastním lidem jako vězeň, zatímco ti, jež měl za vrahy své ženy, jsou volní. Drukhi si přivodil smrt."

Simon byl uchvácen, i když z Adituina výrazu poznal, jak je pro ni ten příběh smutný. "Chceš říci, že se zabil?"

"Ne tak, jak to myslíš, Seomane. Ne, Drukhi spíše... přestal žít. Když jej našli ležet mrtvého v jeskyni Si'injan'dre, sebrali Utuk'ku a Ekimeniso svůj klan a vydali se na sever s přísahou, že s Jenjiyanai-ným lidem už nikdy nebudou žít."

"Nejdříve se ale vydali na Sesuad'ra," ozval se. "Odešli do Domu rozchodu a tam uzavřeli smlouvu. Viděl jsem to na Observatoři během svého bdění před pasováním."

Přikývla.

"Z toho, co jsi řekl prve, věřím, žeš měl pravdivou vizi minulosti. Věřím."

"A to proto Utuk'ku a Norni nenávidí smrtelníky?" zeptal se.

"Ano. Také se ale pustili do války z některými z prvních smrtel-níků z Hernystiru už dávno předtím, než té zemi dal Hern jméno. V tom boji přišel o život Ekimeniso a mnozí další. Takže si mohou hýčkat i další zášti."

Simon se opřel a objal si kolena. "Já nevím. Morgenes nebo Bina-bik nebo někdo mi říkali, že smrtelní poprvé zabili Sithu za bitvy o Knock."

"Sithu ano - tedy Zida'ya. Ale Utuk'kčin lid se svářil se smrtel-níky už několikrát předtím, než ze severu přišli mořeplavci a vše změnili." Sklopila hlavu. "Tak teď víš," dopověděla Aditu, "proč jsme my Děti úsvitu tak úzkostlivé, abychom neřekli, že je někdo lepší než jiný. To jsou slova, která pro nás znamenají tragédii."

Přikývl. "Myslím, že rozumím. S námi je to ale jinak, Aditu. Exis-tují pravidla, která říkají, kdo si může vzít koho... a princezna si nemůže vzít rytíře bezzenka, zvláště když býval pomocníkem v ku-chyni."

"Tys ta pravidla viděl? Jsou uschována v některé z vašich sva-tyň?"

Udělal obličej. "Já vím, co myslíš. Jestli chceš vědět, jak to s tě-mihle věcmi je, zeptej se Camarise. Ví všechno - kdo se uklání komu, kdo má kdy nosit šaty jaké barvy..." Simon se žalostně zasmál. "Mys-lím, že kdybych se ho zeptal, jestli se někdo jako já může oženit s princeznou, srazil by mi hlavu. Ale vybraně. A vůbec by z toho neměl radost."

"Ach ano... Camaris." Zdálo se, že Aditu řekne něco významné-ho. "Je to... zvláštní muž. Myslím, že toho viděl mnoho."

Simon se na ni pozorně zadíval, nedokázal ale v jejích slovech najít žádný zvláštní význam. "To viděl. A mně se zdá, že má v úmyslu všechno mě to naučit, ještě než dorazíme do Nabbanu. Na to si ale nestěžuji." Vstal. "A co se toho týče, už brzy se setmí, takže bych za ním měl vyrazit. Chtěl mi ukázat něco o práci se štítem..." Simon se odmlčel. "Děkuji, že sis se mnou promluvila, Aditu."

Pokývla. "Nemyslím, že jsem řekla něco, čím bych ti pomohla, doufám ale, že už nebudeš tak smutný, Seomane."

Pokrčil rameny a sebral ze země plášť.

"Počkej," ozvala se. "Půjdu s tebou."

"Za Camarise?"

"Ne, mám jinou pochůzku. Půjdu s tebou ale dolů, a tam se naše cesty rozdělí."

Prošla dveřní plachtou za ním. Křišťálová koule bez povzbuzení doteku zamrkala, potemněla a pak zhasla docela.

"Takže?" zeptala se vévodkyně Gutrun. Miriamele jasně vnímala strach, skrytý za její netrpělivostí.

Povstala Geloë. Na okamžik stiskla Vorževinu ruku, pak ji polo-žila na příkrývku. "Nic tak hrozného se neděje," prohlásila čarodějní-ce. "Trocha krve, toť vše, a už to přestalo. Povila jsi své vlastní děti, Gutrun, a mnoho, mnohonásobně více vnoučat. Měla bys být moud-řejší a netropit takhle poplach."

Vévodkyně vzdorně vystrčila bradu. "Ano, povila jsem a vycho-ovala své děti, ano, a to o sobě mnozí jiní tady říci nemohou." Když Geloë na ta slova ani nehnula brvou, Gutrun pokračovala s jen nepatr-ně ztenčeným žárem: "Nikdy jsem ale neodnosila dítě na koňském hřbetu, přísahám, a přesně to po ní chce její manžel!" Podívala se po Miriamele, jako by čekala na podporu, její domnělá spojenkyně ale jen pokrčila rameny. Nebylo se o co hádat - už se stalo. Princ zvolil vy-razit na Nabban.

"Mohu jet ve voze," prohodila Vorževa. "Při Hromu v trávě, Gutrun, ženy z mého klanu někdy jezdí na koni až do svého poslední-ho měsíce!"

"Pak jsou ženy tvého klanu hloupé," odpověděla suše Geloë, "i když ty třeba ne. Ano, můžeš jet ve voze. To by na otevřených luči-nách nemělo být tak hrozné." Obrátila se ke Gutrun. "Co se Jošuy týče, víš dobře, že dělá, co má za nejlepší. A já s ním souhlasím. Je to drsné, ale nemůže všechny zastavit na sto dnů, aby mu jeho žena do-nosila dítě v klidu a míru."

"Pak se musí najít jiný způsob. Řekla jsem Isgrimmurovi, že je to ukrutnost, a trvám na tom. Řekla jsem mu, ať to taky řekne princí Jo-šuví. Je mi jedno, co si o mně princ myslí, já nesnesu pohled na to, jak Vorževa trpí." Geloë se ponuře usmála. "Jsem si jista, že tě tvůj manžel pozorně poslouchal, pochybuji ale, že z toho cokoliv kdy slyšel Jošua."

"Jak to myslíš?" vyjela na ni vévodkyně.

Než mohla lesní vědma odpovědět - i když se Miriamele zdálo, že s tím nijak nespěchá - ode dveří stanu se ozvalo tiché zašustění. Plachta se odhrnula a na nepatrný okamžik odkryla výhled na pár hvězd, vzápětí proklouzla pružná postava a látka se vrátila na místo.

"Neruším?" zeptala se Aritu. Zvláštní bylo, že Miriamele měla pocit, že tu otázku myslí vážně. Pro mladou ženu, vyrůstající ve faleš-né zdvořilosti otcova dvora, bylo zvláštní slyšet někoho, kdo se tak ptá a opravdu čeká na odpověď. "Zaslechla jsem, že ti není dobře, Vorže-vo."

"Už je to lepší," odpověděla s úsměvem Jošuvova manželka. "Ve-jdi, Aritu, jsi tu víc než vítána."

Sitha se posadila na podlahu u Vorževiny postele, zlaté oči upíra-la na nemocnou ženu a dlouhé a půvabné ruce měla složeny v klíně. Miriamele od ní nedokázala odtrhnout pohled. Na rozdíl od Simona, který si na Sithy podle všeho docela dobře zvykl, ji přítomnost toho odlišného stvoření v jejich táboře stále překvapovala. Aritu se zdála podivná jako něco ze starých pohádek, ale ještě podivnější, protože tu seděla s nimi v matném světle rákosů, namočených v loji, a byla stejně skutečná jako kámen nebo strom. Jako by poslední rok obrátil svět vzhůru nohama a vyvalily se na něj všechny zvláštnosti, známé dosud jen z legend.

Aritu vytáhla ze své šedé blůzy váček a pozdvihla jej. "Přinesla jsem něco, co ti pomůže usnout." Vyklepala si do dlaně trochu zele-ného listí a ukázala je Geloë. Ta přikývla. "Svařím ti je, zatímco si budeme povídat."

Zdálo se, že si dívka nijak nevšimla Gutrunina rozladěného po-hledu. Aritu dvěma klacíky zdvihla z ohniště žhavý kámen, sklepala z něj popel a vhodila do číše s vodou. "Řekli mi, že tu zůstaneme ještě den. Budeš moci odpočívat, Vorževu."

"Nevím, proč se o mě všichni tak bojí. Je to jen dítě. Ženy nosí děti pořád."

Aritu horkým kamenem listí ještě více nadřtila a zamíchala je vě-těvkou. "Ty a tvůj manžel budete mít zdravé dítě, tím jsem si jista," ubezpečovala Vorževu. Miriamele poněkud nepatřičně napadlo, že takhle by to dost dobře mohl říci i smrtelník - zdvořile a radostně. Možná měl Simon přece pravdu.

Když kámen z číše vylovily, Vorževa se posadila a vzala si nádo-bu, z níž se ještě kouřilo. Lehce usrkla. Zatímco polykala, Miriamele si prohlížela, jak se Thrithingňance pohybují na krku svaly.

Je tak líbezná, pomyslela si Miriamele.

Vorževa měla velké tmavé oči, i když se jí víčka klížila únavou, a vlasy jako hustý černý mrak. Miriamele si prohrábla prsty vlastní při-střižené kadeře a pocítila roztřepené konečky, které tam zůstaly po barvených vlasech. Nedokázala se ubránit pocitu, že je jako její malá škaredá sestřička.

Uklidni se, plísnila se. Jsi právě tak hezká, jak si zasloužíš. Co víc chceš - co potřebuješ?

Bylo ale těžké být v jedné místnosti s působivě krásnou Vorževou a plavnou, půvabnou sithijskou dívkou a nepřipadat si tak trochu ucuchtaně.

Ale Simonovi se líbím, téměř se usmála Miriamele. Líbím, cítím to. Pak jí nálada zhořkla. Co na tom ale záleží? Nemůže udělat, co já musím. A i tak o mně vůbec nic neví.

Stejně je zvláštní pomyslet, že ten Simon, jenž jí onehdy zaslíbil své rytířství - podivná a bolestivá chvíle, ale i sladká - je touž osobou jako ten vyčouhlý kluk, který ji doprovázel do Naglimundu. Ne že by se změnil až tolik, co se ale změnilo... Je starší. Nejde jen o výšku ani o ten řídký vous, ale o oči, a způsob, jak stojí. Nyní si uvědomovala, že z něj bude pohledný muž - což by tehdy, když se zastavili v Ge-loěině domě, dozajista neřekla. Podlouhlý obličej, z nějž trčí energic-ký nos... za ty měsíce, co se neviděli, něco získaly... nějak do sebe zapadly.

Co jí to kdysi řekla chůva o jiném dítěti z Hayholtu? "Dorostl do obličje." No, tak přesně tohle platí o Simonovi. A zrovna to se mu teď děje.

Žádné zvláštní překvapení, pomyslela si. Od doby, co odešel z Hayholtu, toho udělal tolik - vždyť on je skoro hrdina! Čelil drakovi! Co kdy sir Camaris nebo Tallistro udělali odvážnějšího? A ačkoliv Simon velkolepost svého setkání se sněžným červem snižoval - a zá-roveň, jak poznala Miriamele, se jím trošičku vychloubal - také jí stál po boku, když na ně vyrazil obr. Tenkrát viděla jeho odvahu na vlastní oči. Ani jeden z nich neutekl, takže je odvážná i ona. Simon byl vskutku dobrým druhem... a nyní je jejím ochráncem.

Miriamele pocítila vělost a podivné zachvění, jako by uvnitř ní něco zatřepotalo křídly. Pokusila se proti tomu - proti takovému poci-tům - obrnit. Na to není čas. Na to dozajista není ten správný čas - a brzy možná nebude čas nanic...

Do stanu a mezi lidi, kteří ji obklopovali, ji vtáhl Arituin melo-dický hlas. "Pokud jsi s Vorževou provedla, co jsi chtěla," obrátila se na Geloë, "pak bych s tebou ráda strávila krátkou chvíli o samotě. Ráda bych si s tebou o něčem povprávěla."

Gutrun zachřčela, což podle Miriamele nejspíš mělo vyjadřovat vévodkynin názor na lidi, kteří se straní ostatních a špitají si tajemství. Geloë tu bezeslovnou poznámku buď neslyšela, nebo přešla, a odpo-věděla: "Myslím, že potřebuje hlavně spát, a trochu klidu." Konečně se obrátila ke Gutrun: "Podívám se na ni pak."

"Jak si přeješ," odvětila vévodkyně.

Čarodějnice pokývla Vorževě a Miriamele a vydala se s Aritu ze stanu. Thrithingňanka, která znovu ležela, zdvihla na pozdrav ruku. Oči už měla skoro zavřené. Zdálo se, že usíná.

Ve stanu bylo chvíli ticho, přerušované jen monotónním brumlá-ním Gutrun, které vyluzovala při šití a nepřestávala v něm, ani když látku zdvihala k ohni, aby posoudila steh. Nakonec Miriamele povsta-la.

"Vorževa je unavená. Půjdu též." Naklonila se a vzala Thrithing-ňanku za ruku. Ta otevřela oči, a než na Miriamele zaostřila, chvíli to trvalo. "Dobrou noc. Jsem si jista, že to bude krásné dítě, a že na něj bude tvůj strýc Jošua velmi pyšný."

"Dobrou noc, teto Gutrun," usmála se Miriamele. "Jsem ráda, žeš tu byla, když jsem přišla z jihu. Chyběla jsi mi."

Políbila vévodkyni na teplou tvář, pak se jí jemně vyvlékla z mateřského objetí a pro-klouzla dveřmi.

"Tak mi neřekla už roky!" zaslechl Miriamele překvapenou Gutrun. Vorževa něco ospale zamumlala. "To ubohé dítě je poslední dobou tak tiché a smutné," pokračovala Gutrun. "Jenže - proč by ne-mělo být...?"

Miriamele pokračovala mokrou travou a zbytek už neslyšela.

* * *

Aditu kráčela s Geloě po břehu šeptajícího Stefflodu. Měsíc za-krývala kupa mračen, tmou ale prosvítaly hvězdy. Z východu váł leh-ký větřík a přinášel s sebou vůni trávy a mokrého kamení.

"Je zvláštní, co říkáš, Aditu." Čarodějnice a Sitha tvořily prapo-divný pár: nesmrtelná musela svou plavnou chůzí přizpůsobovat Ge-loěiným ráznějším kročejům.

"Já neříkám, že to tam je, jen že stojí za to o tom přemýšlet." Si-tha se syčivě zasmála. "Když pomyslím, že jsem se tak zapletla do činů smrtelníků! Matčin bratr Khendreja'aro by vycenil zuby."

"Zájmy těchto smrtelníků jsou zájmy tvé rodiny, alespoň zčásti," upozornila Geloě věcně. "Jinak bys tu nebyla."

"Já to vím," přisvědčila Aditu. "Ale mnozí z mého lidu projdou dlouhou cestu hledání nějakého důvodu udělat cokoli jiného, než jen zavadit o to, co má co do činění se smrtelníky a jejich pletkami." Sklonila se a utrhl pár stébel trávy, pak si je přidržela u nosu a při-čichla. "Tahle tráva je jiná, než jaká roste v lese, a dokonce jiná než na Sesuad'ra. Necítím v ní tolik života, sladká ale je." Nechala stébla spadnout na zem. "To jsem ale odbočila. Geloě, já nevidím v Camari-sovi žádnou škodu, kromě těch, které si způsobí sám. Je ale zvláštní, že drží svou minulost v tajnosti a ještě zvláštnější to je, pokud v ní je něco, co by v tomto boji mohlo pomoci jeho lidu."

"Nikdo jej nedokáže nutit," odpověděla Geloě. "Pokud má svá ta-jemství prozradit, udělá to, až přijde čas, to je jasné. Zkusili jsme to všichni." Strčila ruce do kapes své těžké blůzy. "Ale přesto - nedoká-žu se ubránit zvědavosti. Jsi si jista?"

"Ne," připustila zamyšleně Aditu. "Jistá ne. Když byl ale před ně-jakou dobou naposled Jiriki v mých myšlenkách, řekl něco podivného. My oba, já i on, jsme si mysleli, že Seoman byl prvním smrtelníkem, který kdy viděl Jao é-Tinukai'i. Totéž si jistě mysleli má matka i otec. Ale Jiriki mi pověděl, že když se Amerasu setkala se Seomanem, řek-la, že prvním není. Dlouho jsem o tom přemýšlela, jenže První Pramá-ti znala historii v Zahradě Zrozených lépe než kdokoliv jiný - možná lépe než Utuk'ku se stříbrnou maskou, která dlouho dumala o minu-losti, nikdy ale na rozdíl od Amerasu ze svého studia neučinila umě-ní."

"Stále ale ještě nevím, proč si myslíš, že tím prvním byl právě Camaris."

"Na začátku to byl jen pocit." Aditu se otočila a vydala se travou k tiše zpívající řece. "Něco v tom, jak se na mne díval, a to ještě před-tím, než se mu vrátil rozum. Párkrát, když si myslel, že se nedívám, jsem ho přistihla, jak na mne hledí. Později, když se vzpamatoval, mě pozoroval dál - ne úskočně, ale jako někdo, komu se něco bolestně vy-bavuje."

"To může být cokoli - třeba náhodná podoba," zamračila se Ge-loě. "Nebo možná cítí hanbu nad tím, jak jeho pán král Jan honil vaše lidi."

"Jan až na výjimky pronásledoval Zida'ya v době, než Camaris přišel k jeho dvoru, soudě dle toho, co mi řekl archivář Strangyeard," odvětila Aditu. "Nedívej se tak udiveně!" rozesmála se. "Zajímá mne spousta věcí, a my Děti Úsvitu jsme se vyptávání ani učenosti nikdy nebály, ačkoliv bychom tomu tak neřikaly."

"I tak... může být spousta důvodů, proč se Camaris na tebe tak dívá. Nejsi příliš obvyklým zjevem, Aditu no-Sa'onserei - alespoň pro smrtelníky."

"Pravda. Jen tím to ale není. Jedné noci ještě předtím, než se mu vrátila paměť, jsem se procházela u Observatoře, jak jsi ji nazvala - a spatřila jsem, jak jde pomalu ke mně. Pokývla jsem na něj, zdálo se ale, že je plně pohlcen svým stínovým světem. Zpívala jsem píseň - velmi starou píseň z Jhiná-T'senei, kterou mívala Amerasu nejraději - a když jsem jej mýjela, Geloě, viděla jsem, jak se mu pohybují rty." Zastavila se a přidřepla u řeky. Podívala se na lesní vědmu, jejíž oči jako by i ve tmě jantarově žhnuly. "Brumlal si slova té písně."

"Jsi si jista?"

"Jako jsem si jista, že stromy v háji žijí a znovu rozkvetou, a cí-tím to v krvi i v srdci. On Amerasuinu píseň znal, a ačkoliv měl stále ten nepřítomný pohled, potichu si propěvoval se mnou. Hravou písnič-ku, kterou zpívala První Pramáti. Není to ten druh písně, který se zpívá ve městech smrtelníků - a ani v tom nejstarším hernystínském há-ji."

"Co to ale může znamenat?" Geloě stála nad Aditu a hleděla za řeku. Vítr zvolna měnil směr a nyní váł zpoza tábora, rozloženého na svahu nad nimi. Zdálo se, že obvykle chladná lesní vědma cítí jakési vzrušení. "I kdyby Camaris nějak Amerasu znal, co z toho?"

"Nevím. Když ale zvážím, že Camarisův roh patřil kdysi našemu nepříteli a že naším nepřítelem byl i Amerasuin syn - a kdysi největší z mého lidu - cítím potřebu to vědět. Též je pravda, že je pro nás vel-mi důležitý meč tohoto rytíře."

Udělala nešťastný obličej po sithském způsobu - lehce stáhla rty. "Kéž by Amerasu žila a mohla se s námi podělit o svá podezření."

Geloě zavrtěla hlavou. "Příliš dlouho jsme se lopotili ve stínech. Takže: co můžeme udělat?"

"Zašla jsem za ním. Nechtěl se mnou mluvit, i když je zdvořilý. Když jsem se jej pokusila navést na toto téma, předstíral,

že nerozumí, nebo začal mluvit o něčem jiném důležitém a už se k tomu nevrátil." Aditu vstala z trávy. "Snad by jej přinutil promluvit princ Jošua. Nebo Isgrimmur, protože se zdá, že je to nejbližší přítel, jehož Camaris má. Jsou vůči mně podezřívaví a já je za to neviním - od dob, kdy jsme měli Sudhoda'ya za spojence, odešlo mnoho generací smrtelných. Možná, že když budeš naléhat, mohl by jeden z nich Camarise pře-svědčit, aby nám řekl, zda skutečně byl v Jao é-Tinukai'i a co by to mohlo znamenat."

"Zkusím to," slíbila Geloë. "Uvidím je oba později v noci. Ale i kdyby dokázali Camarise přesvědčit, nejsem si jista, že to, co řekne, bude mít nějakou cenu."

Prohrábla si masitými prsty vlasy. "V poslední době zjistili moc málo, takže alespoň něco." Vzhledla. "Aditu? Co se děje?"

Sitha ztuhla; stála s hlavou shrbenou tak, jak by to člověk nikdy nedokázal.

"Aditu?" zeptala se znovu Geloë. "Zaútočil na nás někdo?"

"Kei-vishaa," sykla Aditu. "Cítím je!"

"Cože?"

"Kei-vishaa. Je to... není čas na vysvětlování. Je to pach, který by tu ve vzduchu neměl být. Děje se něco špatného. Pojď za mnou, Geloë - náhle mám strach!"

Aditu odskočila od říčního břehu jako vyplašená srna. Během okamžiku zmizela ve tmě a uháněla k tábořišti. O něco pomaleji ji stíhala čarodějka a drmolila ustarané kletby. Když zmizela ve stínu trsu vrb, které rostly na kopci nad břehem, krajina se zavlnila; mdlé světlo jako by se ohnulo, tma jako by zasvětlovala a pak se mžikem rozhostila všude kolem. Geloë - nebo alespoň ne Geloëina postava - se ze stínu vrb nevynořila. Z korun vrb se ale vzneslo něco okřídlené-ho. Sova s rozšířenými očima, žlutě odrážejícíma měsíc, vystřelila za hbitou Aditu a následovala její téměř neznatelnou stopu ve vlhké trávě.

Simon byl celý večer jako na trní. Rozhovor s Aditu mu pomohl, ale jen trochu. A v jistém smyslu ho ještě více zneklidnil.

Zoufale toužil promluvit si s Miriamele. Myslel na ni pořád - v noci, když si přál jen a jen usnout, ve dne, kdykoliv spatřil dívčí obličej nebo zaslechl ženský hlas, za podivných chvil, když měl myslet na úplně jiné věci. Bylo zvláštní, jak rychle se pro něj stala tak důležitou - na to, jak nedávno se vrátila. Každou sebemenší změnu jejího chování probíral po celé dny.

Když ji potkal včera u koní, byla hrozně divná. A přitom, když ji pak doprovázel k Isgrimmurovu ohni, aby si poslechla zpěv, byla hod-ná a přátelská - i když trochu roztržitá. Dnes se mu ale celý den vyhýbala - nebo se mu to tak alespoň zdálo, protože kdekoli ji hledal, tam mu řekli, že je někde jinde, až se mu zdálo, že je stále pořád krok před ním schválně. Už bylo po setmění a všude se rozhostila tma, jako když velký černý pták složí křídla. Návštěva u Camarise byla krátká - stařec byl podle všeho zabrán do vlastních myšlenek a jen s obtížemi soustřeďoval pozornost na vysvětlování vojenské hierarchie a pravidel vyjednávání. Simon byl plný mnohem palčivějších a aktuálnějších starostí a tak se mu Camarisova litanie pravidel zdála suchopárná a zbytečná. Brzy se omluvil a nechal starce sedět u ohně ve skrovně vybaveném tábořišti. Camarise to podle všeho zcela vyhovovalo.

Poté, co bezvýsledně propátral tábor, zašel Simon za Vorževou a Gutrun. Vévodkyně mu řekla, že tam Miriamele byla - potichoučku šeptala, aby neprobudila princovu spící manželku - před chvílí ale odešla. Zoufalý Simon se znovu dal do hledání. Zastavil se na vnějším okraji stanového tábora před širokou svatozáří ohňů, označujících tábořiště těch příslušníků Jošuaova spolku, pro něž byl stan právě teď nepředstavitelným přepychem. Snažil se přijít na to, kde by Miriamele mohla být. Už předtím prošel říční břeh v naději, že by se mohla v samotě u vody zabírat vlastními myšlenkami, nebylo tam po ní ale ani stopy; našel tam jen pár novogadrinsettských s pochodněmi, kteří se bez valného úspěchu snažili chytat ryby.

Možná šla zkontrolovat svého koně, napadlo jej náhle. Tam ji ostatně našel i včera, a nebylo to o mnoho dříve v noci než teď. Možná, že zatímco šli všichni ostatní na večeri, ona si našla tiché místo-ko. Obrátil se a uháněl do svahu. Nejdříve se zastavil, aby pozdravil Domohledku, která to přijala s jistou lhotejností a až po chvíli se snížila k tomu, aby mu zafuněla do ucha; vzápětí vyrazil ještě dále nahoru, kde měl být podle princezny uvázán její kůň. A opravdu - nějaká tmavá postava se tam pohybovala. Zaradoval se nad svým důvtipem a došel až téměř k ní.

"Miriamele?" Postava v kápi na něj okamžik hleděla, pak se rychle odvrátila. Chvilí neviděl nic než bledý obličej hluboko v kápi.

"S-Simone?" V tom hlasu byl otřes a strach, patřil ale jí. "Co tu děláš?"

"Hledal jsem tě." Její tón jej poplašil. "Jsi v pořádku?" Tentokrát se ta otázka zdála hrozivě případná.

"Jsem..." zaúpěla. "Ach, proč jsi přišel?"

"Co se děje?" Udělal ještě pár kroků. "Ty jsi...?" Zmlkl.

I v slabém měsíčním světle bylo vidět, že na koni je něco neobvyklého. Simon položil ruku na naditý sedlový vak.

"Ty někam odjíždíš..." řekl udiveně. "Ty utíkáš."

"Já neutíkám." Bázeň v jejím hlase ustoupila bolesti a hněvu. "To ne. A teď už mě nechej být, Simone."

"Kam chceš jít?" Cítil se tím vším jako očarován - temným sva-hem s několika osamělými stromy, Miriamelíným obličejem v kápi. "Je to kvůli mně? Rozzlobil jsem tě?"

Hořce se usmála. "Ne, Simone, ne kvůli tobě." Hlas jí zpřívětivěl. "Neudělal jsi nic špatného. Byl jsi mi přítelem, jakého jsem si ani nezasloužila. Nemohu to říci, kam jdu - a prosím, neříkej do zítřka Jo-šuovi, žeš mě viděl. Prosím. Snažně prosím."

"To... to ale nemohu!" Jak by mohl Jošuaovi říci, že se díval, jak princova neteř sama odjíždí, a nic proti tomu neudělal? Pokusil se zklidnit splašený trysk srdce a přemýšlet. "Půjdu s tebou," prohlásil nakonec.

"Cože?" zeptala se ohromeně Miriamele. "To nemůžeš!"

"Jenže nechat tě jít samotnou taky nemůžu. Slíbil jsem ti ochranu, Miriamele."

Zdálo se, že má slzy na krajíčku. "Já ale nechci, abys se mnou šel, Simone. Jsi můj přítel - já nechci, aby se ti něco stalo!"

"A ani já nechci, aby se něco stalo tobě." Už se cítil klidnější. Měl podivný, přitom ale silný pocit, že takhle je to správně... ačkoliv v něm zároveň jiná jeho část vykřikovala prost'áček, prost'áček! "Proto jdu s tebou."

"Ale Jošua tě potřebuje!"

"Jošua má rytířů spousty, a já jsem z nich nejmenší. Ty máš jen jednoho."

"Nemohu ti to dovolit, Simone," zavrtěla divoce hlavou. "Nechá-peš, co dělám ani kam jdu..."

"Tak mi to řekni."

Znovu zavrtěla hlavou.

"Tak to zjistím prostě tak, že s tebou půjdu. Bud' mě vezmeš s se-bou, nebo tu zůstaneš. Je mi líto, Miriamele, ale jinak to nejde."

Chvilí na něj hleděla, jako by mu chtěla nahlédnout až do srdce. Zdálo se, že s ní lomcuje nerozhodnost; roztržitě poškubávala uzdou, až se Simon začal bát, že se zvíře vyleká a splaší. "No dobře. Elysie nás spas, dobře! Musíme ale vyjet hned, a ty se mě dnes v noci už nesmíš ptát; ani proč, ani kam jdeme."

"Platí," odpověděl. Pochybovačná část uvnitř něj se stále křikem hlásila o pozornost, on se ale rozhodl neposlouchat. Nedokázal snést představu, že by princezna jela tmou sama. "Musím si ale zajít pro meč a pár dalších věcí. Máš jídlo?"

"Pro sebe ano... ale nepokoušej se ukrást další, Simone. Někdo by tě mohl až příliš snadno zpozorovat."

"No, tak se o to budeme starat později. Musím si ale vzít meč a musím tam nechat vysvětlení. Tys to udělala?"

Zírala na něj. "Zbláznil ses?"

"Nechci říkat, kam jdeš, jen že tam jdeš z vlastní vůle. Musíme to udělat, Miriamele," vysvětloval neoblomně. "Jinak bychom byli krutí. Mysleli by si, že nás unesli Nornové, nebo že, že..." usmál se tomu nápadu, "... že jsme spolu utekli, abychom se mohli vzít, jako v té písni o Mundwodovi."

V jejím pohledu se objevila vypočítavost. "Tak dobře. Vezmi si meč a zanechej zprávu."

Simon se zamračil. "Už jdu. Ale pamatuj, Miriamele, pokud tu nebudeš, až se vrátím, vyrazím za tebou ještě v noci s Jošua a všemi muži, co jich v Novém Gadrinsettu je."

Vystrčila vzdorně bradu. "No tak běž. Chci jet až do svítání a být kus cesty odsud, takže spěchej."

Výsekl jí posměšnou úklonu, pak se obrátil a rozběhl se po svahu.

Bylo to zvláštní, ale když na tu noc Simon myslíval později, za chvil strašlivé bolesti, nedokázal si vybavit, jak se cítil, když spěchal k táboru - když se připravoval odkrást se spolu s královou dcerou Miriamele. Vzpomínku na to všechno překryly city, které jím cestou z kopce zmítaly.

Tu noc cítil, jak kolem něj celý svět zpívá, jak všechny hvězdy visí těsně nad ním a vše bedlivě pozorují. Když Simon běžel, zdálo se mu, že svět balancuje na špičce jehly a každý pohyb kterýmkoliv směrem je krásný a děsivý zároveň.

Bylo to, jako by v něm znovu ožila roztavená krev draka Igjarjuka, otevřela jej celé obloze a naplnila jej tepem země. Proběhl tryskem táborem a nedíval se kolem, ani neslyšel zpívající či svářící se hlasy; neviděl nic než klikatou cestu mezi stany a ma-lými tábory k vlastnímu nocležišti.

Zdálo se, že má štěstí: Binabik nebyl ve stanu. Ani okamžik ne-přemýšlel, co bude dělat, když jej tam mužik bude očekávat - mohl by si vymyslet důvod, proč potřebuje meč, určitě by tu ale nemohl nechat vzkaz. Spěšně a nemotorně pátral ve stanu po něčem na psaní a nako-nec našel jeden ze svitků, které Binabik přinesl z Ookequkovy jeskyně v Trollich horách. Vytáhl z vystydlého ohniště v jámě uhlík a pracně jím na rub ovčí kůže načmáral:

"Mirimel vodšla a já musím za ni."

Strčil špičku jazyka mezi zuby a psal dál:

"Poradíme si, Řekni princovi Jošuaovi že je mě to vážně líto, ale musím jít. Přivedu ji co nejdřív spátky. Řekni Jošuaovi, že jsem špatný rytíř, ale že se snažím dělat to nejlepší co můžu. Tvůj přítel Simon."

Chvilí uvažoval a pak přidal:

"Esli se nevrátím, můžeš si nechat fšecky moje vjeci. Promyň."

Nechal ten vzkaz na Binabikově spacím pytlí, popadl svůj meč, pochvu a pár dalších nezbytností a odešel ze stanu. U vchodu zaváhal; vzpomněl si na vak se svými milovanými poklady: Bílým šípem a Jirikiho zrcadlem. Obrátil se a vrátil se pro ně, ačkoliv mu každý okamžik, po němž ji nechával čekat - ona počká, musí počkat - připadal jako hodina. Napsal Binabikovi, že si je může nechat, vybavila se mu ale Miriamelina slova. Byly mu svěřeny; jsou to sliby. Nemůže je odložit o nic lépe než vlastní jméno, a není čas třídit věci, které tu mů-že nechat. Neodvažoval se ani přemýšlet; věděl, že by mohl pozbyt od-vahy.

Budeme spolu sami, jen my dva, běželo mu neustále hlavou. Budu jejím ochráncem!
Měl pocit, že než našel svůj vak v díře pod drnem, kam jej před-tím schoval, uběhla celá věčnost. Vtiskl si jej do podpaží k pochvě, ošuntělé sedlo hodil přes rameno - trhl sebou, když zachrastily přezky - a utíkal co nejrychleji mohl tábořem k místu, kde byli uvázáni koně, tam, kde - jak doufal - měla čekat Miriaměle.

A ona tam byla.

Když spatřil, jak neklidně přechází sem a tam, pocítil chvilkovou závrať. Počkala na něj!

"Rychle, Simone! Noc mizí!" Podle všeho jeho radost nijak ne-sdílela a místo toho cítila jen jakési zoufalství a strašnou potřebu vy-razit.

Rychle osedlali Domohledku, nacpali Simonovy věci do sedlo-vých vaků a vzápětí už vedli koně do svahu. Pohybovali se vlhkou travou tiše jako duchové. Obrátili se k poslednímu pohledu na planou-cí koberec ohňů, rozprostřený v říčním údolí.

"Podívej!" řekl překvapeně Simon. "Tohle není oheň na vaření!" Ukázal na velký, vzdouvající se plamen uprostřed tábora. "Někomu hoří stan!"

"Doufám, že nikdo nedojde k úhoně, přinejmenším je to ale za-městná, dokud nebudeme pryč," pronesla Miriaměle zachmuřeně. "Musíme jet, Simone."

Vzápětí to provedla: hbitě se vyšvihla do sedla - pod těžkým pláštěm měla znovu kalhoty a mužskou blůzu - a vedla je po opačném svahu s hory.

Naposled se zadíval ke světlům, pak pobídl Domohledku za ní do stínů, kterými nedokázal proniknout ani vycházející měsíc.